DEVRİM YOLUNDA

GENÇLİK

„GENÇLİĞİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR... „

FİYATI 10 LİRA
15 Ekim 1979

9

Yeni Öğrenim Döneminde: Bağımsızlık Demokrasi Ulusal Demokratik Halkçı Eğitim Bayrakları Daha Yükseklere

Adana halkı ve gençliği, ordu birliklerini püskürttü

Adana halkı ve gençliği faşist diktatörlüğe karşı barikat savaşında taşla, sopayla, satırla, silahla direndi. Ordu birliklerini geri püskürterek militarist ordunun, komprador-feodal devletin kofluğunu bir kez daha canlı pratiğiyle ortaya koydu.

29 Eylül sabahı sıkıyönetimi, faşist terörü ve cinayetleri protesto etmek için 5-6 bin kişilik kitle Adana Vilayetinin önünde toplandı. Bu kitlenin hemen hemen tamamını Tekel'den, Borsa'dan, Paktaş'dan, Mensa'dan, Teksa'dan, Sümerbank'tan, Çimento'dan ve Marsa'dan gelen işçiler oluşturuyordu. Kolordu komutanlığının önünde yapılan gösteriden sonra MİSK ve Ülkü-Bir binası tahrip edildi. Bu ara gösteriye katılanların sayısı 10 bine ulaştı. Adana "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", Faşizme ölüm halka hürriyet:", "sıkıyönetim sökmeyecek" sloganları ile inlerken, polis-jandarma saldırmaya cesaret edemedi.

Bunun karşısında sıkıyönetim saldırı için hazırlıklar yaptı. Buna karşılık Adana halkı ve gençliği de mahallelerinde direnmeye hazırlandı. Marangozun kalasıyla fırıncının odunuyla, şöförünün benziniyle, evlerden alınan eşyalarla barikatlar oluşturuldu. Genci yaşlısıyla Adana halkı silahıyla, sobasıyla, satırıyla direnmeye hazırlandı. Başka illerden getirilmiş "eğitilmiş" kuvvetlerle desteklenen ordu birlikleri mahallelere saldırdı. İlk saldırı barikatlarda geri püskürtüldü. Geri çekilen ordu birlikleri bir süre sonra yeniden saldırdı, ancak yine geri püskürtüldüler, hem de çok sayıda yaralıyla. Sıkıyönetime, sıkıyönetim paşasına iyi bir şamar indiren Adana halkı ve gençliği barikatları bir süre sonra boşalttı.

Vilayet önünde başlayan gösteri Adana'nın bütün mahallelerine yayıldı. Meydan, Akkapı, Dağlıoğlu, Mirzaçelebi, Dumlupınar, Emek, İstiklal, Yavuzlar vb. mahalleler gösteri ve çatışmaların yapıldığı mahallelerin bazılarıydı. Barkal mahallesinin emekçi halkı Adana-Mersin yolunu keserek, sıkıyönetimin takviye alma planını aksattı.

Revizyonistler ve reformistler her zaman olduğu gibi, mücadeleyi saptırmaya çalıştılar. Özellikle CHP'li reformistler ile İGD'li revizyonistler kitle potansiyelini, sıkıyönetimi, faşist terörü ve cinayetleri protestosunu, emniyet müdürü için törene dönüştürmeye çalıştılar. Ama emelleri kursaklarında kaldı. İGD'li revizyonistler sonunda 5-10 kişi olarak yürüyüşü terketmek zorunda kaldılar.

Adana'daki mücadelede işçi sınıfının oldukça önemli rolü vardır. O artık mücadelenin önündedir. Diğer halk kesimleri işçi sınıfıyla hemen kaynaşıyor. Ve en önemlisi bu mücadeleye ülkemizin Devrimci Komünist Partisi önderlik etmektedir. Bunlar mücadelenin başarıya ulaşmasının etkenleridir. Adana işçi sınıfı emekçi halkı ve gençliğinin mücadelesi yükselmeye devam edecektir. Yükselen bu mücadele bütün çalışanların genel greviyle faşist diktatörlüğe darbe vuracaktır.

Ankara'da 1 Ekim günü sıkıyönetimi, faşist terörü ve cinayetleri protesto için gösteriler yapıldı. Polis-jandarma Orman Bakanlığı önünde toplanan kitleyi dağıtmaya çalıştı. Kışlaya doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte sloganlar atıldı. Polis-jandarma kitleyi dağıtmaya çalışıyordu. Bir polis arabası sürekli "ateş açılacağını" anons ediyordu. Bu araba taşlandı ve çatışma oldu. Polis-jandarma halka azgınca saldırdı. Çok sayıda insan gözaltına alındı.

Okuyucularımızla

Arkadaşlar

Ortaöğrenimli arkadaşlarımız yeni bir öğrenim yılına başlıyorlar. Bu öğrenim yılı daha zorlu, fakat şanlı mücadeleler ve başarılarla dolu bir dönem olacak. Son yıllardaki kararlı mücadelesi ve başarılarıyla halkımızın, tüm devrimci ve demokratların bir onur kaynağı haline gelen ortaöğrenim gençliğimizin başarılarını sürdüreceğine bütün içtenliğimizle inanıyor, güveniyor ve bu başarıları şimdiden selamlıyoruz.

Militan ve mücadeleci ortaöğrenim gençliğimiz her zaman gazetemizin en büyük destekleyicisi oldu. Gerek haber, resim, değerlendirme vb. materyal göndererek, gerek onun içeriğini kavrama ve hayata geçirme çabasıyla, gerekse onun dağıtım ve satımına özen göstererek bu desteğini her alanda sürdürdü. Biz bu desteğin önümüzdeki dönemde de daha güçlü bir şekilde süreceğine inanıyoruz.

Mücadelenin yaygınlığı ve yüksekliğinin bir sonucu olarak ortaöğrenimli arkadaşlar gazetemize çok miktarda haber ve mektup yollamaktadırlar. Çoğu zaman yerimizin sınırlı olması nedeniyle bu haberlerin tamamını yayınlayamıyoruz. Buna bakarak arkadaşlarımız haber ve materyal göndermekten vazgeçmemelidirler. Çünkü bu haberler ve matelyaller yayınlanmayınca hiçbir işe yaramıyor demek değildir. Bu materyaller bizim çeşitli değerlendirmeler yapmamıza ışık tutmaktadır ve bunun için gereklidirler. Ayrıca biz bunları hemen olmasa bile daha sonra çeşitli konuları açıklamak için, ya da çeşitli siyasetlerimizin propagandasını güçlendirmek için örnek olarak da kullanıyoruz.

Gazetemizi daha yetkin bir hale getirmek için, arkadaşlarımız haber ve materyal gönderirken bunun en kısa olmasına fakat somut durumu tam olarak yansıtmasına, nitelik açısından güçlü olmasına dikkat göstermelidirler. Çevrelerindeki her olayı ve haberi, siyasi çizgimizi ve tesbitlerimizi güçlendiren, doğrulayan olayları ve gerçekleri en kısa zamanda bize iletmelidirler. Bunların daha canlı bir şekilde yansıtılabilmesi için mümkün olduğunca resimli olarak göndermeye çalışmalıdırlar.

Arkadaşlar,

Gazetemiz basım olanakları nedeniyle iki hafta gecikerek çıkıyor. Bu nedenle çeşitli yazı ve değerlendirmelerimizi gazeteden çıkarmak zorunda kaldık. Ayrıca çeşitli haberleri de oldukça gecikmiş olarak veriyoruz.
verebiliyoruz.

Ortaöğrenimli arkadaşlarımıza başarılarla dolu bir mücadele yılı dileğiyle..

Devrimci Selamlar

Halk oy isteyen MHP'ye gereken cevabı veriyor

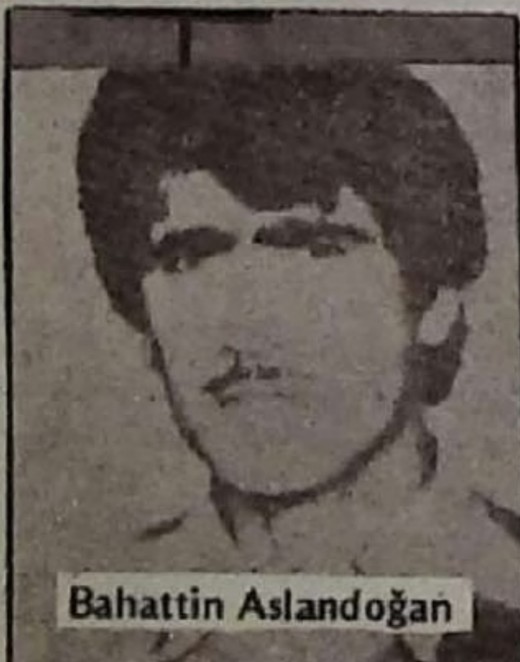
Bütün burjuva partileri gibi, MHP de seçimler vesilesiyle, faşist diktatörlüğün kendisine sağladığı bütün olanakları kullanarak nutuklar atıyor ve zaman zaman tehditler savuruyor. O, radyoda, televizyonda, basında ve miting meydanlarında attığı nutuklarla tecritten kurtulmaya, açığa çıkmış yüzünü gizlemeye ve yeni birtakım insanları aldatmaya çalışmaktadır.

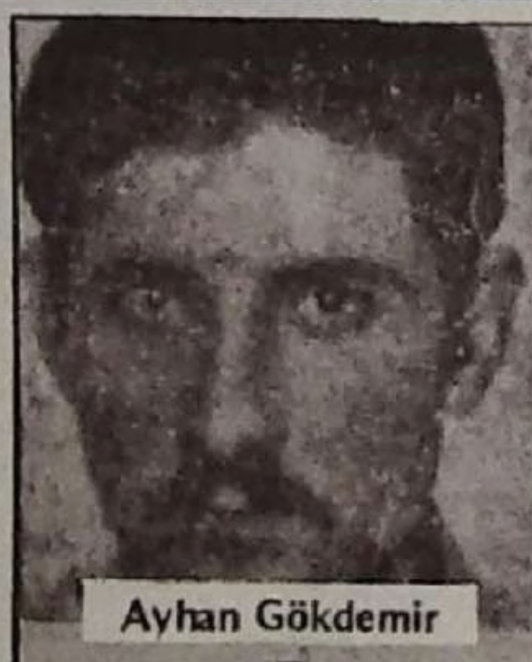
MHP, bütün yan kuruluşlarıyla birlikte faşist diktatörlüğün cinayet yuvalarından biridir. Onun görevi halka ve gençliğe saldırmak, onların mücadelesini ezmeye çalışmaktır. İlerici, yurtsever, demokrat, devrimci insanların kanına girmektir. Provokasyonlar tezgahlamak ve katliamlar düzenlemektir. MHP ve yan kuruluşları yıllardır bu görevi yapmaktadır. Öyle ki, artık tek gün geçmiyor ki, bu cinayet yuvasına mensup faşist milisler ilerici, yurtsever, demokrat, devrimci insanların kanına girmesin, katliamlar düzenlemesin. Ancak halkımız ve gençliği, onların önderleri de yıllardır cinayet yuvalarına, MHP ve yan kuruluşlarına karşı mücadele etti ve etmektedir. Mitinglerden, yürüyüşlerden ve mücadele alanlarından cinayet yuvalarından hesap sorulması ve dağıtılması talebi yükseldi. Özellikle son birkaç yıldır düzenlenen gösteri,yürüyüş ve direnişlerin hemen hemen hepsinden cinayet yuvalarından hesap sorulması, MİT Kontr-gerilla, MHP, ÜGD dağıtılsın talebi yükseldi. Bu talep, zamanla tamamen kitlelere mal oldu. Kitleler, devrimcilerin faaliyetleri sonucu ve kendi tecrübeleriyle MHP'yi daha iyi tanıdı. Onun ne için faaliyet yürüttüğünü kavradı. Artık MHP-ÜGD'li faşistler, hemen hemen gittikleri her yerde halkı ve gençliği, devrimcileri karşılarında bulmaktadırlar. Onların kin ve nefretleriyle karşılaşmaktadırlar. Ve artık onlar her yere rahat olarak girememektedirler. Nitekim MHP'nin son seçim gezilerinin hemen hemen tümünde protestolar oldu ve olaylar çıktı. Balıkesir'de protestolar oldu ve çıkan olaylarda MHP'liler yaralandı. Eskeşehir'de, Kütahya'da mitingine güç toplamaya çalışan faşist milislerin otobüsünün camları döküldü. Hatay'a gitmek için İskenderun'dan geçmeye çalışan Türkeş, kitlelerin direnişiyle karşılaştı. Bunlar mevcut protestoların son birkaç örneğidir.

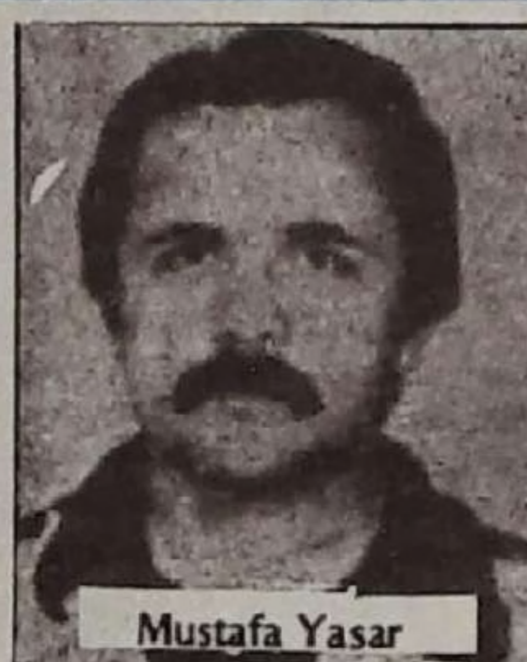
Bugün cinayet yuvalarından, özellikle MHP—ÜGD'den hesap sorulması ve dağıtılması en geniş kitlelerin talebidir. Bütün revizyonist ve reformistler bu talebin içini boşaltmaya ve küllendirmeye çalışmaktadırlar. Onlar, faşist diktatörlüğün MHP'den hesap soracağını vaaz ederek, mücadeleyi saptırmaya çalışıyorlar. Kitlelerin cinayet yuvalarından hesap sorma mücadelesini Anayasa sınırlarına hapsetmeye çalışıyorlar. Proleter devrimciler, bugüne kadar bunlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. Cinayet yuvalarından, MHP'den hesap sorulmasının ve dağıtılmasının kitlelerin aktif mücadelesiyle olacağını savundu ve bunun için mücadele etti. Bugün de bu mücadelesini sürdürmektedir. Ancak bugün görev, saptırma çabalarına karşı mücadele ederek, cinayet yuvalarından, MHP'den hesap sorulmasını ve dağıtılmasını talep eden kitlelerin devrimci potansiyelini, MHP'nin faaliyetlerini engelleme ve dağıtma mücadelesine dönüştürmektir. Kitlelerin bu

De.Sa.14'te

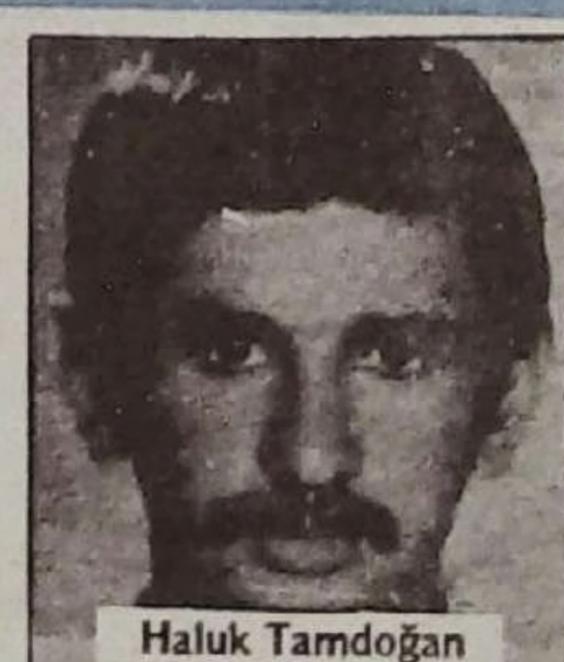
Yoldaşlarımız mücadelemizde yaşıyor

Bahattin Aslandoğan

Ayhan Gökdemir

Mustafa Yasar

N.Kemal Apak

Haluk Tamdoğan

YAZIŞMA ADRESİ

P.K. 8 Üçkuyular İZMİR

Sıkıyönetim Kaldırılmalıdır

Saldırı, tehdit ve yasaklar boşa çıkarılacak

Sıkıyönetim paşaları halkın ve gençliğin devrimci mücadelesini ezmek için, saldırı, tehdit ve yasaklarına devam ediyorlar. Birbiri ardına yayınladıkları bildirilerle halka ve gençliğe, devrimcilere gözdağı vermeye, onların sıkıyönetime faşist teröre, cinayetlere, somut ve temel talepleri uğruna yükselttikleri mücadeleyi gizlemeye çalışıyorlar.

Sıkıyönetim işçilerden, köylülerden, dar gelirli memurlardan, esnaflardan gençliğe kadar tüm kitleye en azgın şekilde saldırıyor. Adana-Bossa'da, İstanbul- Coca-Cola'da, Mensucat Santral'da olduğu gibi, hakları için direnen, grev yapan işçilerin direnişlerine saldırmakta, 200, 600, 800 kişilik gruplar halinde işçileri gözaltına almaktadır. Mardin'de, Urfa'da. Siirt'te olduğu gibi, köylülere saldırmakta ve onları kurşunlamaktadır. Memurların en ufak kıpırdanışına hemen saldırmaktadır. Okullar ve yurtlara daha çok polis-jandarma yerleştirilmiş, öğrenci gençliğe yönelik baskı ve saldırılar daha da yoğunlaştırılmıştır. Ancak, bütün bu baskı ve saldırılar giderek gelişen demokrasi mücadelesini bastıramamaştır. Halkın ve gençliğin mücadelesi karşısında aciz kalmaları ortaya çıktıkça sıkıyönetim paşaları daha da küstahlaşmakta ve tehditlerin ve saldırıların dozajını artarmaktadırlar. "Dur" emrine uymayanların kurşunlanacağını, halkın jandarmaya yaklaşmamasını yeni yeni bildirilerle tekrarlamaya devam etmektedirler. Nitekim bunun son örneklerinden biri de Adana'dır. Adana halkı ve gençliğinin 29 Eylül direnişinden sonra sıkıyönetim paşası, yapılacak her türlü toplantı ve gösteriye saldırılacağını yeniden belirterek, toplantı ve gösterileri seyredenlerin dağıtmaması halinde onlara da saldırılacağını açıkladı. Görüldüğü gibi, saldırılar ve tehditler, "anarşist", "şiddet eylemcisi" vb. demagojilere rağmen, açıkça halkı ve gençliği hedeflemektedir. Bu yüzdendir ki, bugün "demokratik sıkıyönetim" yaygarası geçmişe göre daha az yapılmaktadır. Küstahlaşan saldırı ve tehditler demagojiye bile yer bırakmamaktadır.

HALKIN VE GENÇLİĞİN GERÇEKLERİ ÖĞRENMESİNİ ENGELLEYEMEYECEKSİNİZ

Başta sıkıyönetim paşaları olmak üzere, tüm gericiler ve faşistler, halka ve gençliğe gerçeklerin açıklanmasından, onların bu gerçekleri öğrenmesinden öcüden korkar gibi korkmaktadırlar. Sıkıyönetim baştan itibaren yurtsever devrimci,demokrat basını susturmaya çalıştı. Etmedik tehdit ve saldırılar bırakmadı. Öyle ki, bu saldırı ve tehditler çeşitli il ve ilçelerdeki yerel gazetelere kadar uzandı. Örneğin, geçtiğimiz günlerde sıkıyönetim yayınladığı bir bildiriyle Kars'ta çıkan "DOGUŞ" gazetesinin her türlü basımını, yayınını, dağıtımını ve bulundurulmasını yasakladı. O, burjuva liberal gazetelere bile yasaklar koymaktadır. Gerçeklerin şu veya bu yanıyla, kısmi olarak açıklanmasına bile tahammül edememektedir. Örneğin sıkıyönetim Adana halkı ve gençliğinin 29 Eylül direnişinin basına yansımasını engellemeye çalıştı. Olayı yansıtan yerel bir gazetenin 30 Eylül sayısının satışını yasakladı. Gazetelerin olayları doğru yansıtmadığı, yazılanların yalan olduğu üzerine bildiriler yayınladı oysa doğru olmayan ve tamamen yalan olan sıkıyönetimin kendi bildirisiydi. Çünkü Adana'da 29 Eylül günü işçisiyle genciyle tüm Adana halkı oldu birliklerine karşı bir barikat savaşı verdi. Sıkıyönetim baskı ve tehditle 29 Eylül direnişinin Türkiye halkı ve gençliği tarafından öğrenilmesini engellemeye çalıştı. Bütün burjuva basını sıkıyönetimin "haber yasağı"na uyarak, o da direnişi gizlemeye çalıştı. Ancak HALKIN KURTULUŞU Türkiye devrimine, emekçi halkı ve gençliğine karşı görevini yerine getirdi. "Haber Yasağı" dinlemeyerek, direnişi yansıttı ve bir kere daha suratlarına haykırıyoruz: halkın ve gençliğin gerçekleri öğrenmesini engelleyemezsiniz. Gerçekleri gizleyemezsiniz.

Sıkıyönetim: içşiler, köylüler, gençler, esnaflar ve dar gelirli memurlar için baskı ve zulümdür. Onlara açlığı ve sefaleti dipçik zoruyla kabul ettirmeye çalışmaktır. Faşist cinayet yuvalarını açıkca kollamaktır. ve cinayetleri artırmaktır. Kendi somut ve temel talepleri uğruna mücadele eden kitlelerin mücadelesine azgın saldırıdır. Kitlelerin sesi yurtsever devrimci basını susturmaya çalışmaktır. Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulmü had safhaya çıkarmaktır. Bu yüzdendir ki, sıkıyönetimin kaldırılması işçilerden, köylülerden, esnaflardan dar gelirli memurlara kadar bütün halkın ve onun gençliğinin bir talebidir. Ancak şu da unutulmamalıdır ki, sıkıyönetim, yükselteceğimiz demokrasi mücadelesiyle kaldırılacaktır.

SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR !

TEKNİK ELEMAN VE MEMURLARIN MÜCADELESİ GELİŞİYOR

Başta işçi sınıfımız olmak üzere halkın tüm kesimlerinin gelişen muhalefeti, mühendisler, mimarlar, teknik elamanlar, öğretmenler ve memurların yükselen mücadelesiyle yaygınlaşıyor.

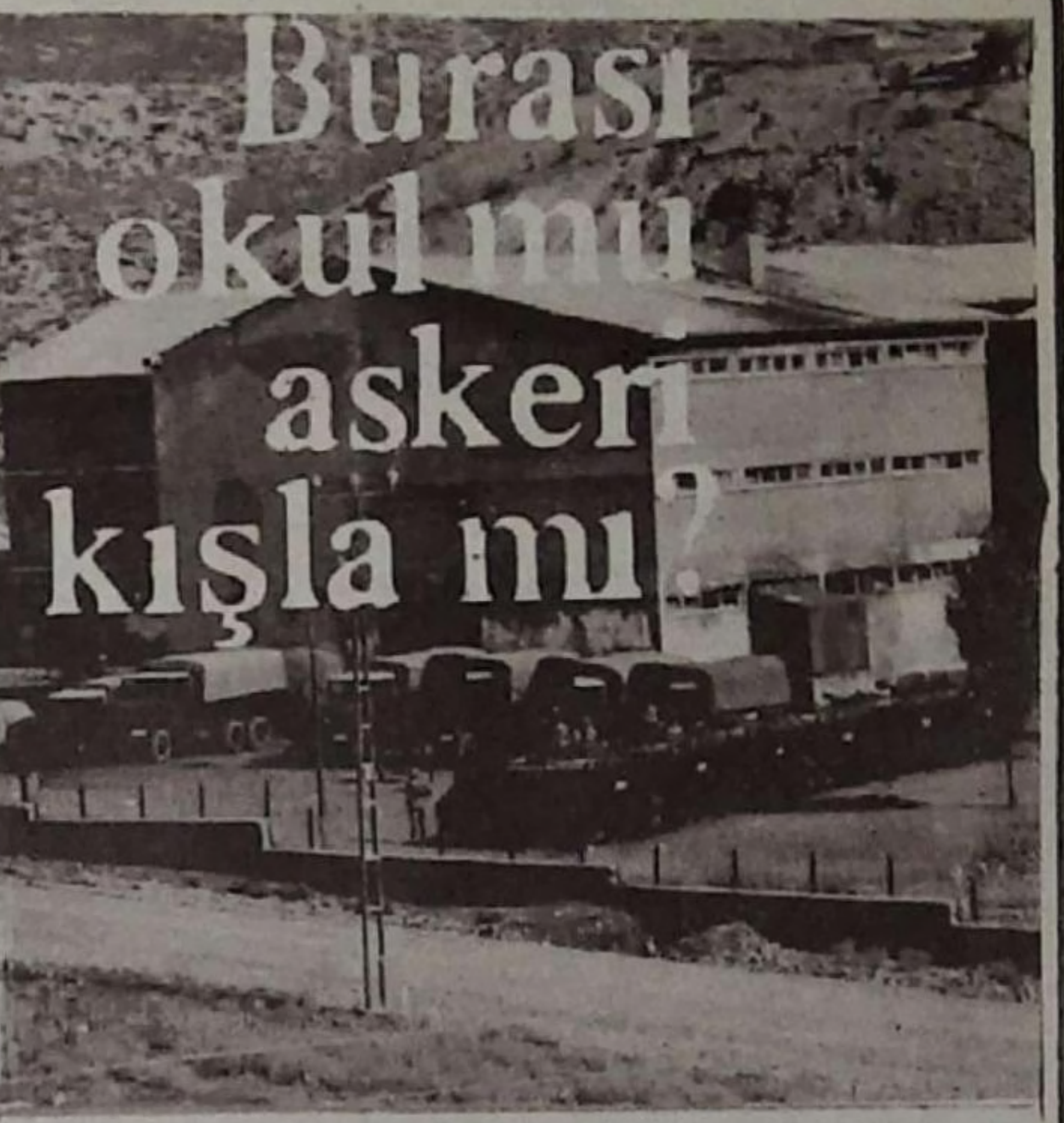
Derinleşen buhran teknik eleman ve memurların hayat şartlarını hızla bozmakta ve daha kötü yapmaktadır. Fakat tüm bunlara karşı tamamen savunmasız olan teknik eleman ve memurların durumu daha da kötüleşmektedir. Hakim sınıflar teknik eleman ve memurların mücadelesini ezmek için onların siyaset yapmasını yasaklamış, yükselttikleri her sese "siyaset yapıyor" diye azgınca saldırmıştır. Teknik eleman ve memurlar başta GREVLİ TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI olmak üzere birçok haktan yoksun bırakılmış savunmasız hale getirilmiştir.

Reformist CHP bu hizmet emekçilerini yıllardır "Grevli Toplusözleşmeli Sendika Hakkı'nın verileceği", "Teknik eleman ve memurların sorunlarının çözümleneceği" vaadleriyle ağulamıstır. Fakat CHP'nin tüm hükümet dönemi tüm vaadlerin adi birer demagoji olduğunu göstermiştir. CHP hükümeti altında teknik eleman ve memurların durumu daha da kötüleşmiştir. TMMOB, Tüm-Der, Töb-Der vb kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş reformist ve revizyonist dernek ağaları ise teknik eleman ve memurların mücadelesini bastırmak ve saptırmak için tüm güçleriyle çalışmışlardır. Bu ağalar, başta Grevli Toplusözleşmeli Sendika Hakkı olmak üzere tüm hakların alınmasını, mahkemeye ve başbakanlığa dilekçe vermekle, anayasa çerçevesinde kalınarak çözümleneceği hayalleriyle ve teknik eleman memur kitlesini CHP'nin kuyruğuna takarak engellemeye çabalamışlardır.

Fakat bugün her alanda olduğu gibi, reformist ve revizyonist yalanlar iflas etmekte, teknik eleman ve memurların diktatörlüğe karşı kabaran öfkeleri mücadeleye dönüşmektedir. Kısa bir süre önce 100 bine yakın mühendis mimar ve teknik eleman, Grevli Toplusözleşmeli Sendika Hakkı ve diğer bazı haklar için ilk defa bir günlük grev yapmışlardır. Grev sürerken Ankara'da 5 bine yakın, teknik eleman ve memur Başbakanlık önünde toplanarak gösteri yapmıştır. Yine, geçen hafta içinde öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu, öğretmenlere yönelik saldırıları ve siyasi cinayetleri protesto için, o gün yapılan tek ders sınavlarını ve dersleri bir gün boykot etmiştir.

Bu eylemlerinde gösterdiği gibi teknik eleman ve memurların muhalefeti mücadeleye dönüşmektedir. Yıllardır revizyonist ve reformistlerce uyutulan hizmet emekçileri, artık mücadeleden başka bir yolun olmadığını görmeye başlamıştır. Fakat reformist ve revizyonistler bu eylemlerde de karşı-devrimci görevlerini yerine getirmekten geri durmamıştır. Reformist Ecevit, kendisine ve faşist diktatörlüğe karşı yönelen öfkeyi bir yandan en adi yalan ve vaatle öte yandan da yöneticilerin sorguya çekileceği tehditiyle bastırmaya çalışmıştır. TMMOB'nin yöneticileri , mühendis ve teknik elemanların hakları için yükselttikleri mücadeleyi, yine dilekçe vermekle, mahkemeye müracaatla sınırlandırmaya çalışmıştır. Töb-Der'in revizyonist yönetimi, öğretmenlerin katliam, saldırılara ve faşist devletin bir öğretmeni öldürmesine duydukları öfkeyi "yas" ilan ederek bastırmaya , onun katliam yuvalarına ve faşist diktatörlüğe yönelmesini engellemeye, saptırmaya çalışmışlardır. Yine bu iki örgütün reformist ve revizyonist yöneticileri, teknik eleman ve memurların bu boykota aktif olarak hazırlanması ve katılmasını engellemek için bir "çağrı" ile yetinmiş, üyelerini serbest bırakmıştır. Bu eylemlerde revizyonist ve reformistlerin karşı-devrimci yüzü bir kez daha açıkça gözükmüştür.Bu mücadelenin yolu hakları almanın önünde dikilen reformist ve revizyonist engelleri yıkarak mücadeleyi yükseltmek, bu mücadeleyi başta işçi sınıfı olmak üzere köylüler, diğer halk kesimleri ve gençlerin mücadelesiyle birleştirmekten geçmektedir.

Teknik eleman ve memurlar diğer halk kesimleriyle birleşerek, onlarla ortak eylemlere girerek, reformist ve revizyonist engelleri yıkacak demokrasi mücadelesini ,yükseltecektir.

Dersim'deki Öğretmen Lisesi şu anda tam bir askeri kışla haline getirilmiştir. Okula tamamen jandarma yerleşmiş, okulun içi ve çevresi otomatik silahlarla, tanklarla, askeri araçlarla doldurulmuştur. Jandarma komutanı adeta okulun müdürlük görevini yüklenmiş gibi hareket etmekte, okulun öğrencisine, öğretmenine, personeline doğrudan müdahale etmektedir. Değil halktan kişiler ve öğrenci velileri, öğrenciler, öğretmenler bile bin bir formalite ve güçlükten sonra okula ancak girebilmektedir. Okulun yatılı bölümüne şimdi öğrenciler yerine jandarmalar yerleşmiş, yemekhaneyi, yatakhaneyi, yataktan çarşafa kadar bütün eşyalara jandarmalar el koymuş ve kullanmaktadır. Önemlisi de okul bu haliyle yeni öğretim yılına başlayacaktır. Öğrencilere, öğretmenlere ve okul personeline yapılan muamele, okulda yapılan muamele değil, militarist bir orduda, askeri kışlalarda erlere yapılan muameledir. Bu, okul öğrencilerinin, öğretmenlerinin ve çalışanlarının en doğal haklarının ayaklar altına alınmasıdır.

Faşist diktatörlüğün Öğretmen Lisesi üzerinde oynadığı oyunlar yeni değil, bizzat eskiye dayanır. Önce MHP'li faşist milislerle işgal etme yolunu tuttu. Bu iflas etti ve faşist milisler defedildi. Ardından öğrencilere yönelik saldırılar sürdü. Okul defalarca kapatıldı. 1977 Nisan ayında gerçekleştirilen kapatmadan sonra, okul uzun bir süre kapalı kaldı. Mücadele sonucu okul açıldı. Okul üzerindeki oyunlar, baskı ve saldırılar devam etti. Sıkıyönetimin ilanından sonra öğrenciler üzerindeki baskılar daha da yoğunlaştırıldı. Öğretim yılının sonuna doğru sıkıyönetim "okullar tatile giriyor. yaz tatilinde kalırız, okullar açılmadan çıkarız" diyerek okulu işgal etti. Söylenenler okulu işgal etmek için uydurulmuş bahanelerdi. Çünkü faşist diktatörlüğün Dersim'deki uşaklarının amacı belliydi: Okulu jandarmaya işgal ettirmek, saldırı ve tehditlerle yıldıramadığı öğrencileri süngü ve dipçik zoruyla sindirmek, Nitekim okulların açılmasına bir hafta kala değil okulu boşaltmak, okulda ve çevresinde denetim artırıldı. okula giriş çıkışlar özel kontrollere bağlandı. Kontrollerde nüfus cüzdanları, kimlik kartları geçerli sayılmamakta, bunların yerine öğrenci, öğretmen ve çalışanlar için çıkarılan özel kimlik kartları geçerli sayılmaktadır. Görevli komutan çalışanlara gözdağı vermeye çalışmakta ve onlara çeşitli hakaretlerde bulunmaktadır. Öğrencileri ziyaret etmek istiyen velilerin karşısına formaliteler ve çeşitli zorluklar çıkarılmaktadır. Veliler saatlerce uğraştırılmaktadır.

Öğrencilere de öğretmenler ve çalışanlar gibi, askeri kışlada baskı altına alınmış ve sindirilmiş erlere yapılan muamele yapılmak istenmektedir. Öğrenci iki fotoğraf dilekçe ve nüfus cüzdanını okul müdürüne vererek, görevli komutandan aldığı kimlik kartı ile okula girip çıkmakta ve okul bahçesinde gezebilmektedir. Bunları, okulun müdürvekili, Milli Eğitim Müdürvekili Cafer Birkan ile sıkıyönetim elele yapmaktadır. Ayrıca okul üzerinde oynanan oyunlar da Apocu provokasyon çetesi de önemli görevler yaptı. Tezgahladığı provokasyanlarla okulu defalarca kapattı. Ama şimdi sessizdir. Çünkü onun istediği şey oldu ve okul jandarma tarafından işgal edildi. Bu bile Apocuların faşist diktatörlüğün hizmetindeki bir çete olduğunu ortaya koymaktadır.

Faşist diktatörlüğün uşakları yalnız Öğretmen Lisesi'ni değil, diğer okulları da denetimi altına almaya çalışacaklardır. Onların yaptığı hazırlıklar da bunu göstermektedir.

Öğrenci gençlik, güçlerini birleştirerek, mücadeleyi yükselterek, jandarmayı Öğretmen Lisesi'nden defetmeli ve diğer okullara yerleşme çabasını boşa çıkarmalıdır. Öğrenciler bu mücadelelerinde, sorunu en geniş kitlelere anlatarak veli ve öğretmenlerin desteğini sağlamalıdır. Bunlar yapılmadan jandarmanın okuldaki baskı ve terörüne, işgaline son verilemez.

-JANDARMA ÖĞRETMEN LİSESİ'NDEN DEFOL

mamak askeri cezaevinde kararlı direniş

Ankara Mamak Askeri Cezaevinde, mahkum ve tutukluların genel talepleri ve MHP'li faşistlerin koğuşlardan atılması için yürütelen mücadele her geçen gün gelişmektedir. YDGD'li gençler bu mücadelede en önde yerlerini alıyorlar. Sıkıyönetimin gelmesiyle birlikte toplama kampı durumunda olan Mamak Cezaevine binlerce insan dolduruldu. Binlerce insanın çoğunluğu basit gerekçelerle veya gerekçesiz cezaevine sokulurken; içerde de uygulanan yöntemlerle bu devrimci demokrat mahkum, tutuklu ve gözaltılar sindirilmeye, pasifize edilmeye çalışıldılar. Kullanılan yöntemler ise komutan ve askerlerin küfürleri, dayak ve falakaları, hücre hapisleri, faşistlerle aynı koğuşta yatırmaları, gıdasız ve sağlık koşullarından yoksun bırakılmaları idi.

Mamak Askeri Cezaevinde bu şartlar karşısında devrimciler hayat şartlarının düzeltilmesi ve baskıların kaldırılması konusunda cezaevi idaresine yazılı ve sözlü belli bir dönemde de imza toplayarak taleplerini dile getirdiler. Bunun karşısında cezaevi idaresi yeni baskıları ortaya çıkardı.

YDGD'li gençlerin başı çekmesiyle gelişen direniş ve baskıları ortadan kaldırma mücadeleleri önce tüm koğuşlardaki mahkum ve tutukluların eğitilmesiyle onların mücadeleye hazırlanmasıyla başladı. Çeşitli dönemlerde pasif direnişler örgütlendi. Bunlar genellikle yemek dualarına katılmama ve yemeklerin boykot edilmesiydi. Daha sonra koğuşlarda anma toplantıları ve kutlamalar da (1Mayıs) yapılmaya başlandı. Mamak'ta mücadele gelişiyordu, devrimciler kitleyi eğitiyorlar ve onları direnişlere seferber ediyorlardı. Bu mücadelelerin en önünde ve faaliyetin merkezinde daima YURTSEVER DEVRİMCİLER vardı.

D.Yol taraftarları çok uzun bir süre mücadeleye yanaşmadılar. "Biz burada yatıp çıkacağız, bizim mücadelemiz dışarıda" diyerek direnişlere katılmamayı tercih ediyorlardı. Yurtsever Devrimciler D.Yol taraftarlarını cezaevinde de mücadele verilmesi gerektiği konusunda uzun ve sabırlı bir ikna faaliyeti yürüttü ve bu arkadaşlar da mücadeleye ürkek bir şekilde de olsa katıldılar.

Yurtsever Devrimciler pasif direnişlerin aktif eylemlere dönüştürülmesi gerektiğini ortaya çıkardı ve buna uygun faaliyeti hazırladı. İlk önce tüm koğuşlardan MHP'li faşistlerin atılması tespit edildi. D.Yol ve Kurtuluş'un da birliğe ve eyleme yanaşmasıyla hemen hemen tüm koğuşlardaMHP'li faşistlere saldırıldı. Faşistlerin olmadığı koğuşlarda jandarmaya karşı direnildi.Eylem anında dışarıda ziyarete gelen aileler de slogan ve yürüyüşlerle Samsun yolunu trafiğe kapatarak eylemimizi desteklediler. Eylem sonucunda epeyce faşiste gerekli ders verildi ve çok sayıda faşist yaralandı.

Cezaevi idaresi eylem sonucunda bazı koğuşlardan faşistleri aldı. Fakat eti yandan devrimciler üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmaya başladılar. Bunun üzerine ertesi hafta görüş gününde görüşe çıkmama, slogan atma eylemi hayata geçti. Bugün gelinen yerde yapılan eylemler sıkıyönetim paşalarının gözünü korkuttu. Sıkıyönetim paşaları bugün tavizkar görünmesine rağmen sinsi hareket etmeye çalışmaktadırlar.

"Mao Zedung Düşüncesi" mahkum ediliyor

AKHİSAR YDGD 4 Bölümden oluşan bir seminer düzenledi. Bu seminerle revizyonist, küçük-burjuva bir teori ve pratiğin ifadesi olan "Mao Zedung Düşüncesi" mahkum edildi.

Seminer "proletarya diktatörlüğü", "sosyalist inşa", "Leninist parti öğretisi" vb. bölümlerden oluşuyordu. Seminerde Marksist-Leninist çizgi temelinde Maocu revizyonizm teşhir edildi. Marksizm-Leninizme düşman özü ortaya kondu. Seminere 60'ı aşkın kişi katıldı.

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN DURUMU HER YIL DAHA ÇOK BOZULUYOR

Ders araç ve gereçleri ateş pahası

Yeni öğretim yılında, ilkokuldan, liseden, ünevirsiteye kadar bütün öğrenci gençliğin durumu daha çok bozulacak ve sorunları daha çok ağırlaşacaktır. Beslenme, barınma, giyinme vb. birçok sorununun yanı sıra, ders araç ve gereçlerinin temini bile oldukça zor olacaktır.

İlköğretimin başlamasıyla bazı burjuva gazeteleri bir çocuğun kaç liraya giydirilip okula gönderileceğini tespit etmeye çalıştılar. Kimisi 3 bin, kimisi de 5 bin olarak tespit edip, fiyatların geçen yıllara göre birkaç kat artmış olduğunu yazdılar. Örneğin geçtiğimiz yıl 2.5 liraya alınabilen bir kurşun kalem şimdi 10 liradır. 10-15 liraya alınabilen bir defter 40 liradır. 2.5-5 liraya alınabilen bir silgi şimdi 10 liradır. 25-50 kuruşa alınabilen bir dosya kağıdı bile 150 kuruş olmuştur. Kitap fiyatları yine birkaç kat artmıştır. Ayrıca belirtildiğine göre bir suluboyanın fiyatı 100 liradan fazladır. Pergel takımı 450 liradır.

Gerçekten ders araç ve gereçlerinin fiyatları ateş pahasıdır. Belirtilen fiyatlar düşük fiyatlardır. Fiyatlar Anadolu'nun ücra köşelerinde daha çok yüksektir. Kaldı ki, fiyatlar iki günde bir artış göstermektedir. Ardı arkası kesilmeyen zamlar, devalüasyonlar. işsizlik, taban fiyatlarının düşük tespit edilmesi, ücret ve maaşların oldukça düşük tutulması emekçi ailelerin ve onların çocukları olan öğrencilerin durumlarını daha çok bozdu ve daha da bozacaktır. Onların sorunlarını daha çok ağırlaştırmıştır. Öğrencilerin beslenme, barınma, giyinme vb. ihtiyaçlarının karşılanması durumu daha çok kötüdür. Yine onlar için kitaptan deftere, kalemden silgiye kadar ders araç ve gereçlerinin temin edilmesi ayrı bir dert olmaktadır. Bu şartlarda hala öğrenciye 1000 lira gibi gülünç miktarda bir kredi verilmektedir. Bu değil öğrencinin diğer ihtiyaçların karşılaması, onun taşıt ücretine yetmemektedir. Hızla artan hayat pahalılığı da gözönüne alındığında öğrencilerin açlığa ve sefalete mahkum edildiği apaçık ortadadır. Bu durum, okulu terk edenöğrenci sayısını da artıracaktır.

Öğrenciler için tek yol, işçi sınıfıyla, emekçi halkla birlikte hayat pahalılığına, işsizliğe, baskı ve teröre, sıkıyönetime, cinayet yuvalarına karşı mücadele etmektir. Egemen sınıfların buhranın yükünü tamamen işçi sınıfının, emekçi halkın sırtına yıkma çabasına karşı mücadele etmektir. Faşist diktatörlüğe karşı birleşip örgütlenip mücadeleyi yükseltmektir.

● Sıkıyönetim komutanlığı halkın askerlere yaklaşmasını ve konuşmasını yasakladı

Sıkıyönetim komutanı neden korkuyor

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının 28 Numaralı Bildirisi 21 Eylül 1979 günü burjuva gazetelerinde yayınlandı. Bildiride, bugüne kadar halka ve gençliğe yöneltilen "askerlerin silahlarının dolu ve ateş etmeye hazır olduğu, "dur" emrine uymayanların vurulacağı" tehdidi yeniden tekrarlanmakta, halkın ve gençliğin sokakta, okulda, mahallede askere yaklaşmasının ve onunla konuşmasının yasak olduğu belirtilmektedir.

"Dur" emrine uymadığı gerekçesiyle alçakça cinayetlerin işlenmesi, halkın ve gençliğin "vur emri" ile tehdit edilmesi sıkıyönetimin ilanından beri yoğun bir şekilde sürmektedir. Ancak sözkonusu sıkıyönetim bildirisinde bütün bunlara ek olarak başka bir şey daha yer almaktadır. Bu, halkın ve gençliğin sokaktaki, okuldaki askere yaklaşmasının ve onunla konuşmasının sıkıyönetimce yasaklanmış olmasıdır. Yine bu, sıkıyönetim paşalarının halkın ve gençliğin mücadelesinin önünü alamamaktan duyduğu tedirginliğe, yeni bir tedirginliğin eklenmesidir. Demek sıkıyönetim paşaları halkın ve gençliğin sokaktaki, okuldaki askerle yüz yüze gelmesinden, onunla konuşmasından tedirginlik duymaktadır. Neden bu tedirginlik; Hani polis ve asker "halkın mal ve can güvenliğini" için sokaklara doldurulmuştu? Hani asker, okulları "öğrenim özgürlüğünü sağlamak" için kışlalara çevirmişti? Peki asker "halkın can ve mal güvenliğini sağlamak" için sokaklara doldurulmuşsa, halkın askerle yüz yüze gelmesi ve onunla konuşması neden sizi tedirgin etmektedir? Tedirgin olacaksınız, çünkü polis ve askerin sokaklara, mahallelere ve okullara halkın can ve mal güvenliğini, öğrenim özgürlüğünü sağlamak için doldurulduğu sadece bir sahtekarlıktır. Polis ve asker bugüne kadar bu yerlere halkı ve gençliği sindirmek onların mücadelesini ezmek için dolduruldu. Bundan sonra da aynı amaçla doldurulacaktır. Bu yüzdendir ki sıkıyönetim paşaları, halkın ve gençliğin üzerine saldırtılan "askeri üniforma" giydirilmiş, işçi, köylü ve emekçi yığınlardan oluşan erlerin halkla ve gençlikle yüz yüze gelmesini, tanışmasını ve esasen onların bir parçası olduğunu kavramasını engellemeye çalışmaktadırlar. Askerlerin birer robot gibi hareket etmesini ve her şart altında körü körüne kendilerine itaat etmelerini istemektedirler. Çünkü aksi takdirde askerleri halkın ve gençliğin üzerine saldırtmalarının zorlaşacağını bilmektedirler.

ÜNİFORMA GİYDİRİLMİŞ İŞÇİ–KÖYLÜ ÇOCUKLARI, HALKIN ÜZERİNE SALDIRTMAK İÇİN, İÇİNDEN GELDİKLERİ TOPLUMA YABANCILAŞTIRILIYOR

Genel olarak burjuva ordularında olduğu gibi, ülkemizdeki mevcut militarist ordunun da tabanı "askeri üniforma" giydirilmiş işçi, köylü, emekçi yığınlardan oluşmaktadır. Bu bakımdan egemen sınıflar bunları askere alırken, çeşitli uygulamalarla topluma yabancılaştırmaya, insani duygularını körelterek, halka ve gençliğe karşı vahşi bir kinle, saldırganlıkla eğitmeye çalışmaktadırlar. En önemlisi de onlar askeri, körü körüne kendilerine itaat eden bir robot haline getirmeye çalışmaktadırlar.

Bütün bu uygulamalar askere alınmayla birlikte başlamaktadır. Öncelikle askerin doğduğu ve büyüdüğü bölgelerde askerlik hizmeti yapması engellenmekte ve ona askerlik hizmeti uzak bölgelerde yaptırılmaktadır. Bunun başlıca nedeni; askerin gittiği yöreye yabancı olması, yöre halkı ile herhangi bir bağının bulunmayışı ve bu durum diğer gerici, faşist uygulamalarla birleştiğinde, askerin dış dünya ile ilişkisinin kesilmesi ve topluma yabancılaştırılmasının daha rahat olmasıdır. Aynı şekilde askeri halkın ve gençliğin üzerine saldırmanın, zorlayarak onların üzerine ateş açmasının daha kolay olmasıdır. Askerin doğduğu ve büyüdüğü bölgede değil de, daha uzak bölgelerde askerlik hizmetini yapması, ülkemizde oldukça yaygın görülen bir şeydir. Bugün durumdan haberdar olan herkes bilir ki, doğululara doğuda askerlik hizmeti yaptırılmaz, genellikle batıda yaptırılır. Batılılara batıda yaptırılmaz, genellikle doğu ve güneyde yaptırılır. Yine Kürtlere askerlik hizmeti genellikle batıda yaptılır, Türklere ise genellikle doğu ve güneydoğuda yaptırılır. Egemen sınıflar bunu askeri halk ve gençliğe karşı bir kör alet gibi kullanma çabasının bir parçası olarak yapmaktadır.

Askeri topluma yabancılaştırmak, dış dünya ile ilişkisini kesmek için başvurulan uygulamalar, askeri yabancı olduğu bölgelere atmakla bitmemektedir. Bu uygulamalar yaygın bir şekilde kışlada da sürdürülmektedir. Askere sürekli dayak atılmakta ve kendisine akla gelmeyecek hakaretler yapılmaktadır. Disiplin adı altında uygulanan baskı ile sindirilmektedir. Kafası faşist, feodal, şovenist, ırkçı düşüncelerle doldurulmaya çalışılmaktadır. Ona halka ve gençliğe, devrime nasıl saldırması gerektiğinin yol ve yöntemleri öğretilmektedir. Ayrıca onu yozlaştırmaya özel bir çaba harcanmaktadır. Bugün kışlalarda her türlü devrimci, ilerici yayının yasak olması ve buna karşın yozlaşmayı ve ahlaksızlığı yaymanın birer aracı durumunda olan her türlü yayının serbest olması ve bizzat teşvik edilmesi bunun açık bir kanıtıdır.

Kısacası, "askeri üniforma" giydirilmiş işçi, köylü, emekçi çocuklarının önce en doğal hakları ayaklar altına alınmakta, onlar topluma yabancılaştırılmakta ve sonra zorlanarak işçilerin, köylülerin, emekçilerin ve gençlerin üzerine saldırtılmaktadırlar.

De.Sa.14.Te

Haydarpaşa Lisesi Kapatılamaz

İstanbul YDGD Haydarpaşa Lisesi'nin kapatılmasını protesto ederek, açılmasını talep eden bir kitle gösterisi yaptı.

Haydarpaşa Lisesindeki koşulların sağlıksız olduğu öne sürülerek, okulun dağıtılması kararı alındı. Ama bu okulun dağıtılmasındaki gerçek neden değildir. Çünkü, öğrenciler yıllardır okuldaki koşulların düzeltilmesi için mücadele vermişlerdir. Yöneticiler durumun düzeltilmesi için hiçbir şey yapmamışlar, aksine her defasında azgınca öğrencilerin mücadelesine saldırmışlardır. Haydarpaşa Lisesi'nin dağıtılmasının gerçek nedeni, burasının güçlü bir devrimci mevzi olması, çevredeki devrimci mücadele açısından da önem taşıması ve devrimci bir geleneğe sahip olmasıdır.

ILB, dağıtma kararanın hemen ardından buna karşı bir teşhir faaliyetine girişti. Pul, bildiri ve yazılamayla ve sözlü olarak sürekli bir propaganda yürüttü. Yaz tatili nedeniyle okulda çok az öğrencinin bulunması yüzünden düşünülmesine rağmen bir direniş gerçekleştirilemedi.

İstanbul YDGD 24 Eylül Pazartesi günü, "Haydarpaşa Lisesi Kapatılamaz" sloganıyla liseli ve işçi-öğrenci gençlerin katıldığı yasadışı bir kitle gösterisi gerçekleştirdi. Eminönünde yapılan ve çok sayıda halk tarafından izlenen gösteriye 300 kadar genç katıldı. Gösteriye sıkıyönetim güçleri müdahale edemedi. Gösteri sırasında halka bildiri dağıtıldı ve geçite pankart asıldı.

İLB ayrıca okullarda sınavların ve kayıtların başlamasıyla birlikte çalışmalarına başlayarak, toplanmayacağı söylenmesine rağmen kayıtlar sırasında para toplanmasına karşı çıkmıştır. Bildiriler ve sözlü propagandayla bunun bir soygun olduğunu, halkın yaşam şartlarını daha da kötüleştirmeye hizmet ettiğini açıklayarak, eğitimin parasız olmasını savunmuştur. Bunun sonucu olarak birçok lisede kayıt parasının toplanması engellenmiştir.

Sıkıyönetim ODTÜ'yü tecrit edemeyecek

ODTÜ'de jandarma terörü

Zafer ODTÜ öğrencilerinin olacak

ODTÜ öğrencileri sıkıyönetimin tertiplerine ve baskılarına karşı direnişlerini sürdürüyor. ODTÜ öğrencilerinin kararlılığının da bir sonucu olarak, faşizmin ODTÜ'yü tecrit etme çabaları boşa çıkıyor. Sıkıyönetimin azgın terörü teşhir oluyor, demagojileri sökmüyor. Çeşitli demokratik kuruluşlar ODTÜ öğrencilerinin haklı mücadelelerinin yanında olduklarını açıkladılar. Öğrenci aileleri evlatlarına sahip çıktıklarını ve ODTÜ öğrencilerinin, öğretim üyelerinin ve işçilerinin mücadelesinin yanında olduklarını açıkladılar. Öğrencilerin örgütlenmesi ÖTK'ya yönelen saldırılara karşı çıktılar.

Bunlar üzerine telaşlanan sıkıyönetim komutanı yeni bir bildiri yayınlayarak eski yalan ve demagojileri tekrarladı. Bu bildiride de ODTÜ kitlesinin ortak mücadelesine "bir avuç kişinin yarattığı anarşi" diye karalamaya çılıştı. Tüm öğrencilerin serbest seçimle oluşturdukları ÖTK örgütlülüğüne "gizli örgüt" diye saldırdı. Bu bildiri ODTÜ öğrencilerinin kararlılığı ve direnişi karşısında sıkıyönetim komutanının kapıldığı telaşın bir ifadesiydi.

Sıkıyönetim ilan edildiğinden beri ODTÜ'ye azgınca saldırmaktadır. Sıkıyönetimin ilanından beri 1000'in üzerinde ODTÜ öğrencisi gözaltına alındı. halen 100'den fazla öğrenci askeri cezaevinde tutukludur. Sıkıyönetim bütün ÖTK yöneticilerini tutuklamanın yanısıra şimdi de tüm sınıf ve bölüm temsilcileri hakkında soruşturma açmıştır.

Fakat olaylar bu faşist saldırıların ODTÜ öğrencilerini sindiremeyeceğini, ODTÜ öğrencilerinin mücadelesinin tüm saldırıların üstesinden geleceğini göstermektedir.

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNİN HAKLI MÜCADELESİNİ DESTEKLİYORUZ

ODTÜ Öğrencilerinin Onurlu Mücadelesini Destekliyoruz

ODTÜ Öğrencilerinin ONURLU MÜCADELESİNİ DESTEKLİYORUZ

Basında çıkan ODTÜ öğrencilerini destekleyen duyurular.

Ist YDGD

YURTLARIN AÇILMASIYLA İLGİLİ OLARAK BASINA

YURTLARIN AÇILMASIYLA İLGİLİ OLARAK BASINA AÇIKLAMA VE YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİNE ÇAĞRI

Bugünlerde Kredi ve Yurtlar Kurumuna bağlı yurtlar birçok sorunlarıyla (ulaşım, beslenme, ders çalışabilme, spor ve kültürel faaliyetler vb olanakların yetersizliği) birlikte yeniden açıldı.

Kredi Yurtlar Kurumu yetkilileri öğrencilerin yurtlara dağıtımı yapılırken okullara yakınlığının düşünüleceğini, bu konuda titiz davranılacağını ve geçen yılki aksaklıkların tekrarlanmayacağını söylemesine rağmen "hassas" (!) çalışmalarının sonucu Fikirtepe Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencileri ve İTÜ Ayazağa öğrencileri AÖS (Atatürk Öğrenci Sitesi) yurduna verilerek bu öğrencilerin hergün 4 - 5 saati trafik keşmeşeşine feda edilmek istenmektedir.

Yaz aylarında nöbetçi olarak açık kalan AÖS yurdunda birçok sorunların yanısıra, "can güvenliğini" (!) sağlamak gerekçesiyle yurtta bulunan polisler öğrenciler için tedirginlik yaratmaktadırlar. 16 Eylül akşamı sarhoş bir polis memurunun yemekhanede bir pavyon kabadayısı ağzıyla kız ve erkek arkadaşlara küfür ve tedditler yağdırması bunun en açık örneğidir. Şimdi AÖS yurdunda 1 Blok polis işgali altında, Site Kız öğrenci yurdunda 1 Blok polisin elinde, Edirnekapı Yurdu jandarma kışlası durumundadır. Diğer Kadırga, İTÜ, Hürriyet-i Ebediye, yurtlarında ise polis karakolları kurulmuştur.

Madalyonun diğer yüzünde ise sivil faşistler ve sosyal-faşistler var. Bu halk düşmanları yurtları işgal etmek, saldırı üssü olarak kullanabilmek için her türlü oyunu oynuyorlar.

Biz yurtsever devrimci gençlik olarak; ihtiyacı olan herkesin yurda girmesini, aldığımız krediyle yurtlarda dahi barınamadığımızdan kredilerin arttırılmasını, yurtların parasız olmasını, öğrencilerin talep ve ihtiyaçlarıyla çelişen anti-demokratik yönetmeliğin kaldırılmasını, insanca yaşam koşullarının sağlanmasını, ulaşım sorununa çözüm getirilmesini, faşist milislerin yurtlara alınmamasını SAVUNUYOR, yurtları faşist saldırı ve işgallerden korumak, onları demokratik bir mevzi haline getirmek için tüm İstanbul Yükseköğrenim gençliğini GÖREVE ÇAĞIRIYOR, ve bunun bir adımı olarak da tüm arkadaşların Yurtlara Kayıt yaptırmalarının gerektiğini VURGULUYORUZ.

Y D G F Üyesi İst.YDGD

Her yörede olduğu gibi Güney'de de III. Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Festivalinin propagandası yapıldı. Bu vesileyle gençliğin enternasyonalist dayanışması ve bunun önemi anlatıldı. Dünya gençliğinin ortak düşmanlara karşı yürüttüğü mücadele ve dünya gençliğinin ortak özlemleri dile getirildi.

Güneyde Erzin YDGD, Dörtyol YDGD ve Gökdere YDGD üyelerine enternasyonalist dayanışmanın III. Uluslararası Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Kampının önemini kavratmak ve üyeleri arasında kaynaşmayı sağlamak amacıyla ortak bir gezi düzenlediler. Gezi yeri, halkın dinlenmek için gittiği Burnaz Plajını seçtiler. 3 YDGD temsilcilerinden gezi komitesi oluştu ve hazırlık çalışmaları yapıldı. Gezi öncesinde komite Erzin'de bir sohbet toplantısı düzenledi. Polis derneği basarak toplantıyı engellemek istedi. Ancak polis bunu başaramadı.

Gezi günü Burnaz plajında 600'e yakın bir kitle toplandı. Bunlardan Erzin bölgesinden gelen yaşli genç tarım işçileri (sayıları 50-60 kadardı, Dörtyol ve Erzin'den gelen genç kızlar dikkati çekiyorlardı. Gezi yerinde halka, tiyatro ve halk oyunlarını seyretmesi için çağrı yapmak gerekiyordu. Bunun için 10 kişilik bir propaganda grubu oluşturuldu. Propaganda grubu görevini başarıyla yerine getirdi.

Öğleden önce spor yarışmaları düzenlendi ve coşku yarattı. Daha sonra 60'lık bir ananın oynadığı oyun oldukça ilgi gördü. Dörtyol YDGD'nin folklor ekibi halk oyunları sergiledi. Daha sonra tiyatro başladı. Ayrıca İspanya'da yapılan uluslararası III. Anti-faşist, anti-emperyalist Gençlik Festivalini selamlıyoruz'', ''yaşasın YDGF'' pankartları asıldı. 800'ü aşkın bir kitle tiyatroyu seyretti. Daha sonra YDGF'nin örgütlenme çalışmaları, Dünya Komünist Gençliğinin dayanışması ve ülkemiz Komünist gençliğinin bu dayanışmadaki yeri anlatıldı. Gezi yerinde sık sık sloganlar haykırılıyordu.

TOPLU SÖZLEŞMELERDE

Revizyonist oyunları boşa çıkaralım

Yoğun bir toplusözleşme dönemine girilmesiyle birlikte, her çeşit faşist, reformist ve revizyonist toplusözleşmeler üzerine yaygaralarını artırdılar. Bu yaygaraların başını çekenlerden biri de TKP'li revizyonistler. Bu revizyonistler, "politika", "Savaş Yolu", "İlerici Yurtsever Gençlik" vb. paçavralarında toplusözleşmeler üzerine bir yığın demagoji yapıyor, karşı-devrimci zehirlerini kusuyorlar. Sahte savaşım çığlıkları atıyorlar.

Fakat her nedense(!) bu yazılarında bunca demagoji ve "savaşım" çığlığı arasında geçmiş "savaşım" ve "utku"larından bir kelime dahı bahsetmiyorlar. Geçmişte sayfalarından eksik olmayan "DGM"yi ezdik sıra MESS'te", "belgisi"nden, geçen toplusözleşme döneminde sözde MESS patronlarına karşı kazandıkları "utku"dan hiç bahsetmiyorlar.

MESS'E KARŞI KAZANILAN "UTKU"YA NE OLDU?

Geçen toplusözleşme dönemi öncesi TKP'li revizyonistler yine büyük gürültüler koparmış, sahte "savaşım" çığlıkları atmışlardı "DGM'yi ezdik sıra MESS'te" sloganlarını bağırıyorlar, MESS patronlarının dayattığı grup sözleşmesini "işçiler kabul etse bile biz etmeyeceğiz" diyorlardı. MESS ile yaptıkları anlaşmadan sonra ise, işçileri açıkça satmış olmalarına rağmen, MESS'e karşı kazanılan"utku"dan bahsetmeye başlamışlardı.

Fakat onların işçi düşmanı yüzü MESS grevi sırasında, MESS patronları ile yaptıkları anlaşmada açığa çıktı. MESS'e karşı "utku kazandık" demagojisini kısa bir süre sonra bırakmak zorunda kaldılar. Çünkü metalurji işçilerini MESS patronlarına açıkça sattılar ve ışçiler bunu gördüler. Daha grev sırasında işçilere geçinmeleri için 45 günde 1000 lira vererek işçileri mücadeleden caydırmaya çalıştılar. Sonunda MESS patronlarıyla bugüne hiçbir tescilli sendika ağasının dahi cesaret edemediği grup sözleşmesini imzalayarak işçileri açıkça sattılar. İşçiler kısa bir süre içinde "kazandıkları hakların" ne olduğunu daha fazla açlık, yoksulluk ve sefaletle gördüler. Revizyonist sendika ağaları MESS patronları ile tam bir ihanet sözleşmesi imzaladılar. İşçiler çok kısa bir sürede onların bu sözleşmesi ve ihanetini çok iyi kavradılar. Bu nedenle TKP'li revizyonistler "MESS'e karşı utku kazandık" yalanını kısa bir süre sonra bırakmak zorunda kaldılar.

Şimdi ise bu revizyonistler bu ihanetlerini unutturmaya çalışıyorlar. Çeşitli yayın organlarında toplusözleşmelerle ilgili yazdıkları yazılarında bunun lafını dahi etmiyorlar. Geçmişte "utku" dedikleri ihaneti gizleyebileceklerini sanıyorlar. Oysa işçi sınıfı bu ihaneti çok iyi tanımıştır. Bu ihanet işçilerin belleklerinde taptaze durmaktadır.

Öte yandan TKP'li revizyonistler toplusözleşmelerle ilgili yazılarında yine işçi düşmanı, revizyonist zehirlerini kusuyorlar. İşçilere, MESS'e teslim olmayı öneriyorlar, yine işçileri MESS patronlarına satmaya hazırlanıyorlar.

"TOPLUSÖZLEŞME KOMİTELERİ" İŞÇİLERİ SATMAK İÇİN BİR PARAVANADIR

Maden-İş'li revizyonist sendika ağaları yeni dönem toplusözleşme görüşmelerinde yeni oyunlara başvurdular. Bunlardan biri de "toplusözleşme komiteleri"dir Revizyonistler yayın organlarında ve açıklamalarında bu "toplusözleşme komitelerini" sendika içi demokrasi ve işçilerin sendika faaliyetine katılmasının bir aracı olarak lanse etmektedirler. Böylece onlar kendilerini "sendikal demokrasi" şampiyonu göstermektedirler.

Oysa bu revizyonistler tüm burjuva sendikacılığı gibi, sendika içi demokrasi ve işçilerin sendikal faaliyete katılmasının en büyük düşmanıdır. Maden-İş'in tüzüğü ortadadır. Bu tüzük Türkiye'de en anti-demokratik sendika tüzüklerinden biridir. Bu tüzüğe deyanılarak bugüne kadar birçok şube feshedilmiş, yüzlerce işçi sendikadan atılmıştır. TKP'li revizyonistler hiçbir zaman sendika içi demokrasinin ve işçilerin sendika faaliyetine katılmasının yanında olmamış aksine onun en büyük düşmanı olmuştur. Çünkü onların ihaneti görmüş ve hesap soracak olan işçilerden, onların sendikal faaliyete katılmasından "öcü" gibi korkmaktadırlar. Fakat şimdi bu revizyonistler, işçilerin bunların ihanetine karşı tabandan duydukları tepkiyi, "sendika içi demokrası" şampiyonu kesilerek yok edebileceklerini sanmakta ve "toplusözleşme komiteleri" oyununa başvurmaktadırlar. Onlar bu oyunu oynarken de, kazara işçilerin bu "komitelere" seçilmesini önlemek için de bu "komitelere" tepeden TKP militanlarını atamakta veya seçtirmektedir. Bunu şube yönetimine gönderdikleri direktifte açıkça belirtmişlerdir.

Öte yandan bu "toplusözleşme komiteleri" işçilerin toplusözleşme görüşmelerine kendi temsilcilerinin katılmasının ve yükselecek mücadelenin önüne dikilmiş engellerdir. Çünkü revizyonist sendika ağaları bu "komiteleri" sadece talepleri tespit etmekte sınırlamaktadır. Böylece onlar işçilerin tespit ettikleri taleplerle görüşmelere yine yalnız başlarına girecek ve sonunda çeşitli oyunlarla işçileri MESS patronlarına satacaklardır. Aynı zamanda bu "komiteler" işçilerin görüşmeler sonunda doğacak muhtemel grevlerini ve bu grevlerin birer savaş okulu olmasını önlemenin bir aracıdır. Çünkü bu "komiteler" ışçilerin toplusözleşme görüşmelerinde en çok ihtiyaç duyacakları grev komitelerine karşı dikilmiş bir barikattır. MESS patronları defalarca açıkladıkları gibi işçilere "hiçbir şey vermeme"de direne-

De.Sa.14'te

ANKARA

İşçi sınıfının birlik ve dayanışmasını hiçbir güç engelleyemez

Ankara'da TRANSTİTKO Nakliyat Şirketinde çalışan 60 TIR şöförü, Yol-İş sendika ağalarının tüm engelleme çabalarına karşın ücret zammı ve diğer sosyal haklar için greve gittiler.

Grev haberini duyan Ankara Sitelerin GİB-DER üyesi genç işçi ve çırakları grevci şöförlerle dayanışma için grev yerine gittiler şöförlerle konuşmaya başladılar. Bu sırada grev yerine gelen polis ekibi, telsizle yardım isteyerek genç işçilerin getirdiği "yaşasın sınıf sendikacılığı" pankartının başında duran iki işçiyi almak istedi. İşçiler buna karşı direndi ve arkadaşlarını vermediler. O sırada çok sayıda polis ve jandarma yardıma geldi. İşçilerin etrafını sararak azgınca saldırdı. Çırakların üzerine kurşun sıktı. Küçük yaştaki çırakları ölesiye dövdü. Bu arada bu durumu resimleyen bir fodoğrafçıya baskı yaparak filimlerini yaktılar. 18 GİB-DER üyesi tutuklandı.

Faşist diktatörlüğün bu resmi uşakları işçilerin birliğinden duydukları korkuyu bir kez daha gösterdiler. Onlara bu emir "büyük" yerden gelmişti. Çünkü Trastitko Şirketinin perde arkasındaki sahibi Nazmiye Demireldir. Nitekim TIR şöförlerinin "izinli" grevi, üç gün sonra mahkemece kaldırıldı "yasak" ve "vahşi" ilan edildi. Bu "adil" karar için mahkemenin 1.5 milyon lira rüşvet aldığı dilden dile dolaşmaktadır. Bu karar sonucu şöförler sıkıyönetim süngülerinin zoruyla işbaşı yaptırıldılar.

TIR şöförleri sıkıyönetimi, polisi, mahkemesiyle patronları ve devleti daha iyi tanıdı. Mücadelesinde yalnız olmadığını gördü ve kinini biledi. Hiçbir güç işçilerin birliği ve mücadelesini engelleyemeyecektir.

İST.

MENSUCAT–SANTRAL
İşçiler DSM saflarında birleşti, patron ve sendika ağalarını dize getirdi.

İstanbul-Zeytinburnu Mensucat Santral Fabrikası İşçileri patronu ve sendika ağalarını dize getirdiler. Sıkıyönetimin saldırılarını boşa çıkardılar, yasaların koyduğu sınırları aştılar. DSM saflarında örgütlenen Mensucat Santral İşçileri, mücadeleyi yükselttiler. direndiler: grupsözleşmesi duvarını aşarak işyeri düzeyinde toplusözleşmeyi, DSM'nin toplusözleşme taslağını ve kendi temsilcilerini patrona ve sendika ağalarına kabul ettirdiler.

Mensucat Satral işçilerinin birçok hak kazanan bu başarılı mucadelesi, uzun yılların suskunluğunu kırarak yükseldi. 30 Ağustos günü çalışmayı protesto eden işçiler işe gelmediler. İşçilerin kararlılığı karşısında gerileyen patron 30 Ağustos gününü ücretli izin olarak göstermek zorunda kaldı. Bu işçilerin kendilerine olan güvenini daha da arttırdı. DSM'ye ve sınıf sendikacılığına olan inançlarını pekiştirdi. İşçiler bundan sonra daha çok DSM etrafında birleşerek mücadeleyi yükseltmenin yollarını aradılar. Yaptıkları toplantılarda patronun ve sıkıyönetimin saldırılarını boşa çıkarmak için ne yapıl-

De.Sa.14'te

DSM GÜÇLENİYOR

DSM İzmir'de miting yaptı

İzmir'de Tekel DSM'nin örgütlediği miting ve yürüyüş başarılı bir şekilde yapıldı. Coşkulu bir hava içinde geçen miting ve yürüyüşe 2500 kişi katıldı.

İzmir Tekel'de DSM'de örgütlenen işçiler Tek-Gıda-İş'in sendika ağalarının uyutma, oyalama ve engelleme çabalarına rağmen, hakları için çeşitli eylemlerle mücadele ediyorlar. İzmir Tekel'de DSM'nin savunduğu talepler içinde genç işçiler için büyük önem taşıyan "kadrolu işçilerin yararlandığı tüm haklardan mevsimlik işçilerin de yararlanması", "kadrolu ve kadrosuz işçi ayrımına son verilmesi" talepleri de yer alıyor.

Tekel DSM, işçilerin bu talepleri için 22 Eylül Cumartesi günü "Tekel İşçileri Üzerindeki Baskı ve Sömürüyü Protesto Miting ve Yürüyüşü" düzenledi. Yürüyüşe yarısı kadın olan 1000'in üzerinde Tekel işçisi ile toplam 2500 kişi katıldı. Mitingi DDKD, İGD, SGB ve TİKP'li sosyal-faşistler, AP ve ÜGD'li faşistler, işveren ve sendika ağaları engellemeye çalıştılar. İşçileri tehdit ettiler, "yürüyüşe katılanlar işten atılacak, polis saldıracak, yürüyüş kanunsuz" şeklinde propaganda yaptılar.

Miting alanında konuşma yapan bir DSM'li işçi, Tek Gıda-İş'in burjuva sendikacılığını teşhir etti. DİSK'in de bir burjuva sendikası olduğunu anlattı. İşçilerin DSM'de örgütlenmesi gerektiğini vurgulayarak, DSM'nin ilkelerini açıkladı. Daha sonra YDGD adına konuşma yapan bir arkadaş, genç işçileri YDGD çatısında örgütlenmeye ve DSM mücadelesine omuz vermeye çağırdı. Ayrıca ODTÜ üzerindeki baskılara karşı çıkılması gerektiğini anlattı. 3. Enternasyonal Gençlik Toplantısının başarısından bahsetti. Daha sonra konuşan yurtsever devrimci bir kadın, kadınlar üzerindeki baskıyı teşhir ederek, kadınların devrim olmadan kurtulamayacağını ve kadınların devrim mücadelesindeki yerini anlattı; kadın emekçileri faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye çağırdı.

İşçi Gençlik Hareketini Daha da Yükseltmek İçin İLERİ!

İşçi Gençlik gerek işçi sınıfı, gerekse gençlik hareketi açısından büyük bir anlam ve öneme sahiptir. O bir yandan, toplumun en devrimci sınıfının yani işçi sınıfının kopmaz bir parçasıdır. O, toplumsal gelişmenin öncüsü olan işçi sınıfının en dinamik fedakar ve dayanıklı bir kesimini oluşturmaktadır. Bu niteliğiyle o işçi sınıfının bugünkü mücadelesi ve özelliklede geleceği açısından büyük öneme sahiptir.

Öte yandan işçi gençlik, sınıfının devrimci özelliklerinin gençliğin kendine has özellikleriyle birleştirmektedir. İşçi gençlik, gençliğin fedakarlık, duyarlılık, dinamiklik vb. kendine has özelliklerinin en iyi yansıtıcısıdır. Bu niteliğiyle de o, gençlik hareketinin temeli ve motor gücüdür. İşçi gençlik, gençlik hareketinin başarısının bir teminatıdır. Ancak ve ancak işçi gençlik temeline oturmuş bir gençlik hareketi süreklilik ve istikrara kavuşabilir, daha kitlevi ve militan bir nitelik kazanabilir.

Oysa bugüne kadar ülkemizde gençlik hareketine damgasını vuran öğrenci gençlik hareketi olmuştur. Gençlik hareketi, öğrenci gençlik temelinde gelişmiş ve devrimci gençlik kitlesini esas olarak öğrenciler oluşturmuştur. İşçi gençliğin mücadelesi ise gençlik hareketine damgasını vurmaktan uzak kalmıştır. İşçi gençlik mücadelesi, tüm sınıfı gibi, revizyonist ve reformistlerin tekelinde gelişmesi engellenmiş ve kendiliğinden sürmüştür. Bu nedenle işçi gençlik mücadelesi genel gençlik hareketi içinde erimiş, bağımsız bir hareket olarak gelişememiş ve doğal olarak ona damgasını vuramamıştır.

Fakat bugün durum değişmektedir. İşçi gençlik hareketi hızla gelişmekte ve yükselmektedir. Komprador-feodal düzenin derinleşen buhranı işçi gençliği daha çok sayıda mücadeleye çekmektedir. Son aylarda yükselen işçi sınıfı hareketi içinde her geçen gün daha çok genç işçi yer almaktadar. Adana'da, İzmir'de, İstanbul Coca-cola, mensucat-santral vb. çeşitli fabrikalarda, ve diğer illerde çeşitli fabraki ve işyerlerindeki grev ve direnişler bunu göstermektedir. Öte yandan gelişen İşçi gençlik hareketi iki önemli özelliğe sahiptir: Birincisi, her geçen gün daha çok devrimci önderliğe kavuşması, ikincisi ise, gençlik hareketinin temeli olmaya yönelmesidir. Bu durum Proleter Devrimci Hareketimiz tarafından açıkça tesbit edilmekte ve konunun genel gençlik hareketi açısından durumu şu sözlerle vurgulanmaktadır:

> " Bugün safları sürekli genişleyen ve militan niteliği pekişen devrimci gençlik hareketinin geleceğini büyük ölçüde etkileyen ve onun başarılı ve gelişmesini belirleyen iki önemli gelişme vardır. Birincisi onun her geçen gün daha büyük ölçüde devrimci bir önderlik altında birleşmesidir. İkincisi ise, giderek daha büyük ölçüde öğrenci gençliğin dışına taşması, işçi köylü gençliğe yayılmasıdır. (DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK Sayı 1: sayfa 8-9)

Gazetemizin 1. sayısında gençlik hareketi açısından yapılan bu tesbit bugün işçi gençlik hareketinin yükselmesini, onun her geçen gün daha çok devrimci bir önderliğe kavuşmasını ve genel gençlik hareketine damgasını vurmaya başlamasını açıkça belirtmektedir. Öte yandan gelişen işçi gençlik hareketinin gelişi daha da yükselme yönündedir. Hızla derinleşen buhran, onun ağır sonuçları ve içinde bulunduğumuz toplusözleşmeler dönemi işçi gençlik hareketini daha yükseltecek ve geliştirecektir. Gelişen ve daha da yükselecek olan işçi gençlik hareketi sürekli vurguladığımız gibi büyük bir öneme sahiptir. O, gençlik hareketinin daha yükselmesi, süreklilik kazanması ve istikrara kavuşması, gençlik hareketinin çeşitli zaaflarının aşılması, daha kitlevi hale gelmesi ve militan niteliğinin pekişmesi gibi önemli sonuçlar doğuracaktır. Öte yandan da işçi sınıfının mücadelesine güç katacak, onu güçlendirecektir.

Bu durumda yapılması gereken açıktır Gelişen işçi gençlik hareketini daha da yükseltmek, güçlendirmek: daha bilinçli hale getirmek; ve bu yükselişi örgütlemek ve sağlamlaştırmak görevi önümüzde durmaktadır.

Fakat bugün aşılmadığı taktirde işçi gençlik hareketinin gelişmesini ve daha yükselmesini zayıflatacak ve işçi gençliğin, gençlik hareketinin temeli ve motor gücü olmasının önüne dikilecek bazı zaaflar mevcuttur.

Bu zaaflar nelerdir?

Birincisi; işçi gençliğin örgütleri sadece sendikalardır yanlış anlayışından hareketle, onun anti-faşist gençlik örgütlerine çekilmemesi gibi bir eğilimdir. Bu yanlış eğilim işçi gençliğin gençlik hareketinin ve onun örgütlenmesinin temel gücü olmasının önüne dikilmiş büyük bir engeldir. İşçi gençlik gençlik hareketinin temeli ve motor gücüdür. Bu ise ancak ve ancak işçi gençliğin antifaşist gençlik örgütlerine çekilmesi, burada onun öncülüğünü yerine getirmesi ve diğer gençlik kesimleriyle (köylü, öğrenci vb.) birliği ile gerçekleşebilir. Fakat bu zıddı bir anlayış yaratmamalıdır. İşçi gençliğin tüm sınıfı gibi temel örgütü sendikalardır. İşçi gençlik hareketi ancak işçi gençliğin sendikalarda örgütlülüğü ile gelişebilir, tüm sınıfı ile birleşebilir. Ve işçi gençlik gençlik hareketinin temeli ve motor gücü olma görevini bu temel örgütlenmesi ile başarıya ulaştırabilir.

İkinci bir zaaf ise işçi gençliği birimlerden koparma eğilimidir. Bu zaaf hem işçi gençliği sınıfından ve fabrikası, atelyesindeki diğer genç işçilerden kopararak, anti-faşist gençlik örgütlerinde şekilsiz ve biriminden kopuk örgütlenme, hem de işçi gençliğin ileri unsurlarının kendi birimindeki mücadeleyi örgütleme, anti-faşist gençlik örgütünün faaliyetini kendi birimine taşıma faaliyetinden koparmaktadır. İşçi gençlik hareketi ancak kendi birimindeki örgütlenmeyle yükselebilir. Yapılması gereken işçi gençliğin ileri unsurlarının anti-faşist gençlik örgütlerinde şekilsiz bir araya getirilişi değil, faaliyetlerin bu ileri unsurlar vasıtasıyla birimlere taşınmasıdır. Bu zaaf aynı zamanda işçi gençliği kendi sınıfından, işçi sınıfından koparma eğilimini de içinde taşımıktadır.

Her iki zaafta aynı temelden; işçi gençliğin önemi ve rolünü kavramamaktan kaynaklanmaktadır. Unutulmaması gereken: İşçi gençliğin işçi sınıfının kopmaz bir parçası, aynı zamanda onun genç kesimi olarak gençlik hareketinin temeli ve motor gücü olmasıdır. Bu zaaflar ancak bu doğru anlayısa sarılarak aşılabilir.

Bugün işçi gençlik hareketi hızla yükselmekte ve gelişmektedir. Yapılması gereken; onu daha da yükseltmek ve güçlendirmek, daha bilinçli hale getirmek, yükselişi örgütlemek ve sağlamlaştırmaktır. Bunu yapmanın yolu ise; en başta diğer sınıf talepleriyle birlikte işçi gençliğin özgül taleplerini kararlılıkla savunmak ve bu talepler için mücadeleyi yükseltmektir. Öte yandan, işçi gençliği kendi temel sınıf örgütü sınıf sendikalarında DSM'lerde örgütlemek ve onu bu sendikal faaliyete aktif olarak katmaktır. İŞçi gençlik örgütlülüğe, sınıf birliğine ve burjuva sendikacılığın yıllardır engellediği sendikal faaliyete katılmaya ancak bu yolla kavuşacaktır. Aynı zamanda işçi gençlik hareketini daha da yükseltmek ve sağlamlaştırmanın yolu onu kendi birimleri temelinde anti-faşist gençlik örgütlerine daha çok çekmek ve örgütlemek, işçi-köylü-öğrenci gençliğin birliğini, onu anti-faşist gençlik örgütünün temeli ve motor gücü haline getirmekten geçmektedir.

DİSK ağaları CHP'yi destekliyor

DİSK'in başındaki sendika ağaları seçimlerden önce yaptıklara bir toplantıyla seçimlerde alacakları "tavrı" belirlediler. Bu toplantı sonunda bugüne dek söyledikleri yalanları ve sahtekarlıklarını göstererek yine CHP'yi destekleme kararı aldılar. Onlar bu 'kararı' alırken her zamanki gibi çeşitli demagojilerle, halkın ve işçi sınıfının yükselen mücadelesine, onun yükselmesi için gerekli devrimci taktiklere azgınca saldırdılar. Kitleleri düzene ve düzenin tek "umut" olduğu inancına bağlamak için karşı-devrimci zehirlerini kustular. İşçileri 'seçim'güldürüsüne kaılmaya, "mutlaka sandık başına gitmeye" çağırarak, hakları için mücadele etmeyip, umutlarını parlamentoya bağlamayı, sıkıyönetimin meşrulaşması için oy vermeyi, düzen partilerini tek kurtuluş yolu olarak desteklemeyi önerdiler, Bunu yaparken de, bugün işçilerin ve halkın haklarını almak için yükselttikleri mücadelenin önüne dikilen ve sıkıyönetimi meşrulaştırmayı amaçlayan seçim güldürüsünü, düzen partilerini boykot eden devrimci taktiğe saldırdılar. Bugün işçi grevlerini yasaklayan, işçilere azgınca saldıran sıkıyönetime hayır demenin, buhranın hızla derinleştiği şartlarda işçi sınıfının kanı canı pahasına kazandığı haklarını korumanın ve yeni haklar kazanmasının yolunun seçimleri boykot etmek olduğunu, sandık başına değil, mücadele alanlarına gitmek olduğunu gizlemeye çalıştılar. Tabii ki kitlelerin düzenden kopması, düzenle binbir bağı olan, varlığı bu düzene bağlı olan sendika ağalarını tedirgin etmektedir. Bu nedenle onlar, işçi sınıfını düzene bağlamak, seçim güldürüsüne katmayı sağlamak, onlar için hayati bir sorundur. Sendika ağalarının esas görevi her zaman işçi sınıfının bu düzene yönelmesini engellemeye çalışmaktır. İşte DİSK'in sendika ağaları aldıkları bu 'karar'la bu görevlerini yaptılar.

DİSK'in sendika ağaları, bu toplantıda CHP'yi ve bazı 'ilerici', 'sosyalist' partileri destekleme kararı aldılar. Bununla bir kez daha; bugüne dek CHP'ye karşı sarfettikleri "ağır" sözlerin yalanlardan başka bir şey olmadığını; CHP'ye karşı çıkmalarının lafta ve sahtekarca olduğunu gösterdiler.

Bu sendika ağaları daha önceki seçimlerde tüm güçleriyle CHP'yi desteklediler. Reformist CHP'nin işçi sınıfı ve halkı aldatmak için attığı yalanlara işçileri inanmaya çağırdılar. İşçi sınıfını CHP'nin kuyruğuna takmaya çalıştılar. Fakat reformist CHP iktidar olur olmaz ve tüm iktidarı süresince işçi sınıfı ve emekçi halka azgınca saldırdı. Patronların ve toprak ağalarının çıkarlarını savunmak, bunalımın yüklerini işçi sınıfı ve halkın sırtına yıkmayı esas görev edindi. Tüm yaptıklarıyla, işçi sınıfı ve halk düşmanı yüzüyle kısa zamanda ipliği pazara çıktı. Bunun üzerine DİSK'in başındaki sendika ağaları, artık iyice teşhir olmuş CHP'ye karşı lafta tavır aldılar. Lafta CHP'ye ve onun işçi düşmanı politikasına karşı çıkar gözüktüler. Fakat her zaman iş pratiğe gelince onlar CHP'yi desteklediler, onunla birlikte işçi sınıfına saldırdılar. CHP'ye karşı lafta önce 'ağır' sözler söylerken, hükümet ve TÜRK-İŞ'li sendika ağalarıyla birlikte "Yeni Ekonomik Önlemler Paketi" imzaladılar. Bu "önlem"lerle bunalımın yükü biraz daha işçilerin sırtına yıkıldı. Sendika ağaları lafta işçi dostu, pratikte ise işçi düşmanı ve patronların ve onların devletinin çıkarlarının savunucusudur. Ne zaman iş pratiğe gelmiş sendika ağaları o zaman işçi sınıfının ve halkın düşmanlarıyla birliğini açıkça göstermiştir.

İş seçimlerle birlikte pratiğe gelmiştir. Bu sendika ağalarıda bugüne kadar söylediklerinin aksine CHP'yi desteklemişlerdir. Bu onların karşı-devrimci - sendika ağası yüzünü göstermektedir. Çünkü seçimlerde işçi sınıfına CHP'yi veya bir başka düzen partisini desteklemeye, seçimlere katılmaya çağırmak işçi sınıfına dostluk değil, aksine düşmanlıktır. Neden düşmanlıktır? Çünkü komprador-burjuvazi ve toprak ağaları, hızla derinleşen bunalımın yüklerini işçi sınıfının ve halkın sırtına daha kolay yıkmak, onun haklarını almak için verdiği mücadeleyi bastırmak, işçilerin grevlerine saldıran, yasaklayan ve mücadeleyi ezmenin aracı olan sıkıyönetimi meşrulaştırmak, düzenlerini ve düzen partilerini umut olarak sunmayı canlandırmak için seçim güldürüsünü oynuyorlar. Bu şartlarda işçileri seçime katılmaya çağırmak, işçileri hakları için mücadeleden vazgeçmeye, grevlerinin ertelenmesine ses çıkarmamaya, CHP'nin bugüne dek işçi sınıfı ve halka yönelik saldırısını onaylamaya çağırmaktır. Bugün bunalımın hızla derinleştiği, patronların işçi sınıfını açıkça tehdit ettiği ve yoğun bir toplusözleşme dönemine girildiği şartlarda yapılması gereken sandık başlarına değil, mücadele alanlarına gitmek, talepleri haykırmak ve mücadeleyi yükseltmektir. İşçi sınıfının yapacağı; seçimleri ve düzen partilerini umut olarak görmek değil, hakları için, buhranın yüklerinin omuzlarına yıkılmasını önlemek için mücadeleyi yükseltmektir. Fakat sendika ağaları düzenin ve patronların uşakları olarak işçi sınıfının haklarını almasını istememekte, buhranın faturalarını işçilere ödetmek istemektedir. Bu nedenle, işçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği ve önümüzdeki günlerde daha yükseleceği bu şartlarda, işçileri mücadeleden vazgeçmeye ve CHP'yi umut olarak görmeye devam etmelerine çağırmaktadır. Ve hala CHP'nin "faşizme karşı önemli görevler yapabilecek bir gücü" olduğu yalanını yaymaya çalışmaktadırlar. Fakat CHP'nin yaptıkları ortadadır. İşçi sınıfın ve emekçi halk CHP'nin neler yaptığını görmüştür ve hiç bir yalan bunu gizliyememektedir.

Öte yandan DİSK'li Sendika ağaları bunu iyi bildiklerinden işçi sınıfının potansiyelini reformizme akıtacak "yeni bir CHP" kurma peşindedirler. DİS'li sendika ağaları açıklamalarında "işçi sınıfının siyasi Partisinin olmadığı şartlarda" vb. sözlerle kamuoyunu oluşturmaya çalıştıkları ve uzun zamandır hazırlığını sürdürdükleri yeni bir parti kuracaklardır. Fakat bu partinin niteliği şimdiden bellidir. Çünkü başında bugüne kadar işçi sınıfını burjuvaziye peşkeş çeken, işçi düşmanı bu sendika ağaları olacaktır.

Fakat işçi sınıfımızın mücadelesini ne CHP, ne diğer düzen partileri engelleyemiyorsa, kurulmak istenen yeni bir burjuva partiside engelleyemeyecektir. İşçi sınıfımız ve onun gençliği kendi Partisi etrafında birleşerek mücadelesini yükseltecektir.

Yeni Öğrenim Döneminde Ulusal Demokratik Halkçı Eğit

Ortaöğrenim gençliği yeni bir öğrenim dönemine başlıyor. Yeni dönemde ortaöğrenim gençliğinin her açıdan daha büyük zorluklarla karşı karşıya kalacağı, fakat öte yandan mücadelesinin de daha yüksek boyutlara ulaşacağı şimdiden görünen bir gerçektir.

ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİ 76'LARDAN BERİ SÜREKLİ YÜKSELDİ

Liseli gençlik mücadelesi 76'larda hızla yükselmeye başladı. Liseli gençliğin yaşam koşulları giderek daha da kötüleşiyordu. Öte yandan her türlü demokratik hak ve özgürlükleri gasbedilmişti, ağır bir baskıyla karşı karşıyaydı. Bu dönemde faşist MC hükümetinin okul yönetimlerine azgın faşistleri yerleştirerek öğrenci kitlesi üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırması ve zaten faşist feodal ideolojiyle doldurulmuş kitapları değiştererek daha da faşistleştirmesi, en azgın faşist teorileri hiçbir gizlemeye gerek duymaksızın kitaplara yerleştirilmesi üzerine liseli gençlik ayağa kalktı. Ülkenin hemen her yerinde geniş öğrenci yığınları faşist ders kitaplarına karşı protesto gösterileri, eylemleri düzenlediler. Örgütlenme yolunda çeşitli adımlar atılmaya başladı. Liseli gençlik mücadelesindeki bu yükseliş kesintisiz olarak günümüze kadar sürdü. 1976 ve 1977'de liseli gençlik polis ve sivil faşistlerin azgın terörüne karşı yılmadan savaştı. Yüzlerce kardeşini şehit vermesine rağmen yiğitçe direndi. Polisin desteğinde gerçekleştirilen faşist işgallere karşı kararlı bir mücadele sürdürdü. Sonunda faşist işgalleri kırarak okulları faşist milislerden teker teker temizledi. Bu süre içinde liseli gençilk mücadelesi sürekli olarak daha kitlesel bir durum kazandı ve tüm ülkeye yayıldı. Örneğin 16 Mart katliamının ardından liseli gençliğin ülkenin her yanında gerçekleştirdiği kitlesel militan protesto eylemleri bunun güzel bir ifadesiydi.

Halkın ve gençliğin mücadelesinin sonucu olarak faşist MC'nin çökmesi üzerine hükümete gelen CHP, faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğinden başka bir şey yapmadı. Orta öğrenim gençliğine yönelen faşist saldırıları sürdürdü. Daha önceki vaatlerinin aksine faşist milisleri korudu, polis-jandarma, idare baskısını artırdı. Bu CHP'nin karşı - devrimci yüzünün ortaöğrenim gençliği önünde hızla teşhir olmaya başlamasını getirdi. Buna bağlı olarak CHP'nin ortaöğrenim gençliği üzerinde daha önce belirli ölçüde varolan etkinliği giderek kırılmaya başladı. CHP hükümeti *faşist işgallerin kırılması ve okulların faşist milislerden temizlenmesi üzerine, ortaöğrenim* gençliğinin mücadelesini *engelleyebilmek* için bu kez de Disiplin Yönetmeliğinin daha da faşistleştirilmesi ve okullarda polis-jandarma baskısının daha da yoğunlaştırılması yoluna başvurdu. Fakat ne CHP'nin yalan ve demagojilerle uyutma çabaları ne de Disiplin Yönetmeliğinin daha da faşistleştirilmesi ve polis jandarma baskısının artırılması ortaöğrenim gençliğinin mücadelesini engelleyemedi. 1978-79 öğrenim dönemi başından itibaren faşist Disiplin Yönetmeliği'ne ve okullardaki polis-jandarma karakollarına karşı mücadeleler içinde geçti. Disiplin Yönetmeliği kağıt üzerinde bırakıldı, polis-jandarma karakollarının etkinliği kırıldı. Egemen sınıfların halka ve gençliğe karşı CHP eliyle sürdürdükleri ekonomik ve siyasal alandaki saldırıların sonucu olarak getirilen sıkıyönetim de bu mücadeleyi durduramadı. Maraş katliamınını ve sıkı yönetimi protesto eylemlerinde, 12 Mart'ı ve 16 Mart Katliamını protesto eylemlerinde, 12 Mart yarı askeri faşist diktatörlük döneminde katledilen devrimcileri anmak için düzenlenen gösterilerde, gençliğin merkezi örgütü YDGF'nin kapatılmasını protesto eylemlerinde, 1 Mayıs kutlamalarında liseli gençlik sıkıyönetimin zincirlerini de parçaladı. Bu eylemler aynı zamanda liseli gençlik mücadelesinin ulaştığı yaygın kitlesel ve militan niteliğinin de ifadeleriydi. Öte yandan özellikle geçtiğimiz yıl örgütlenme yolunda da önemli adımlar atıldı. Liseli Birlikleri yaygınlaştı, birçok yerde Öğrenci Birliği ve Kol örgütlenmeleri gerçekleştirildi. Ayrıca mücadelenin yükselmesine paralel olarak revizyonistler de liseli gençlik saflarından büyük ölçüde tecrit edildiler.

Kısacası ortaöğrenim gençliğinin 76'larda hızlı bir yükseliş gösteren mücadelesi, sürekli yükselerek ve güçlenerek günümüze dek geldi. Daha yaygın, kitlesel ve militan bir hal aldı. Daha örgütlü, bilinçli ve siyasi bir nitelik kazandı. Yeni döneme başlarken ortaöğrenim gençliği mücadele azmi, potansiyeli ve coşkusuyla doludur ve küçümsenmeyecek bir tecrübe birikimine sahiptir.

BUHRAN ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DURUMUNU DAHA DA KÖTÜLEŞTİRİYOR

Önümüzdeki dönem ortaöğrenim gençliği daha büyük zorluklarla karşı karşıya olacaktır. Ortaöğrenim gençliğinin yaşam koşulları daha fazla kötüleşecek, öte yandan üzerindeki faşist baskı ve terör daha da yoğunlaşacak. Çünkü bugün komprador-feodal düzen ağır bir bunalım içindedir. Egemen sınıflar bu buhranın yükünü emekçi halkın sırtına yıkarak kurtulmaya çalışıyorlar. Ücretler düşük tutulurken zamlar ve devalüasyonlar birbirini kovalıyor. Emekçi kitlelerin yaşam koşulları hızla daha da kötüleşiyor. Egemen sınıflar, emekçilerin bu duruma karşı çıkmalarını engellemek, boyun eğmelerini sağlamak için baskı ve terörü yoğunlaştırıyorlar. Bu durum ortaöğrenim gençliğine de aynı şekilde yansıyor. Onu daha fazla sefalete itiyor, daha fazla faşist baskı ve terörle karşı karşıya bırakıyor.

Egemen sınıfların ekonomik bunalımın yükünü emekçilere yıkma çabalarının sonucu olarak hayat pahalılığı hızla artıyor, emekçi kitleler hızla daha da yoksullaşıyor. Emekçi ailelerinin durumunun kötüleşmesine bağlı olarak ortaöğrenim gençliğinin yaşam koşulları da hızla kötüleşiyor. Ailelerinin bir parçası olarak ortaöğrenim gençliği de daha fazla açlık, yokluk ve sefalet ile karşı karşıya kalıyor. Öte yandan eğitimin baştan aşağı paralı olması gerek ortaöğrenim gençliğinin, gerekse de ailelerinin durumunu daha da kötüleştiriyor. Ders araç, gereçlerinin, kitap, defter, kalem, kağıt ve benzerlerinin fiyatları bir yıl öncesine göre bile birkaç kat daha pahalanmıştır. Ayrıca ortaöğrenim gençliğinin beslenme, barınma, sağlık bakımı, kredi, yurt vb. ihtiyaçları hiçbir şekilde karşılanmamaktadır. Üstelik bunların giderleri geçen yıla göre en az bir kat daha artmıştır. Bir emekçi ailesi için bir tek çocuğu bile okutabilmek çok büyük bir güçlük haline gelmiştir. Bu durumda birçok öğrenci öğrenimi terketmek zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bunlar ise kesin olarak işsizlikle karşı karşıyadır ve işsizlik bu koşullarda büyük bir sefalet demektir. Eğitimin paralı olması ve ders araç gereçlerinin fiyatlarının çok yüksek düzeylerde olması, eğemen sınıfların buhranın yükünü emekçi halkın ve gençliğin üzerine yıkma çabalarının bir parçasıdır. Bu durum bir diğer ifadesini de eğitim ödenek ve harcamalarının kısılmasında buluyor. Bunun sonucu olarak öğrenciler kalabalık sınıflarda, sağlıksız koşullarda ve laboratuvar, kütüphane vb.olanaklardan, spor ve kültürel faaliyet olanaklarından yoksun olarak öğrenim görüyorlar. Meslek liselerinde ise meslek öğrenebilme olanağı kısılırken emek sömürüsü artırılıyor. Eski ve bozuk araçlarla iş görüldüğünden ve gerekli önlemler alınmadığından iş kazaları ve meslek hastalıkları daha da artıyor.

Paralı eğitim, hayat pahalılığı ve zamlar nedeniyle daha kötü yaşam koşulları, açlık ve sefalet ile karşı karşıya olan ortoöğrenim gençliği üzerindeki faşist baskılar da önümüzdeki dönem daha fazla yoğunlaşacaktır.

Öğrenciler üzerindeki polis-jandarma baskısı ve terörü daha da yoğunlaştırılacak. Okullara sürekli polis-jandarma karakolları kurarak öğrencilerin haklı talepleri için verdikleri mücadeleyi terörle bastırmaya, engellemeye çalışacaklar. Okullardaki polis-jandarmanın ne işe yaradığını geçen yılki ve daha önceki pratiğimizden biliyoruz. Onlar kız arkadaşlara sarkıntılık etmekten, öğrencilere saldırmaya, dipçiklemeye, kurşunlamaya kadar her türlü zorbalığı ve terörü uygulayarak öğrencilerin mücadelesine saldırmışlardı. Özellikle sıkıyönetim bölgelerinde okullarda polis-jandarma sınırsız bir zorbalık ve terör uygulamaya hazırlanıyorlar. Daha okullar açılmadan demagoji ve tehditlerle dolu bildiriler yayınlamaya başladılar. Geçen yıl da sıkıyönetim ortaöğrenim gençliğine azgınca saldırmıştı. Sürekli polis-jandarma baskısının yanısıra sık sık arama, taramalara, operasyonlara girişmişler, yüzlerce genci zindanlara atmışlardı. Hatta işi, öğrencilere baskı uygulamaları için öğretmenleri tehdit etme ve cezalandırmaya kadar vardırmışlardı. Okullarda polis jandarma karakolları ve sıkıyönetim ortaöğrenim gençliğinin önüne ilk dikilen engellerden biri olacak ve ona azgınca sıldıracaktır.

Faşist diktatörlük okullarda polis-jandarma karakolları ve sıkıyönetimin saldırıları ve tutuklamalarının yanısıra faşist Disiplin Yönetmeliğini de öğrencileri baskı altında tutma ve mücadelelerini engelleme konusunda etkili bir silah olarak işletmeyi planlıyor. Milli Eğitim Bakanı Disiplin Yönetmeliğinin daha "etkin" bir hale getirileceğini söyledi. Öğrencilerin her türlü hakkını ortadan kaldıran ve en ufak kıpırdanışını bile keyfi olarak cezalandırılabilir hale getiren faşist Disiplin Yönetmeliği her yerde öğrencilerin mücadelesinin önüne dikilen ilk engellerden biri olmaktadır. Faşist diktatörlük öğrencilerin geçen yıl kararlı mücadeleleriyle işlemez hale getirdikleri faşist Disiplin Yönetmeliğini bu yıl etkili hale getirmeyi, öğrenciler üzerinde baskı ve tehdit aracı olarak kullanmayı amaçlamaktadır.

Bu baskıların yanısıra öğrenciler her türlü hak ve özgürlükten yoksun tutulmaktadır. Öğrencilerin toplantı, forum, gösteri yapma, propaganda ve siyasi çalışma yapma özgürlükleri gaspedilmiştir. Serbest örgütlenme hakkı yasaklanmıştır. Gençlik örgütlerinde yer alan öğrenciler cezalandırılmakta, her şeye rağmen kurulan örgütler ağır baskılarla karşılaşmaktadır. Hatta yönetmeliklerde olmasına rağmen okullarda kollar ve öğrenci temsilcilikleri seçilmemekte veya çalıştırılmamaktadır. Öğrencilerin yönetime katılması diye bir şeyin sözü bile edilmemektedir.

Öğrenciler dayak, küfür, not, disiplin cezası, polis-jandarma baskısı altında tutularak insiyatiflerinin ve kişiliklerinin gelişmesi engellenmekte, pısırık insanlar olarak yetiştirilmeye çalışılmaktadırlar. Ezberci, hayattan kopuk, deneye dayanmayan, soyut eğitim öğrencilere bir şey vermemektedir. Liseden mezun olanlar ünevirsite kapılarından elenmektedir. Mezun olanların büyük çoğunluğu işsizler ordusuna katılmaktadır. Ayrıca eğitim sistemi işlediği ideolojiyle öğrencileri emeğe, işçilere, halka düşman olan ve bu düzene kölece boyun eğmekten başka bir işi olmayan kişiler haline getirmeye çalışmaktadır.

Ortaöğrenim gençliği bunca sorunun, saldırının yanısıra yoğun bir yozlaştırma çabasıyla da karşı karşıyadır. Yoğun demagoji ve aldatma çabaları ile birlikte uygulanan azgın bir terör ve ders kitaplarında verilen ideoloji sayesinde faşistleştirme çabalarının yoğunlaştığı gençlik kesimlerinden biridir. Böylece ortaöğrenim gençliği yozlaştırılarak düzenin birer uşağı haline getirilmeye çalışılıyor. Ortaöğrenim gençliği kendisini kültürel ve ahlaki olarak yozlaştırmayı hedefleyen yoğun çabalarla da karşı karşıyadır. Radyo, televizyon, basın-yayın, sinema, futbol, müzik, moda gibi birçok araç kullanılarak genclik saflarında kültürel ve ahlaki yozluk, seks, uyuşturucu madde alışkanlığı, "kahve kültürü", serserilik gibi şeylerin yaygınlaşmasına çalışılıyor. *Bununla gençler sorunlarına yabancı, potan*siyelini boş şeylerle heba eden, düzenin uysal birer kölesi haline getirilmeye çalışılıyor.

Kısaca özetlediğimiz gibi, ortaöğrenim gençliği, bugün yığınla sorun içerisindedir. Hayatı ve geleceği karartılmış durumdadır. Yaşam koşulları gün geçtikçe daha da ağırlaşmakta, üzerindeki faşist baskı ve terör yoğunlaşmaktadır. Her türlü hak ve özgürlüğü gasbedilmiştir. Önümüzdeki dönem, ağırlaşan buhran koşullarının ürünü olarak ortaöğrenim gençliğinin durumu daha da kötüleşecektir.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİ DAHA DA GÜÇLENECEK

Bu koşullarda ortaöğrenim gençliğinin önünde ekonomik ve siyasal alandaki bu saldırıları göğüslemek, yeni hak ve özgürlükler kazanmak ve bu duruma kökünden son verebilmek için mücadeleye atılmaktan başka bir yol yoktur. Önümüzdeki dönem bu mücadeleye katılan gençliğin safları daha da genişleyecek, mücadele daha da yükselecektir.

Bugün başta ışçi sınıfımız olmak üzere tüm halkın ve gençliğin ekonomik ve siyasal alandaki saldırılar karşısında mücadelesi giderek gelişmektedir. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımızın sıkıyönetimin kaldırılması, faşist cinayet yuvaları MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla'nın dağıtılması, hayat pahalılığına son verilmesi, ücretlerin ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarının yükseltilmesi, zamların geri

...e Bağımsızlık, Demokrasi, ...tim Bayrakları Daha Yükseklere

alınması talepleri ile verdiği mücadele giderek yükselmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halk buhranın faturasının kendisine ödetilmesine karşı çıkmaktadır. Ortaöğrenim gençliğinin mücadelesi de, emekçi halkın mücadelesinin bir parçası olarak yükselecektir. Ayrıca emekçi halkın mücadelesindeki bu yükseliş, ortaöğrenim gençliğinin mücadelesinin saflarının genişlemesi, mücadelenin güçlenmesi ve militanlaşmasına yolaçan -buhranın sonuçlarının gençliğe yansımasının yanısıra- bir diğer etken olacaktır.

Ortaöğrenim gençliğinin mücadelesinin önümüzdeki dönem daha da yükselmesini doğuran üçüncü önemli etken de reformizmin, özellikle de CHP reformizminin ortaöğrenim gençliği saflarında iyice tecrit olmasıdır. Özellikle CHP'nin hükümete geldikten sonraki ihanetlerini gören öğrenciler hızla onun etkisinden kurtuldular. Onun reformist yalanlarını, demagojilerini, uyutma çabalarını açıkça gördüler. CHP'nin gençlik için bir umut olmadığı ve faşist diktatörlüğün isteklerini yerine getirdiğini, gençliğe ve mücadelesine azgınca saldırdığını gördüler. Tek çözüm yolunun kendi mücadelelerinde yattığını artık daha fazla görüyorlar. Reformizmin teşhir olması ve etkisinin kırılmış olması onun gençliğin mücadelesini durdurma ve düzenin peşine takma, düzen sınırları içinde tutma çabalarını boşa çıkaracaktır. Bu ortaöğrenim gençliğinin mücadelesinin daha hızlı ve sağlıklı olarak yükselmesine yol açacaktır.

Geniş ortaöğrenimli gençlik yığınları kendi özgül talepleri doğrultusunda mücadelesini yükseltecektir. Ortaöğrenim gençliği yukarda kısaca değindiğimiz bütün sorunlar doğrultusunda mücadele etmek zorundadır. Mücadele tek tek bütün talepleri de içine alacaktır. Fakat egemen sınıflar ortaöğrenim gençliğine ve mücadelelerine saldırılarını belirli birkaç noktada yoğunlaştırmaktadırlar. Bunlar eğitimin paralı olması ve ders araç-gereçlerinin çok pahalı olması, okullardaki polis-jandarma karakolları ve faşist Disiplin Yönetmeliği'dir. Bugün ders araç gereçlerine yapılan zamlar, eğitimin paralı olması ve hayat pahalılığı ortaöğrenim gençliğinin yaşam koşullarının alabildiğine kötüleşmesine yolaçan önemli bir sorunudur. Okullardaki polis-jandarma karakolları (ve sıkıyönetimin terörü) ile faşist Disiplin Yönetmeliği de faşist diktatörlüğün *ortaöğrenim gençliğinin mücadelesini engellemek* ve yok etmek için kullandığı baş silahlardır. Bu nedenle ortaöğrenim gençliği diğer talepleri için mücadeleyi terketmeksizin bu üç noktadaki mücadeleyi yoğunlaştırmalıdır.

Kendi özgül talepleri için mücadele eden ortaöğrenimli gençlik elbette ki aynı zamanda kendi talepleri olan tüm halkın ortak talepleri için de mücadele edecektir. Kendi özgül talepleri için verdiği mücadeleyi bununla birleştirecektir. Örneğin sıkıyönetimin kaldırılması, faşist cinayet yuvaları MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla'nın dağıtılması, zamların geri alınması, hayat pahalılığına son verilmesi gibi talepler için mücadele de ortaöğrenim gençliğinin gündeminde olacaktır. Ayrıca bu talepler birçok yerde, ortaöğrenim gençliğinin özgül talepleriyle içiçe de geçmektedir. (Hayat pahalılığı ve ders araçlarının pahalı olması, polis-jandarma karakolları ve sıkıyönetim gibi.)

GÜNDELİK TALEPLER İÇİN MÜCADELEYE ÖNEM VERELİM

İçine düştükleri ağır bulanımın yüklerini emekçilerin sırtına yıkmak için egemen sınıfların tüm halka karşı peş-peşe azgın ekonomik ve siyasi saldırılara giriştiği bugünkü gibi koşullarda kitlelerin gündelik talepleri için mücadele daha fazla önem kazanmaktadır. Bazı "sol", fakat gerçekte kitle mücadelesinin gelişmesinden korkan hareketler ise "böyle ağır bunalım koşullarında, öyle ufak taleplerle uğraşılmaz" diyerek bu mücadeleyi reddediyorlar.Oysa tam aksine bunalım derinleştikçe ekonomik ve siyasi talepler daha fazla içiçe geçmektedir. Ekonomik talepler daha fazla siyasi bir muhteva kazanmaktadır. Ayrıca gündelik talepler için ve taktik sloganlar etrafında bir mücadele kitle mücadlesini geliştirmek açısından gerekli bir şeydir. Bu mücadele birinci olarak kitlelerin yaşam koşullarının nispeten düzelmesini getireceği için gerekli ve önemlidir. İkinci olarak temel sloganların ve temel gerçeklerin daha geniş yığınlar tarafından kavranmasını kaloylaştıran bir araç olduğu için taktik sloganlar etrafında ve gündelik talepler için mücadele önemli ve gereklidir. Bu gerçeği gözönünde bulundurmak, egemen sınıfların yoğun ekonomik ve siyasi saldırıları altında bulunan ve hızla daha geniş kitleler halinde mücadeleye atılan ortaöğrenim gençliği için özel bir önem taşımaktadır.

ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN BİRLİĞİ SORUNU

Önümüzdeki dönemde de mücadelenin önemli sorunlarından biri ortaöğrenim gençliğinin birliği sorunudur. Şimdiye dek ortaöğrenim gençliği mücadelesinde başarı sağladıysa bu birliği gerçekleştirebildiği ölçüde mümkün olmuştur. Çok geniş bir öğrenci kitlesi mücadele isteği ve azmi çinde olmasına rağmen, devrimci gençlik saflarındaki çeşitli zaaflar nedeniyle bu güç ve potansiyel birleştirilememiş örgütlü hale getirilememiştir. Bu potansiyel daha örgütlü ve bilinçli bir şekle yükseltilememiştir. Hızla daha geniş bir öğrenci kesiminin mücadeleye atıldığı, mücadelenin hızla yükselme durumunda olduğu günümüz koşullarında ortaöğrenim gençliğinin birliğinin sağlanması bunun örgütlü ve bilinçli bir hale getirilmesi büyük bir önem kazanmaktadır. Bu öncelikle devrimci bir mücadele platformuna ve taktiklerine sahip olmakla, en geniş yığınların ortak taleplerini kararlılıkla savunmak ve bu uğurda yılmadan mücadele etmekle mümkündür. Bunun için ortaöğrenim gençliğinin bütününe yönelik bir propaganda ajitasyon faaliyeti sürdürülmelidir. Ortaya çıkan potansiyelin örgütlü ve bilinçli hale getirilmesi çalışması hiçbir zaman aksatılmamalıdır. Ayrıca devrimci gençlik güçleri arasında sağlanacak birliğin de ortaöğrenim gençliğinin birliğini gerçekleştirmedeki olumlu etkisi gözönünde bulundurulmalıdır.

Ortaöğrenim gençliğinin birliğinin sağlanması sorununun önemli bir parçası da devrimci gençlik güçleri arasındaki birliktir. Şimdiye dek bu konudaki olumsuz durum, küçük burjuva akımların yanlış tutum ve davranışları mücadeleye büyük zararlar vermiştir. Bu ortaöğrenim gençliğinin dağınıklık ve örgütsüzlüğünün önemli bir nedeni olmuştur. Mücadeleye atılan ortaöğrenim gençliğinin saflarının hızla genişlediği mücadelenin hızla yükseldiği ve faşist diktatörlüğün saldırılarını giderek daha da azgınlaştırdığı bugünkü koşullarda devrimci gençlik güçlerinin birliğinin sağlanması büyük bir önem ve acillik kazanmaktadır. Üstelik mücadelenin yükselmesi, safların genişlemesi, gençlik saflarındaki birlik isteği bunun gerçekleştirilmesi için çok olumlu şartlar yaratmaktadır. Devrimci gençlik grupları, birlik önüne dikilen suni engelleri bir yana atıp ortaöğrenim gençliğinin talepleri temelinde devrimci mücadeleyi yükseltmek için birleşmelidirler. 1 Mayıs 1979'da Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol arasında gerçekleştirilen eylem birliği, birlik için olumlu bir ortam yaratmış ve birlik isteğini güçlendirmiştir. Bunu ortaöğrenim gençliği saflarında da geliştirmeli ve güçlendirmeliyiz.

Bugün D.Yol Proleter Devrimci Hareket'le birlik konusunda olumlu bir tavır içerisindedir. Onun bu tutumu revizyonizmden koptuğu ölçüde daha da gelişecektir. Ama öte yandan gençlik içerisinde belirli bir etkinliğe sahip olan Kurtuluş ve çeşitli bölgelerde etkinliği olan D.Sol revizyonizmin güçlü bir şekilde etkisi altında olmalarından dolayı birlik konusunda tutarsız ve devrime zarar veren bir çizgi izliyorlar. En başta bu hareketlerin tabanını olmak üzere, bu hareketleri devrimci birliğe kazanmak için çabayı elden bırakmamalıyız. Bu devrimci görevi devrimci bir mücadele çizgisi izleyerek, revizyonizmi en açık bir şekilde teşhir ederek ve bu hareketlerin birlik konusundaki tutumlarını sürekli eleştirerek ve teşhir ederek yerine getirebiliriz. Çünkü bu hareketleri revizyonizmin etkisinden kurtarmadan onları ne devrimci bir mücadele çizgisine ne de devrimci bir birliğe çekmek mümkün değildir.

REVİZYONİZMİ TECRİT EDELİM

Mücadelenin gelişmesinin önündeki bir diğer engel de revizyonizmdir. Her türden revizyonist akım, şimdiye dek zehirli reformist-revizyonist düşüncelerini yaymaya çalışarak, mücadeleyi düzen sınırları içine hapsetmeye çalışarak, devrimci mücadeleye, gençliğe ve devrimcilere doğrudan saldırarak, provokasyonlar yaratarak, gençliğin birliğini bozmaya ve engellemeye çalışarak ortaöğrenim gençliğinin mücadelesinin önüne dikilmişlerdir. Revizyonizmin gençlik içindeki ve çeşitli devrimci gençlik grupları üzerindeki etkisi şimdiye dek mücadeleye önemli zararlar vermiştir. Mücadeleyi engelleyen, güçleri dağıtan, yılgınlık yaratan bir rol oynamıştır. Fakat ortaöğrenimli gençliğin mücadelesinin yükselmesiyle, bu hainlerin yüzü giderek açığa çıkmış ve hızla tecrit olmuşlardır. Geçtiğimiz dönem revizyonistlerin etkinlikleri çok büyük ölçüde kırılmış, birçok yerde öğrencilerin tamamen dışına atılmışlardır.

Bu yıl TKP'li ve diğer Rus uşağı revizyonistler ortaöğrenim gençliği içine sızmaya, etkinlik kurmaya çalışacaklar. Bunun için saldırganlık ve provokasyonlardan en sinsi yöntemlere kadar her yola başvuracaklardır. Onların bu çabalarına karşı uyanık davranarak, bütün tertiplerini açığa çıkarmalıyız. Bir yandan devrimci mücadeleyi yükseltirken, hiçbir zaman revizyonizmin gerçek yüzünü, mücadeleye nasıl saldırdığını ve reformist, pasifist bir platforma sürüklemeye çalıştığını en geniş yığınlara açıklamalıyız.

Şimdiye dek gençlikten hiçbir zaman yüz bulamamış olan TİKP çetesi de bu dönem ortaöğrenim gençliğinin mücadelesine karşı saldırılarına hız vereceklerdir. Okullarda başta gerici-faşist idareciler ve polis olmak üzere en gerici çevreleri, "anarşi" dedikleri öğrencilerin mücadelesine karşı bir araya getirmeye çalışacaklardır. Muhbirlikten saldırı ve provokasyona kadar her yönteme başvurarak öğrencilerin mücadelesini ezmeye çalışacaklardır.

Revizyonizmin iyice teşhir ve tecrit edilerek öğrencilerin dışına atılması mücadelenin sağlıklı bir şekilde yükselmesi, öğrencilerin birliğinin sağlanmasına büyük hız kazandıracaktır.

ÖRGÜTLENME GÖREVİNE SARILALIM

Ortaöğrenim gençliğinin en önemli görevlerinden biri de kendi örgütlerini yaratmak geliştirmektir. Örgütlenme mücadele için hayati önemde bir sorundur. Oysa bugüne dek ortaöğrenim gençliğinin örgütlenmesi çok yetersiz bir düzeyde kalmıştır. Geçtiğimiz yıl bunun aşılması için olumlu adımlar atılarak çeşitli yerlerde merkezi Liseli Birlikleri, kurulmuştu. Ayrıca birçok okulda da Öğrenci Birlikleri ve Kolların kurulması ve çalıştırılması için çaba harcanmıştı.

Önümüzdeki dönem Liseli Birliklerini daha da yaygınlaştırmak göreviyle karşı karşıyayız. Çünkü ortaöğrenim gençliği saflarındaki sürekli gelişen büyük potansiyeli kucaklamak, örgütlü hale getirmek ve geliştirmek için onların kendi mesleki örgütlerini yaratmaktan başka çare yoktur. Gelişen bu mücadele ve potansiyelin ülke çapında merkezileşmesi de onun gelişmesini hızlandıran bir etken olacaktır.

Şehir düzeyinde merkezi olan Liseli Birlikleri ancak birimler temelinde bir örgütlenme üzerinde yükseliyorsa adına uygun bir faaliyet yürütebilir ve bütün potansiyeli kucaklayabilir. Sadece merkezi düzeyde örgütlü, fakat birimlerde örgütlü olmayan bir örgütlenme dar bir çevrede sınırlı kalmaya ve gelişen mücadeleyi gerektiği gibi kucaklayamamaya mahkumdur.

Tek tek okullarda oluşturulacak birim örgütleri demokratik bir tarzda seçimle oluşturulmalıdır. Bu seçimlere mümkün olan en geniş öğrenci kitlesi katılmalıdır. Bütün öğrenciler tarafından seçilen yöneticiler, mücadeleyi yönlendirmede daha etkili olacaklardır. Öğrencilerin tümünü kapsayacak olan birim örgütlenmesi, tüm okul kitlesi tarafından seçilen yeter sayıda okul temsilcileri ve her sınıfın seçtiği sınıf temsilcilerinden oluşmalıdır. Birimlerdeki örgütlenmenin bir diğer yanı da çeşitli kollar şeklindeki örgütlenme olmasıdır. Yalnız kollar şeklindeki bu örgütlenme, tüm öğrenciler tarafından seçilen birinci örgütlenmeye tabi olmalıdır. Böyle bir örgütlenme yönetmeliklerde mevcut bulunan çeşitli maddelere göre yasal olarak gerçekleştirilebilir. Fakat şimdiye kadarki pratiğimiz bunun bize sunulmadığını,ancak kendi mücadelemizle koparıp alarak uygulattığımızı göstermektedir. Önümüzdeki dönem birimlerde en geniş öğrenci kitlesine

Keskin "solcu" Devrimci ve reformist

DEV SOL'UN KESKİNLİĞİ, "SOL" CULUĞU SAHTEDİR. O SIK SIK SAĞCI TESLİMİYETÇİ EYLEM ÇİZGİSİNE DÜŞER VE DÜŞMEKTEDİR. ÇÜNKÜ TEMELİ SAĞCIDIR.

Devrimci Sol, uzun bir aradan sonra çıkardığı dergisinde ("Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesinde DEV-GENÇ" Sayı4) "Seçimle Üzerine" başlığı altında seçimler konusunda tutumunu açıkladı.

Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı, "emperyalizm eliyle yukarıdan aşağıya demokratik devrim", hakim sınıfların ve ülkemizdeki tekelci sermayenin karakteri, iktidarın bileşimi, mücadele biçimleri, emperyalist ülkelerde parlamenter mücadelenin ele alınışı vb. konularda Mahir Çayan'ın bilinen revizyonist-Troçkist kırması görüşlerini kısaca sıralayan Devrimci Sol, ardından seçimler meselesine geçiyor. Bu konuda yaptığı tahlil, aldığı tutum ve buna gösterdiği gerekçeler Kurtuluş'la tamı tamına aynı. Yani Devrimci Sol da bugün "devrimci alternatif yok" gerekçesiyle utangaç bir şekilde kitleleri CHP'ye oy vermeye çağırıyor. Ayrıca, bu keskin "sol"cular, tıpkı Kurtuluş şefleri gibi, seçimleri boykot edenleri "sol"culukla suçluyorlar. Şaşırtıcı bir mütevazilik örneği, belki de ilk kez olarak proleter devrimci hareketi ve Devrimci Yol'u "sol" taraflarına alıyorlar.

Devrimci Sol'un seçimler konusundaki tutumunu kendisinden dinleyelim:

"Geçmiş yıllarda kıyaslanırsa diyalektik gelişim gereği halk kitlelerinde düne göre daha ileri bir bilinçlenme, düzen partilerini "umut", "kurtarıcı" olarak görme anlayışlarında devrimci bir gelişme gözükmektedir. Fakat bu gelişme karşısında ciddi bir devrimci alternatif bulunmadığından ve yeterince de düzen partilerini ve parlamentonun çirkefliğini görmediğinden halk, ehven-i şer mantığıyla hareket edip, oylarını CHP'ye veya diğer sağ partilere tekrar verecektir."

...

"Bugün artık CHP'nin somut deneyleriyle halk kitlelerinde "umut" olma özelliği silinmeye başlamıştır. *Ama bu halk kitlelerinin CHP'den* ve diğer düzen partilerinden umutlarını kestiğini göstermez. Kitleler yine ehven-i şer mantığıyla CHP'ye oylarını verecek, bir kısmı da faşist-gerici demagojinin etkisiyle diğer partilere oy vereceklerdir."

...

"Kısaca özetlersek:

Parlamentoyu ve seçimleri barışçıl mücadelenin araçlarından biri olarak reddetmeyiz.

- Buna bağlı olarak devrimci bağımsız adaylar çıkartılabilir.
- Şu andaki objektif ve subjektif şartlarımız bağımsız adaylar çıkartmaya uygun değil.
- Düzen partilerinin hiçbirini desteklememeliyiz.
- TİP, TSİP vs partilerini ve bunlara bağlı bağımsız adaylar, parlamenter mücadeleyi amaç olarak ele aldıklarından desteklememiz mümkün değildir.
- Seçimlerde temel görevimiz "düzen partilerine oy yok" Tek Yol Devrim perspektifinde halk kitlelerine gerçekleri açıklayıp, partileşme yolunda ileri adımlar atmalıyız" (Dev-Genç dergisi S. 4, s.2)

Görüldüğü gibi Devrimci Sol, Kurtuluş şefleriyle tamı tamına aynı gerekçelerle, aynı tutumu alıyor. Aralarında ufak bir "fark" var. Kurtuluş'un "şu andaki objektif ve subjektif şartları" üç bağımsız aday göstermeye uygun. Fakat Devrimci Sol'un şartları buna uygun değil. Yine Kurtuluş, bazı illerde kendi dışındaki bağımsız adayları da destekleyecek. Devrimci Sol ise bunları "geleneksel kuyrukçu solun temsilcileri" olarak görüyor ve desteklemiyor.

Devrimci Sol gibi 'keskin sol'cu bir akım ile Kurtuluş gibi sağcı-pasifist bir akımın 14 Ekim seçimleri karşısında tamı tamına aynı tutumu almaları şaşırtıcı gibi gözüküyor. Gerçekte ise işin hiç de şaşırtıcı bir yanı yok. Çünkü ikisi de aynı revizyonist-Troçkist ideolojik-teorik temelden besleniyor. İkisi de Mahir Çayan'ın Kesintisiz Devrim broşüründe formüle ettiği revizyonist -Troçkist temele toz kondurmuyor. Fakat Kurtuluş, Mahir Çayan'ın bu teorik görüşlerinden çıkardığı küçük-burjuva maceracı siyasi sonuçları reddediyor. Sadece teoride değil pratikte de sağ oportünist kuyrukçu bir çizgi izliyor. Devrimci Sol ise varlığını Mahir Çayan'ın eylem çizgisinin de takipçisi gözükme temelinde sürdürmeye çalışıyor. Bu, onu keskin davranmaya, keskin sloganlar atmaya ve çeşitli sansasyonel bireysel terörist eylem düzenlemeye itiyor. Fakat üzerinde yükseldiği ideolojik-teorik temel aynı olduğu için sık sık Kurtuluş'la aynı siyasi tutumda birleşmesi zor ve şaşırtıcı değil. Nitekim öyle oluyor. Zaten her ikisi de modern revizyonist akımlara aynı yakınlığı gösteriyor. Her ikisi de modern revizyonizme köprü durumundalar.

İGD'nin ve KSD'nin Devrimci Sol'a sempatiyle yaklaşmaları, İGD'nin her yerde DS'nin sırtını sıvazlaması sık sık destek olması hep bu nedendendir. Kurtuluş, "sol"da görülürse şaşılmalıdır. Çünkü o "sol" yanını oldukça törpüledi. Mahir Çayan'da olumlu denecek ne varsa hepsini tepti. Sağ yanını ise derinleştirdikçe derinleştirdi. Bunun için o hep sağdadır. CHP'nin ve revizyonizmin kuyruğundadır. Faşizme karşı teslimiyetçidir. D.Sol sağda görüldüğünde ise şaşılmalıdır. Çünkü onun keskinliği, "sol"culuğu sahtedir. Gerçekte ise Kurtuluş'tan pek az farkı vardır. O, sık sık sağcı teslimiyetçi eylem çizgisine düşer ve düşmektedir de. Çünkü onun biraz sonra da göreceğimiz gibi temeli sağcıdır.

Şimdi Devrimci Sol'un laftaki tüm keskinliğine rağmen, revizyonist-Troçkist kırması görüşlerinden kaynaklanan aşırı sağcı özünü "Seçimler Üzerine" yazısında sıraladıklarını bir bir ele alarak görelim.

DEVRİMCİ SOL'UN AŞIRI SAĞCI REVİZYONİST TEMELİ

D.Sol söze, ülkemizde kapitalizmin ve burjuva demokratik devriminin gelişimiyle başlıyor:

"Bizim gibi ülkelerde ise işbirlikçi tekelci sermaye güçsüz kendi iç dinamizmiyle gelişmemiştir. Burjuva demokratik devrimi tamamlanmamıştır. Emperyalizmin ülkeye girmesiyle birlikte Demokratik Devrim yukardan aşağıya, emperyalizmin kontrolünde tamamlanmaya çalışılmıştır." (Dev Genç S. 4, s.2 abç) Burada ülkemizdeki gelmiş geçmiş tüm revizyonist teorisyenlerin dört elle sahip çıkıp savunduğu ünlü revizyonist tezle karşı karşıyayız. Emperyalizm, yukardan aşağıya feodalizmi tasfiye ederek demokratik devrimi ilerletir! Bilindiği gibi modern revizyonistler bu ünlü tezlerini "emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi" ertesinde uğradığı sözde değişikliklere dayandırırlar. Mahir Çayan da aynı fikirdedir. Bunun anlamı şudur: Leninist emperyalizm teorisi eskimiştir! Kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm çürüyen, can çekişen, asalak nitelikte değildir! Bundan dolayı da kendinden önceki her türlü gericilikle ve gerici ilişkiyle birleşen, onu yaşatan değildir! Aksine o feodalizmi yukarıdan aşağıya tasfiye ederek demokratik devrimi ilerletmeye ve tamamlamaya çalışır! Yani o tarihi olarak hâlâ ilerici bir rol oynamaktadır! Kuşkusuz ne M.Çayan, ne D.Sol, ne de örneğin D.Yol gibileri emperyalizmin ilerici olduğunu, bugün tarihi olarak hâlâ ilerici bir rol oynadığını açıkça söylememektedirler. Fakat bu meselenin özünü değiştirmez. "Demokratik devrimin yukarıdan aşağıya, emperyalizmin kontrolünde tamamlanması" revizyonist tezinin doğal sonucu emperyalizmin ilerici olduğudur.

Devrimci Sol, revizyonist tezlerini sıralamaya devam ediyor:

"Yine bu gelişimin sonucu ülkemizdeki tekelci sermaye oldukça cılız ve dışa bağımlıdır. Bu cılızlığı ve bağımlılığından ötürü yalnız başına iktidar olamamakta ve sürekli iktidarı pre-kapitalist unsurlarla ve diğer sömürücü güçlerle paylaşmak zorunda kalmaktadır. İktidarın bu şekilde paylaşılması olayı hakim güçler arasında çelişkiyi sürekli gündemde tutmakta...dır" (aynı yazı, abç)

Emperyalizmin yukarıdan aşağıya feodalizmi tasfiye ettiğini söyleyenlerin devamla söyleyecekleri yukarıda saçmalıklardan başkası olamazdı. Çünkü: Emperyalizmin feodalizmin yanına değil, karşısına koyuyorlar. Emperyalizmin feodalizmi yaşattığını değil, tasfiye ettiğini söylüyorlar.

Önce şunu belirtelim ki, Devrimci Sol her ne kadar iç dinamizmiyle gelişmemiş diyorsa da ülkemizdeki tekelci sermayeyi, başından beri emperyalist sermayenin bir uzantısı olarak doğup geliştiğini kabul etmiyor. M.Çayan'ın bu konudaki görüşleri bilinmektedir. O, ülkemizdeki komprador tekelci sermayeyi sonradan tekelleşen ve emperyalizme bağlanan milli sanayi sermayesi olarak görüyor. Feodalizmle iç içe değil onu tasfiye ederek ve bunu başardığı ölçüde gelişen sermaye olarak görüyor.

Böyle gördüğü içindir ki bu revizyonist teoriyi izleyen D. Sol, komprador tekelci burjuvazi ile feodal toprak ağaları arasındaki ittifakı ikisinin de doğasına uygun bir ittifak olarak değil, birincisinin cılızlığı ve bağımlılığından gelen bir "zorunda kalma" olarak görüyor. Bunun anlamı şudur: Tekelci sermaye biraz daha güçlü olsa feodal kalıntılarla ittifaka girmez, aksine onu tasfiye eder. Ülkemizde her türlü revizyonistin söylediği de işte tam da budur. Onlara göre feodalizmle mücadele içerisinde gelişen tekelci sermaye 1950'lerde dışa bağlandı! Cılız olduğu ve dışa bağlılığından ötürü iktidara feodal unsurlarla güçlü bir darbe vurdu! Ve hızlı bir gelişme içerisine girdi. 12 Mart darbesiyle iktidarda hakim güç olma konumunu pekiştirdi! Her türlü revizyonistin mantığı işte bu. Onlar, Türkiye'de demokratik devrim sürecini "yerli tekelci sermaye" ile feodal unsurlar arasındaki sözde mücadeleyle izah etmektedirler.

M. Çayan da Kesintisiz Devrim broşürüyle bu kervana katılmıştı. Bugün KSD, D. Sol vb. gruplar bunu devam ettiriyorlar.

D. Sol, "iktidarın bu şekilde paylaşılması olayı hakim güçler arasındaki çelişkiyi sürekli gündemde tutmakta" diyor. Yani yukardaki revizyonist görüşler zincirini devam ettirerek emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaları feodal güçlerle tekelci kapitalist güçler arasındaki çelişki ve çatışma olarak görme halkasına ulaşıyor.

MÜCADELE BİÇİMLERİ KONUSUNDA MARKSİST OLABİLMEK İÇİN MÜCADELE BİÇİMLERİNİN NASIL VE NEYE GÖRE BELİRLENDİĞİ SORUNUNDA MARKSİST OLMAK GEREKİR

Fakat gerçekte, işbirlikçi egemen sınıflar arasında D. Sol'un ve her tür lü revizyonistin iddia ettiği türden bir çelişki ve çatışma yoktur.

Ülkemiz egemen sınıfları arasındaki çelişki ve çatışmaların kaynağı emperyalist devletler ve emperyalist tekeller arasındaki çelişki ve çatışmadır. Ondan bağımsız değildir. Devrimci Sol, bunun kaynağını dışta, farklı emperyalist gruplar arasındaki çıkar çatışmasında görmediği için, sık sık kullandığı "emperyalizme göbekten bağlı egemen sınıflar" sözü ayakları havada kalıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi ile toprak ağaları arasında bir egemenlik mücadelesi maddi olarak imkansızdır. Bu, çağımızın gerçeklerine ve Marksizm-Leninizme aykırıdır. Devrimci Sol bunu mümkün görmekle emperyalizmden sonra, işbirlikçi tekelci burjuvaziye de ilerici bir nitelik vehmetmektedir. Çünkü şayet böyle bir çatışma varsa ve tekelci burjuvazi feodal güçleri tasfiye etmeye çalışıyorsa bu da tarihi olarak ilerici bir muhtevaya sahiptir.

DEVRİMCİ SOL'UN KAFA KARIŞIKLIĞI

Devrimci Sol, çokça bilinen yukarıdaki revizyonist-Troçkist kırması görüşlerini ülkemizdeki parlamentonun niteliğini tanımlamak için sıralıyor. Daha sonra ülkemizdeki parlamentonun faşist ve göstermelik niteliğini haklı olarak belirtiyor. Bizdeki parlamentonun burjuva demokrasisinin bir unsuru olmadığını, onun faşizmin bir kurumun olduğunu yine doğru olarak tespit ediyor. Fakat yukardaki revizyonist tezler ve içinde bulunduğu kafa karışıklığı ona bizdeki parlamentoyla burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerdeki parlamentoyu aynılaştıran şeyler söyletiyor. Örneğin o şöyle diyebiliyor: "Parlamento, parlamento seçimleri ve çeşitli demokratik haklar oligarşi için tehlikeli olmaya başladığı an kaldırılabilir ve kitlelerin direnişi kanla bastırabilir..." (aynı yazı, abç)

Devrimci Sol burada parlamento ve parlamento seçimlerini, emekçi halkın yılların mücadelesiyle kazandığı sınırlı demokratik haklarla aynı kefede ele alıyor. Ve "oligarşi için tehlikeli olmaya başladığı an kaldırılabilir" diyor. Bu sözleriyle D. Sol, parlamentoyu faşist diktatörlüğün değil burjuva demokrasinin bir kurumu olarak görmektedir.

D. Sol'un revizyonist kafalı şeflerinin bilmeleri gereken şey şudur: Parlamento ve parlamento seçimleri sizin "oligarşi" diye adlandırdığınız hakim sınıflar için hiçbir zaman tehlikeli olmaz. Çünkü bu kurum zaten faşist diktatörlüğün bir unsurudur. Onun pardesidir, yaygın deyimiyle asma yaprağıdır. Parlamento ve parlamento seçimleri, egemen sınıflar için hiçbir zaman tehlikeli olamazlar. Bu kurumlar, "oligarşi için tehlikeli olmaya başladıkları an" değil, halkı afyonlamada, aldatmada, mücadeleden alıkoymada ve faşist diktatörlüğün çirkin yüzünü maskelemede fazla bir işe yaramadıkları an, bir tarafa itilirler. Yine tehlikeli olmaya başladıkları için değil, fazla bir ise yaramadıkları için kaldırılırlar veya askıya alınırlar.

Devrimci Sol'un kafa karışıklığı yukarıdaki alıntının devamında söyledikleriyle de görülebilir: ("Kaldırılmasa dahi göstermelik bir demokrasi ve kukla parlamento biçiminde varlığını sürdürür. (örneğin 12 Mart dönemi)" (Devrimci Sol'un 12 Mart dönemini "açık faşizm", örneğin bugünkü dönemi ise "kapalı" faşizm diye adlandırdığı bilinmektedir) Halbuki ülkemizde demokrasi her zaman göstermeliktir ve parlamento her zaman kukladır. Yukarıdaki tanımlama ("göstermelik demokrasi-kukla parlamento") burjuva demokrasisinin tasfiye edilip faşist diktatörlüğün kurulduğu, fakat parlamentonun ortadan kaldırılmadığı bir ülke için bir anlam taşır. Fakat bizim için bir anlam taşımaz. Devrimci Sol'un burada yaptığı tanımlama bir önceki alıntıyla birlikte ele alınırsa içinde bulunduğu karışıklığı kolayca görülebilir. Bu kafa karışıklığını besleyen D. Sol'un revizyonist-Troçkist kırması temelidir. Ve bakın bu revizyonist temel D.Sol'a neler söyletmektedir: "Hakim güçlerin, yani oligarşinin

DEV SOL GİBİ KESKİN "SOL"CU BİR AKIM İLE KURTULUŞ GİBİ SAĞCI PASİFİS BİR AKIMIN 14 EKİM SEÇİMLERİ KARŞISINDAKİ BENZER TAVRI ŞAŞIRTICI DEĞİLDİR ÇÜNKÜ İKİSİ DE AYNI REVİZYONİST TROÇKİST İDEOLOJİK TEMELDEN KAYNAKLANIR.

Sol'un revizyonist temeli seçim taktiği

MARKSİST-LENİNİSTLER, PARLAMENTARİZMİN SİYASİ BAKIMDAN ZAMANINI DOLDURMADIĞI, DEVRİMCİ DURUMUN, OLMADIĞI DÖNEMLERDE DE PARLAMENTER MÜCADELEYİ BAŞLICA VEYA TEMEL MÜCADELE BİÇİMİ OLARAK ALMAZLAR.

kendi iç çelişkileri ve sınıf mucadelesinin sonucu nispi demokratik ortam doğar" (aynı yazı abç)

D. Sol'un "oligarşinin iç çelişkileri"nden tekelci sermaye ile pre-kapitalist yani feodal unsurlar arasındaki çelişkiyi anladıklarını daha önce görmüştük. Şimdi ise bu iç çelişkilerden nispi demokratik bir ortamın doğduğunu söylüyorlar. Bu saçmalıklara karşılık biz kalkıp bu nispi demokratik ortam her halde tekelci sermayenin anti-feodal mücadelesinin başarısı sonucudur diye D. Sol'la alay etsek pek mi haksız oluruz?

Nispi demokratik ortam, daha doğru bir deyişle nispi demokratik haklar, egemen sınıflar arasındaki çelişkiden değil, emekçi halkın egemen sınıflara karşı dişe diş mücadelesinden doğar. Şüphesiz egemen sınıflar arası çelişki onları zayıflatır. Fakat bu nispi demokratik ortam doğurmaz. Sadece emekçi halkı egemen sınıflar karşısında dolaylı olarak güçlendirir. Bu çelişkilerin muhtevası gerici dir. Bu gerici muhtevalı çatışmadan ilerici, demokratik hiçbir şey çıkmaz. Marksist-Leninistler bu çelişkilerden gericileri zayıflatmak için yararlanırlar. Bu çelişkiler sadece bu açıdan bir anlam taşır.

D. Sol, bu çelişkileri devrim mücadelesiyle aynı kefeye koyarken bir kere daha revizyonistlerle aynı safa düşüyor. Hemen ekleyelim ki, o, faşist parlamentonun varlığını, devrim mücadelesinin ve "oligarşinin iç çelişkilerinin" sonucu olarak görüyor. Faşist parlamentoyu demokratik bir hak ve kurum olarak görme kafa karışıklığı burada bir kere daha yansıyor.

DEVRİMCİ SOL'UN MAOCULUĞU VE "PARLAMENTER AVANAKLIĞI"

Devrimci Sol, daha sonra 14 Ekim seçimleri konusundaki tutumunun izahına geçiyor. Parlamenter mücadelenin barışçıl bir mücadele biçimi olduğunu ve bu mücadele biçiminin de kullanılması gerektiğini Lenin'den alıntılarla belirtiyor.

Bu arada mücadele biçimleri konusundaki görüşlerini ortaya koyuyor: "Marksistler hiçbir mücadele metodunu reddetmez. Uygun tarihsel koşullarda bir temel mücadele biçimine bağlı olarak tüm mücadele biçimlerini bir bütün olarak uygular ve hiçbirini reddetmez"

Sonra ekliyor: Silahlı propaganda bugün temel mücadele biçimidir. Halk kitleleri bu temel mücadele biçimi temelinde bilinçlendireceklerdir. Mücadele biçimlerini öncü açısından ele almayı, siyasi mücadeleyi öncülerle sınırlı bir mücadele olarak görülmeyi burada geçiyoruz.

Gerek diğer ülkelerde gerekse ülkemizde küçük-burjuva ihtilalcileri, yürüttükleri biresyel terörist eylemleri silahlı propaganda olarak adlandırırlar. Ve bu eylemleri, "emperyalizmi halkın gözünde somutlamak" "oligarşinin kofluğunu sergilemek" ve bu yolla halk kitlelerini sözde bilinçlendirerek "oligarşi ile halk arasındaki suni dengeyi" bozmak için yürüttüklerini söylerler. Ülkemizde bu görüşlerin baş teorisyenliğini M. Çayan yaptı.

Bu görüşlerin maceracı içeriği Marksist-Leninist hareket tarafından gerek M. Çayan'ın "Kesintisiz Devrim" ve gerekse İ. Kaypakkaya'nın maceracı çizgisi eleştirilirken ayrıntılı olarak ele alınıp incelendi. (Bkz. Parti Bayrağı, S. 4, 7 ve 8) (D. Sol'un sadece kendisine heyecan veren sansasyonel eylemlerini silahlı propaganda" olarak adlandırdığını da bu arada belirtelim')

Burada "silahlı propaganda" saçmalığı üzerinde durmamızın gereği yok. Fakat mücadele biçimlerinin nasıl belirlendiği konusunda D. Sol'un Maocu revizyonizme nasıl bulaştığını ve bunun onu, nasıl "parlamenter avanaklığı" savunmaya ittiğini kısaca gösterelim. Bu aynı zamanda D. Sol'da keskin solculukla aşırı sağcılığın nasıl iç içe geçtiğine de iyi bir örnek olacaktır.

Yukarıdaki alıntıda D. Sol, haklı olarak "Marksizm hiçbir mücadele biçimini reddetmez" diyor ve uygun tarihsel koşullarda her mücadele biçimi kullanılabilir diye ekliyordu. Fakat ne yazık ki bu haklılığı D. Sol'u mücadele biçimlerinin ele alınışında Marksist yapmaya yetmemektedir. Çünkü bu meselede Marksist olabilmek için hiçbir mücadele biçimini reddetmemek yetmez.

Mücadele biçimleri konusunda Marksist olabilmek için mücadele biçimlerinin nasıl ve neye göre belirlendiği sorununda Marksist olmak gerekir. Fakat D. Sol, işte tam da bu konuda Marksist değil, aksine tipik bir Maocudur. İşte D. Sol'un Maoculuğu: "Parlamentonun da resmen ortadan kalktığı ve hiçbir demokratik kıpırdanmaya olanak tanımayan açık faşizm şartlarında... emekçi halk kitlelerinin barışçıl yolları kullanma şansları hemen hemen hiç yoktur" Bu sözlerin anlamı; mücadele biçimlerinin barışçıl mı yoksa silahlı mı olacağını belirleyen legal olanakların varlığı veya yokluğudur! Maoculuk ta aynı şeyi vaaz ediyor. (Bkz. S.E. C. II, s. 222) Legal imkan ve olanaklar varsa hep barışçıl mücadele biçimleri, yoksa hep şiddete dayanan mücadele biçimleri esastır!

Bu, kendiliğindenci ve iradeci kavrayışa gere mücadele biçimlerini saptamak için kitlelerin mücadelesine bakmaya kitlelerin mücadele içerisinde yükselen bilincinin ne tip mücadele biçimlerini gündeme getirdiğine bakmaya gerek yoktur! Başka bir deyişle, herhangi bir dönemde hangi mücadele biçimlerinin uygulanacağı konusunda kitlelerin mücadelesinin pratiğinden öğrenmeye gerek yoktur! Ülkedeki siyasi iktidarın niteliğine bakmak yeterlidir! Şayet faşist diktatörlük varsa silahlı mücadele temeldir. Kitlelerin bilinci eyleminin düzeyi önemli değildir! Nasılsa silahlı mücadeleyi sürdürecek eylem düzeyine ulaşmış "seçkin öncüler" vardır! Yok eğer faşist diktatörlük değil de burjuva demokrasisi, dolayısıyla geniş legal olanaklar varsa, barışçıl mücadele biçimleri hep esastır! Yani? Yani, "parlamenter avanaklığa" devam! Ta ki legal olanaklar yok olana kadar! Bu, kendiliğindenci, iradeci kavrayışı da Marksist-Leninist hareket ayrıntılı olarak inceledi ve mahkum etti. (Bkz. P.B. 4, 7 ve 16 İ. Kaypakkaya, Partizan ve Kesintisiz Devrim eleştirileri)

Bu, kendiliğindenci, ve iradeci kavrayış, Devrimci Sol'u kitlelerin mücadelesi dışında bir avuç adamıyla sürdürdüğü sözde silahlı mücadele biçimini temel almaya götürüyor. Bizimki gibi ülkelerde, legal olanaklar tali diye, silahlı mücadeleyi temel alma adı altında bombalı pankart asan, sağı-solu kurşunlayan D. Sol'un, legal olanakların geniş olduğu ülkeler için, aynı mantıktan kalkarak nasıl parlamenter avanaklığı savunduğunu görelim:

"Lenin'in yukarıda açıkladığı, parlamenter mücadele taktiği uluslararasıdır. Ama hemen belirtmeliyiz ki emperyalist-kapitalist ülkelerde parlamenter mücadele taktiği evrim-devrim aşamalarının ayrı oluşundan ötürü temel bir öneme sahiptir. Bizim gibi ülkelerde ise seçimlerde mücadele, silahlı mucadelenin temel oluşundan ve halk kitlelerinin silahlı propaganda temel alınarak bilinçlendirilmesinden ötürü talidir ve tali olarak, silahlı mücadelenin tek çözüm olma doğrultusunda kullanılmalıdır." (a. ç. DS)

Bu kısacık paragrafta, maceracılıkla revizyonizmin bu derece berrak bir şekilde iç içe geçişi, D. Sol'un aşırı "sol"cu şefleri için ibret vericidir. Yukarıdaki sözlerinin özü şudur: D. Sol şefleri emperyalist-kapitalist bir ülkede olsalarda örneğin Fransa'da olsalardı parlamenter mücadele taktiğini esas alırlardı ve parlamenter avanaklığın batağında olurlardı. (Abartmadan söyleyelim ki bu durumunda her halde revizyonist FKP'nin saflarında olurlardı) Fakat onlar, emperyalist-kapitalist bir ülkede değil, yarı-sömürge bir ülkere, yani örneğin Fransa'da değil Türkiye'de yaşadıkları için parlamenter mücadele taktiğini tali alıyorlar. Parlamenter mücadeleyi bugün için "seçkin öncüler"in sürdürdüğü silahlı mücadelenin tek çözüm yolu olduğunu göstermek için kullanıyorlarmış. Şayet Fransa'da olsalardı herhalde barışçıl mücadelenin tek çözüm yolu olduğu doğrultusunda kullanırlardı.

Fakat Devrimci Sol'un başka bir gerekçesi daha var: Emperyalist-kapitalist ülkelerde evrim-devrim aşamaları ayrı ayrıdır; biz parlamenter mücadelenin evrim döneminde temel alınması gerektiğini söylüyoruz diyorlar.

Halbuki, aynı reformist mantıkla "sol"culuk yapan Hollanda "sol"larına, Lenin şöyle demişti: "Yığınların eylemi, örneğin bir büyük grev, sadece devrim sırasında ya da devrimci bir durumda değil, her zaman parlamenter eylemden daha önemlidir" (Lenin, Sol Komünizm, s. 60 abç)

Devrimci Sol, Lenin'in aynı makalesinden, proleter devrimcilerin ve devrimcilerin 14 Ekim seçimlerini boykot devrimci taktiğini sözde çürütmek için -Kurtuluş şefleri gibi- boşa alıntılar yapacağına, Lenin'i kavramak için uğraşsaydı daha iyi ederdi.

Marksist-Leninistler, parlamenterizmin siyasi bakımdan zamanını doldurmadığı, devrimci durumun olmadığı dönemlerde de parlamentoyu başlıca veya temel mücadele alanı, parlamenter mücadeleyi de başlıca veya temel mücadele biçimi olarak alamazlar. Aksi koyu bir reformizm ve parlamenter avanaklık olur. Her zaman için, işçi sınıfının, yoksul köylülüğün ve diğer emekçi kesimlerin bulunduğu alanlar esas mücadele alanı, siyasi mücadelenin parlamenter olmayan biçimleri de -ki bunlar barışçıl da, silahlı da olabilir- esas mücadele biçimleridir.

Buraya kadar, D. Sol'un laftaki tüm keskinliklerine rağmen, nasıl aşırı sağcı bir teorik-siyasi kavrayışa sahip olduğunu, ortaya koyduklarını ele alarak gösterdik. Eleştirimizi "Seçimler Üzerine" başlıklı yazısında söyledikleriyle sınırlı tuttuk. Bu sınırı aşsaydık, D. Sol'un geçmişte söylediklerini bir yana, aynı sayısının diğer sayfalarında eleştirecek bir sürü şey bulurduk. Ve bunların tümü, tüm "sol" gevezeliğine rağmen, onun nasıl aşırı sağcı, revizyonist bir bakış açısına sahip olduğunun yeni kanıtları olurdu. Örneğin D. Sol, dehşet verici bir keskinlikle, "seçkin öncüleri"ne, kendilerini yeni şartlara uydurmalarını, silahlanmalarını, gizliliğe dikkat etmelerini, "faşist teröre karşı silahlı mücadele birlikleri" oluşturmalarını, rapor sistemini aksatmamalarını, yeni kadroların eğitilmesini, illegal hücreler ve eğitim grupları oluşturulması vb. direktifler veriyor. İşin ibret verici yanı şudur ki: bütün bunlar, yani "öncüler"e direktiflerini legal gazete sayfalarından veriyor. Keskin solculuk en koyu legalizmle iç içe... (Benzer bir duruma Kurtuluş şefleri sıkıyönetim ilanının hemen ardından düşmüşlerdi. Sayfalarını kadrolara direktiflerle doldurmuşlardı.)

İşçi sınıfı ve yoksul köylülüğün ve diğer emekçi kesimlerin bulunduğu alanlar esas mücadele alanı siyasi mücadelenin parlamenter olmayan biçimleri de ki bunlar barışçıl da, silahlı da olabilir - esas mücadele biçimleridir.

Yukarıdan beri teşhir ettiğimiz revizyonist-reformist görüşlerin tümü, aynı zamanda Kurtuluş'un da görüşleridir. Bütün bu görüşlere Kurtuluş şeflerinin esasta bir itirazı yoktur. Örneğin D. Sol'un burjuva demokrasisi şartları için öğütlediği şu "parlamenter avanaklık" sorununu alalım: Kurtuluş gazetesinin ve KSD'nin son sayılarında seçimler üzerine yazılanları inceleyenler (özellikle KSD'nin 33. sayısını) Kurtuluş şeflerinin parlamenter avanaklığı Türkiye'de hayata geçirmeye çalıştıklarını göreceklerdir. Sözü uzatmadan söyleyelim. Bu konuda Kurtuluş ve Dev-Sol arasındaki farklılığın esası şudur: D. Sol bizde evrim-devrim aşamaları iç içedir ve ülkede kapalı faşizm vardır, bundan dolayı parlamenter mücadele talidir; eğer evrim-devrim aşamaları iç içe olmasıydı ve ülkede faşizm iktadarda olmasaydı parlamenter mücadele taktiği temel olurdu diyor. Kurtuluş ise evrim devrim aşamaları iç içe değil, ayrı ayrıdır. Türkiye'de faşizm iktidarda değil ve oligarşik diktatörlük var, bundan dolayı parlamenter mücadele taktiği esastır diyor. Aralarındaki fark bu ve bu fark esasa, ilkeye ilişkin değil. Somut şartların şu veya bu şekilde değerlendirilmesine ilişkin. Bir küçük farklılık da şu: Birincisi, biraz da siyasi acemelik ve saflıktan ötürü düşündüklerini apaçık söylüyor, ikincisi ise burjuva politikacılarına özgü bir siyasi kurnazlıkla reformist kavrayışını çeşitli demagojilerle ve laf cambazlıklarıyla gizlemeye çalışıyor. Fakat "parlamentoda devrimci alternatif çıkarma" laflarına dikkatli yaklaşıldığında Kurtuluş reformizmi apaçık görülüyor. Hemen ekleyelim ki bu alternatif çıkarma laflarını D. Sol da çok geveliyor. Ne de olsa aynı iplikten dokunmuşlar.

DEVRİMCİ SOL'UN REFORMİST SEÇİM TAKTİĞİ

D. Sol'un seçim taktiğine geçiyoruz. D. Sol'un bu konudaki tahlilini, tutumunu ve gerekçelerini yazımızın başında bizzat kendisinden aktardık. Tekrar belirtelim ki ülkemizin bu kötü ünlü "sol"culan bu konuda da sağcı reformist bir tutum içerisindeler.

Parlamentodan yararlanmak ve parlamenter mücadele biçimlerini reddetmemek gerektiği üzerine Lenin'den yaptığı doğru alıntılara, yukarıda eleştirdiğimiz reformist vaazlarını da ekleyerek aktaran D. Sol, şöyle devam ediyor: "Ülkemizde de birtakım gruplar çok keskinlikle halkın artık parlamentoya umut bağlamadıklarını, seçime umutla gitmediklerini söylüyor ve seçimleri fiilen boykot çağrıları yapıyorlar."

D. Sol, bu sözleriyle de Kurtuluş'la aynı zeminde oyalanmaya devam ediyor. Proleter devrimci hareket, herhangi bir dönemde yapılan seçimlere karşı tutum için genel geçer bir kural olmadığını, bunun tamamen somut şartlara bağlı bir şey olduğunu, esas alınması gereken kriterin, hangi tutumun devrim mücadelesine güç kazandırıp, onu daha ileriye götüreceği olduğunu söylemişti. Ve 14 Ekim seçimlerini boykot etmenin parlamentoyu boykot anlamına gelmediğini, bu iki şeyin ayrı şey olduğunu söylemişti. Kurtuluş şefleri, bu tutumu çarpıtarak, parlamentonun boykot edildiğini, onun siyasi olarak ömrünü doldurduğunu iddia ettiğimizi söyledi. Ve parlamentonun bugün siyasi olarak henüz ömrünü doldurmadığı, kitlelerin büyük çoğunluğunun henüz genel olarak parlamentodan umut kesmedikleri gerçeğinin arkasına sığınarak ve bunun üzerine gevezelik ederek burjuva-reformist parlamenterist seçim taktiğini haklı göstermeye çalıştı.

D. Sol, bilerek veya bilmeyerek aynı konumdadır. Halkın Kurtuluşu, 174 ve 175. sayılarında bu konuyu ve iddiaları ele aldığı için biz bunlara burada tekrar girmiyoruz. Fakat D. Sol'a, aynı gerekçelere TİP, TSİP vb. revizyonist ihanet çetelerinin de sarılıp, bizi solcu

De.Sa.14'te

STALİN'İN ÇOCUKLUĞU VE GENÇLİĞİ

Stalin: Örnek bir genç komünist

Gençliğin büyük öğretmeni yüce STALİN yoldaş 21 Aralık 1879'da Gürcistan'ın Tiflis eyaletinin Gori kasabasında doğdu. Gerçek adı, Josef Visarionoviç Cugasvili'dir.

Stalin yoksul bir işçi ailesinin 4. çocuğuydu. Tiflis eyaletinin Didi-Lilo kasabasından köylü asıllı bir Gürcü olan babası Vissorion Ivanovich Cugasvilli önce ayakkabıcıydı. Fakat Kafkasya'yı hızla saran sanayileşme onun atalarından kalan bu zanaatını yerlebir etmiş ve babası Stalin'in doğmasından kısa bir süre önce Tiflis'teki Adelkanov Ayakkabı Fabrikası'na işçi olarak girmişti. Gambareuli kasabasından bir serfin kızı olan annesi Ekaterina Forgievna Stalin doğduğunda henüz yirmi yaşındaydı. Güçlü bir kişiliği olan Ekaterina, dört çocuğundan yaşayan Stalin'e gözünün bebeği gibi bakıyordu. Annesi gerek derin dini inancı gerekse daha iyi yaşam şartları için Stalin'in papaz okuluna gitmesini düşünüyordu.

Stalin'in çocukluğu Gori'nin gecekondularının yer aldığı bir bölgede, küçük ve mütevazi bir evde geçti. Ailesi ve yakınları onu Soso diye çağırırlardı. Stalin yedi yaşındayken çiçek hastalığına yakalandı.

Sekiz yaşında annesi tarafından Gori'deki kilise'nin gündüz okuluna verildi. Bu okulda geçen 6 yıl boyunca Stalin derslerindeki başarıyla öğretmenlerin dikkat ve sevgisini kazandı. Bir yandan da, o zaman okullarda Rusça eğitimin zorunlu olması nedeniyle evde annesinden Gürcüce öğreniyordu. Babasını onbir yaşında kaybetti ve bundan sonra annesi onu komşulara çamaşıra ve dikişe giderek büyüttü. Stalin daha bu yıllarda ülke halkının yaşamını karartan yoksulluk ve ulusal baskının nedenlerini düşünmeye, sosyal olaylarla ilgilenmeye başladı. Daha bu okuldayken Darwin'in "Türlerin Kökeni Ve İnsanın Türeyişi" adlı eserini okumaya başladı. 6 yıllık başarılı bir öğrencilikten sonra burs kazanarak 1894'te Tiflis İlahiyat Okuluna girdi.

Bu yıllar sömürü ve baskının alabildiğine yoğunlaştığı yıllardı. Kafkasya'da kapitalizm hızla gelişiyor, halkın yoksulluğu giderek derinleşiyordu. Başta işçiler olmak üzere toplumun her kesiminde memnuniyetsizlik artıyor, devrimci bir kıpırdanma oluyordu. Okullar birer baskı merkeziydi ve bu okullar, baskıya isyan eden öğrencilerle doluydu. Özellikle Tiflis İlahiyat Okulu baskının çok yoğun olduğu; bu nedenle öğrencilerin isyan ruhuyla dolu olduğu bir okuldu. Okul'da Kafkasya'ya sürgüne gönderilmiş Rus Marksistlerinin etkisiyle oluşmuş çeşitli gizli gruplar bulunuyordu.

DEVRİMCİ OLUŞU VE GELİŞMESİ

Okula gelmesinden kısa bir süre sonra artık rahiplikten iyice cayan Stalin'in isyan ruhu bilendi, güçlendi. Stalin, daha bir yıl geçmeden Rus Marksistlerinin Tiflis'te kurdukları bir illegal grupla ilişki kurdu ve burada ilk kez Marks'ı, Engels'i, Plehanov'u ve diğer devrimci Rus yazarlarının eserlerini okumaya başladı. Bunu Stalin şöyle anlatıyor: *"Devrimci harekete 15 yaşında o sırada Kafkasya'da yaşayan Rus Marksistlerinin bazı yeraltı gruplarıyla ilişki kurduğumda katıldım. Bu gruplar beni derinden etkilediler ve bana bir yasadışı Marksist edebiyat beğenisi aşıladılar."*

Bu sırada Stalin İlahiyat Okulunda öğrenciler arasında devrimci çalışmayı sürdürüyor; Marksist eğitim gruplarına önderlik ediyordu. Aynı zamanda Marksizmin öğrenilmesi için başka işçi grupları kurmaya koyulmuştu. Stalin, bu dönemde işçi örgütlerinin ajitasyon çalışmalarına etkin bir şekilde katıldı. İşçilerin yasadışı toplantılarına girdi, bildiriler yazdı ve grevler örgütledi. Stalin, pratik devrimci eylemlerinde ilk eğitimini Tiflis'in ileri proleterleri arasında aldı. Stalin, sonraları *"İlk kez demiryolu atölyeleri işçilerinin eğitim gruplarının sorumlusu olduğum 1898 yılını anımsıyorum. İlk devrimci vazifemi burada, bu yoldaşlar arasında aldım. İlk öğretmenlerim Tiflis işçileriydi"* diyordu. Bu pratik çalışmalar Stalin'in önemli bir özelliğini açığa çıkarıyordu. Stalin, çok yetenekli bir örgütleyiciydi. O, bitmez tükenmez enerjisiyle işçileri birleştiriyor, eğitiyordu.

Öte yandan bu pratik faaliyetler içinde Stalin, kendini eğitiyor, geliştiriyordu. Bu da Stalin'in önemli bir özelliğiydi. O, sürekli araştırıyor, öğreniyordu. Stalin, bilgisini genişletmek için çok çalıştı. Tüm zorluklara, örneğin koca Tiflis'te Marx'ın "Kapital"inin bir tek kopyası olmasına rağmen Kapital'i, Komünist Manifesto'yu, Marx ve Engels'in diğer yapıtlarını inceledi. Bu sırada Stalin, Lenin'in eserleriyle tanıştı. Lenin'in Narodnizm'e, "Legal Marksizm'e ve "Ekonomizm"e karşı yazdıklarını öğrendi. Stalin'in ilk defa Lenin'in "Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-demokratlara Karşı Nasıl Mücadele Ediyorlar?" adlı makalesini okuduğunda, ona büyük hayranlık duymuş, onda yüksek önder nitelik, devrimci dehasında sınırsız bir inanç görmüştü. Stalin, sonraları şöyle diyordu: *"O sırada onun kişiliğinde, partinin yalnızca mütevazi bir önderini değil, aynı zamanda partinin gerçek kurucusunu da görüyordum... Lenin, yalnızca bir önder değil, aynı zamanda daha yüksek tipte bir önder, mücadelenin korku nedir bilmeyen ve Rusya devrimci hareketinin keşfedilmemiş yollarında partiyi cesaretle ilerleten bir dağ kartalıydı."*

Bu arada Stalin'in yürüttüğü faaliyetler okul idaresi tarafından sezinlendi ve Stalin 27 Mayıs 1899'da "siyasi bakımdan güvenilir olmadığı" gerekçesiyle okuldan atıldı.

Stalin, artık Tiflis Sosyal-Demokrat Örgütünün en önde gelen ve etkin üyesi olmuştu. O, bir yandan işçiler içindeki pratik faaliyetini güçlendiriyor, bir yandan bilimsel sosyalizmi derinlemesine kavrıyor, öte yandan da kurduğu azınlık bir devrimci çekirdekle, aynı grup içinde yer alan "Legal Marksist"lere karşı güçlü bir mücadele veriyordu. Bu sırada okuldan atılmadan birkaç ay önce Stalin, 1898'de kurulan Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (RSDİP)'nin Tiflis örgütünün kurucu üyesi olmuştu.

LENİN'İN EN YAKIN DESTEKÇİSİ OLDU

1900'de Lenin yönetiminde Iskra gazetesinin çıkmasıyla, Stalin, Lenin'in siyasetiyle kendini tümüyle birleştirdi. Lenin'in Marksist çizgisini temel alarak beraber aynı grupta bulundukları oportünist çoğunluğun "Ekonomizme" güçlü eğilimli olan çizgilerini mahkum etti. Stalin'in başında bulunduğu Marksistler, yoğun bir siyasal ajitasyona giriştiler.

1900'de ve 1901'de yoğun ekonomik bunalım başladığında Stalin ve Marksistlerin çabasıyla da Tiflis'te bir dizi ekonomik grev başladı. 22 Nisan 1901'de Stalin örgütlediği 1 Mayıs gösterisi Tiflis'in merkezinde yapıldı. Stalin ve grubu bundan sonra faaliyetlerini daha da hızlandirdılar. 1901 Eylül'ünde illegal gazete, broşür ve bildiri basmak için Bakü'de Stalin'in önderliğinde gizli bir basımevi kuruldu. Burada başyazılarını Stalin ve Ketsovelt'in yazdığı Brdzola (Mücadele) adlı ilk Gürcü Sosyal-demokrat gazete yayınlandı. Brdzola, İskra'dan sonra Rusya'da ikinci Marksist gazeteydi.

Aynı yılın 11 Kasımında Tiflis Sosyal-Demokrat Örgütünün konferansında Stalin'in de yer aldığı RSDİP Tiflis Komitesi seçildi. Ancak Stalin, Tiflis'te çok kalmadı. Kasımın sonunda Batum'a gönderildi.

Stalin, Batum'da yoğun bir devrimci çalışmaya girdi. İleri işçilerle ilişki kurdu. Yoğun bir propaganda ve ajitasyon sürdürdü. Batum'da bir Sosyal-Demokrat Parti Örgütü ve RSDİP Batum Komitesini oluşturdu. Bu arada Rusya'yı büyük bir devrim dalgası kapladı. Stalin, Batum'da bu grevleri örgütledi. Stalin, 9 Mart 1902'de Rothschild ve Manteseu Fabrikalarında grevde tutuklanan işçilerin serbest bırakılması için bir siyasal gösteri örgütledi. Polis, bu gösteriye saldırdı ve üç işçi tutukladı. ertesi gün Stalin, daha büyük bir gösteri düzenleyerek polis saldırılarına karşı çıktı. Polis, başlarında Stalin'in bulunduğu işçilere ateş açtı. 15 işçi öldü ve çok sayıda işçi de yaralandı. Fakat tutuklular serbest bırakıldı. Stalin, ertesi gün de ölen işçiler için büyük bir cenaze töreni düzenledi. Tüm bunlar Çarlığı ve uşaklarını rahatsız etmişti. Stalin ilk kez 5 Nisan 1902'de önder parti grubunun toplantısında devrimci harekete önder olmak suçundan tutuklandı.

Önce Batum hapishanesine götürülen Stalin daha sonra 19 Nisan 1903'te Sibirya'da Uda köyüne sürgün gönderildi. Stalin bu sürgünde tüm devrimci gücüyle mücadeleyi sürdürdü. Devrimci disiplini egemen hale getirdi. Stalin, Lenin'den ilk mektubu burada aldı. Bu arada Stalin tutukluyken Mart 1903'te Kafkasya RSDİP örgütlerinin yaptığı kongrede kurulan Kafkasya Birliği Komitesine seçildi. Stalin bu sırada Londra'da yapılan RSDİP 2. Kongresinde Menşevikler ile Bolşevikler arasındaki ayrışmada Lenin'in safında yeraldı.

SÜRGÜNDEN KAÇIŞI VE YOĞUN MÜCADELE GÜNLERİ

Stalin 4 Ocak 1904'te sürgünde kaçtı. Gürcistan'a döndü. Gelir gelmez hemen Kafkasya'nın tüm kentlerinde dolaşarak devrimci düşünceyi yaymaya çalıştı. Stalin Tiflis'e döndükten kısa bir süre sonra yeniden gizli bir basımevi kurmaya giriştive Rus devrimi tarihinde en büyük basımevi olan Alvabar'ı kurdu. Burada çoğunluğu Stalin tarafından yazılan birçok broşür, bildiri ve kitap basıldı.

1904 yılının Kasım ayında Bolşeviklerin Tiflis'teki bir konferansına Stalin başkanlık etti. Konferanstan bir ay sonra Stalin'in önderliğinde, Baku'de işçiler çok büyük ve güçlü bir grev düzenlediler. Bu grev sonunda işçiler Rusya'da ilk defa toplusözleşme imzaladılar. Bu tüm Rusya'da yankı buldu. Bundan sonra gelişen grevler hızla tüm ülkeye yayıldı. Bu sırada polis ajanı Papaz Gapon'un gerçekleştirdiği bir provakasyonla 9 ocak1905'te binlerce işçinin öldüğü "Kanlı Pazar" meydana geldi. Ve bu Rusya'da kabaran devrimci mücadeleyi ateşledi. Rusya'nın her yanında grevler ve gösteriler birbirini izledi.

Stalin Yoldaş 1905 Aralık ayında Bolşeviklerin Tammerfors'taki (Finlandiya) Tüm Rusya Konferansına katıldı.. Ve bu konferans'ta ilk kez Lenin'le karşılaştı ve aralarında sonsuza dek sürecek olan sağlam bağ kuruldu. Konferans sırasında Moskova'da silahlı ayaklanma başlamış olduğundan Lenin'in tavsiyesi üzerine konferans hızla tamamlandı ve delegelerin ayaklanmaya bizzat katılmalarını sağlamak amacıyla dağıldı. Lenin St. Petersburg'a Stalin ise Kafkasya'ya döndü.

Yozgat'tan bir okuyucumuzun Stalin Yılı'na ilişkin olarak yaptığı bir çalışma.

III.ENTERNASYONAL GENÇLİK KAMPI'nın ardından...

III. Uluslararası Gençlik Kampı'na karşı girişilen çeşitli provokasyonlara ilişkin açıklama

1 - 15 Ağustos arasında El Saler hipodromunda III.Uluslararası Gençlik Kampı toplandı. Marksist-Leninist Gençlik Birliklerinin ve partilerinin toplantıya çağırıldığı bu buluşmada, Marksist-Leninist Gençlik Birlikleri ve partiler arasındaki birliği ve aynı zamanda tüm dünyadan çeşitli anti-faşist ve anti-emperyalist örgütler arasındaki birliği daha da sağlamlaştırdı. Bu kampta gerçekleştirilen sayısız siyasal faaliyette ve 25 000'i aşkın kişinin ve 17 ülkeden 25 örgütün katılmasında ifadesini buluyordu.

Bu başarı İspanyol hükümetine karşı mücadele ile elde edildi. İspanyol hükümeti önceleri kampı yasaklamıştı- ancak kampın açılmasına bir gün kala yasağı iptal etmek zorunda kaldı. Bu başarı Guardia Civil'in baskı güçlerine karşı mücadele sonucu elde edildi. Guardia Civil, Silla ve Sueca'da (Kampın yakınında iki küçük köy) propaganda malzemesi yaygınlaştıran kampa katılanlardan 50'ye yakın kişiyi tutukladı

Çeşitli Maocu gruplar da aynı çizgi doğrultusunda kampın gerçekleşmesini engellemek için provokasyonlar hazırladılar. Bu provokasyonlar içinde şu gruplar yer alıyordu: TKP/ML, ATÜF ve ATİF gibi Türk provokatör grupları, "Gegen die Strömung" adındaki Batı Alman provokatörleri ve tasfiyecileri, kendilerini Kıbrıs Marksist-Leninist Partisi olarak ilan eden öğrencilerden oluşan küçük-burjuva bir provokatörler grubu, Avusturya Marksist-Leninist Partisinden bir delegasyon ve Şili Devrimci Komünist Partisinden bir delegasyon .

Hepsi de kampın başarılı bir biçimde gerçekleşmesini ve gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede ilerlemesini sabote etmek ve engellemek amacıyla çeşitli ülkelerden İspanyaya geldiler. Provokasyon faaliyetlerini sürdürürken çeşitli araçlara başvurdular. Kampın bir kesiminin özellikle Türk provokatörler tarafından işgal edilmesinden başlayarak, polisin ve Guardia Civil'in müdahale etmesini sağlayacak çarpışmaları provoke etme girişimlerine dek. Ve son olarak kampa katılanlar arasında huzursuzluk yaratmak amacıyla bildiri dağıttılar. (Sonuncusu Şili Devrimci Komünist Partisi tarafından da imzalandı.)

Şili Devrimci Komünist Partisi ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi ne kampın örgütlenmesi çalışmasına ne de programda yazılı faaliyetlere katıldı. Yaptıkları tek çalışma kampa karşı saldırılar düzenlemek, iftiralar yağdırmak, küfür etmek ve aynı zamanda kargaşa yaratmak ve III. Uluslararası Gençlik Kampına katılanlar arasında bölücü faaliyetler yürütmek oldu.Ayrıca kampa katılabilme konularından yararlanarak kampın dışındaki provokasyonları desteklemeye çalıştılar.

Gerçekler kaçınılmaz olarak hepsinin örgütlü bir biçimde hareket ettiğini gösterdi ve Şili Devrimci Komünist Partisi de bunu itiraf etti.

Ama İspanya'daki faşist hareket ile gerçekleştirilen bu provokatif işbirliği hedefine ulaşmaktan çok uzaktı. III.Uluslararası Gençlik Kampı faaliyetlerini tam başarıyla sürdürdü, tecrübelerin karşılıklı aktarılması,tartışmalar siyasal toplantılar, kültürel faaliyetler, spor Ve bu faaliyetler gençliğin ve onun örgütleri -nin mücadeleci birliğini güçlendirdi.

III.Uluslararası Gençlik Kampı büyük bir kararlılık ve birlik içinde bu provokasyonlara yanıt verdi ve buna uygun önlemler aldı: Yasaklar kondu provokatörler tutuklandı ve sonunda hepsi kamptan atıldı.

Bu yeni tecrübe anti-faşist, anti- emperyalist birliğin ve gençliğin devrimci mücadelesinin yalnızca her türlü baskıya karşı çıkmaksızın ve her türden işbirliği ve provokasyona karşı mücadele etmeksizin güçlenemeyeceğini göstermektedir. Bu provokasyonlar sabote etme ve gençliği devrimci araçlarından saptırmak için "birlik , "demokrasi" ve"anti-emperyalizm" adı altında ortaya çıksalar da, onlara karşı mücadele edilmelidir.

Bu III.Uluslararası Gençlik Kampının önemli bir tecrübesiydi; bu, kampa katılan örgütlerin kararlılığının bir kanıtıydı. Bu, anti-faşist, anti-emperyalist dünya gençlik hareketinin birliğine, devrime halklarımızın kurtuluşuna ve sosyalizm için kapitalizme, emperyalizme,Rus sosyal emperyalizmine ve Çin yayılmacılığına karşı mücadelesinin gelişmesine bir katkıydı.

El Saler, 15.8.1979

Bildiri aşağıda isimleri yazılı örgütler tarafından imzalandı
ROTE GARDE (AKP/ML Gençlik Örgütü)
KANADA KOMÜNİST GENÇLİK BİRLİĞİ / ML
ABD KOMÜNİST PARTİSİ / ML
İSPANYA KOMÜNİST GENÇLİĞİ / ML
FRANSA KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ
CISNU
PORTEKİZ DEVRİMCİ KOMÜNİST GENÇLİK BİRLİĞİ
İSVİÇRE KOMÜNİST HAREKETİ / ML
TÜRKİYE GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ

Danimarka KP / ML ve Meksika KP / ML daha önceden kamptan ayrıldıklarından dolayı bildiri onlara sonradan gönderildi.

Rote Garde'nin kamp hakkında değerlendirmesi

Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist in haftalık yayın organı Roter Morgen'in 7 eylül 1979 tarih li sayısında, KPD/ML'in gençlik örgütü ROTE GARDE (Kızıl Muhafız)' Merkez Komitesi Sekreterliğinin 3.Enternasyonal Gençlik Kampı hakkında yaptığı değerlendirme yayınlandı.

Değerlendirmede 17 ülkeden, 25 örgüt ve yaklaşık 2500 gencin katıldığı kampın ilerici,anti faşist ve anti emperyalist dünya gençliği için büyük bir başarı haline geldiğini belirtiliyor. Monarko-faşist hükümetin kampı yasaklamasına rağmen, mücadeleyle bu provokasyonun altedilerek kampın başarıyla tamamlanmasının İspanya'daki devrimci ve komünistleri için ve uluslararası gençlik hareketi için büyük bir başarı olduğu vurgulanıyor. Bu kampın geçmiş (Özellikle 1978'deki Ferrel kampındaki) eksikliklerin .. giderilmesi açısından olumlu bir örnek olduğu belirtiliyor.Kampdaki siyasal ve kültürel eylemlerin başarısından ve yararlarından bahsediliyor.

Rote Garde değerlendirmede özellikle İspanya Komünist Gençliği/Marksist-Leninist (SCE/-ML)'in kampı kendi ülkesindeki sınıf mücadelesiyle birl eştirmedeki başarısına dikkat çekiyor. Kamptan çeşitli propaganda gruplarının çevredeki fabrikalara ve köylere gönderildiğinden bahsederek, kampın çevre halkının desteğini kazandığını anlatıyor. Kampda 11 Ağustos'ta yapılan folklor festivaline çevre halkından 1000 kişinin katıldığını belirtiyor. Çevre köylere propaganda için giden Vanguardia Obrera gazetesi satan gruplardan 50 kişiyi polisin tutukladığını, bunların çevre halkının desteğini alan bir mücadeleyle geri bıraktırıldığını anlatıyor.

Rote Garde değerlendirme-inde çeşitli bölücü Maocu, Marksizm-Leninizme düşman grupların, başından hazırlıklı ve planlı bir şekilde kampı provoke etmeye ve dünya gençliğinin bu enternasyonalist eyleminin başarısını engellemeye çalıştıklarını belirterek:onların bu çabalarının monarşist faşist diktatörlüğün çabalarıyla bir olduğunu belirtiyor. Bu grupların, düşüncelerinden dolayı değil fakat kampın ilkelerine, kararlarına uymayarak provokasyon yaratmaları yüzünden kamptan atıldıkları açıklanıyor. Kampa katılanların bu provokasyonları da altetmede başarılı olduklarını belirterek şöyle diyor:

"Fakat çok geçmeden, bölücü faaliyetlerinin istisnasız boşa çıktığını anlamak zorunda kaldılar...Kampa katılan bütün örgütler komünist, anti-faşist ve anti-emperyalist örgütler - provokasyonlara bütün sorunlarda tamamen bir vücut halinde cevap verdiler."

Rote Garde ayrıca Komünist Gençlik Örgütleri ve Partiler arasındaki birliğin önemine dikkat çekerek şunları belirtiyor:

"Bugün Marksist Leninist partiler ve gençlik birlikleri arasındaki tartışmalarda özel bir anlamı olan iki büyük sorun vardır.

1 - Modern revizyonizme, özellikle Çin revizyonizmi ve Mao Zedung düşüncesine karşı mücadele

2 - Her ülkede devrime yaklaşma; bir kitle siyaseti birleşik cephe taktiği,komünist gençlik birliklerinin kitle örgütleri haline getirilmelerinin geliştirilmesi vb.

Bu sorun ve tartışmaların durumunda da yansımaları çok olumluydu.

Tek tek örgütlerin temsilcileri arasında ve tabii yoldaşlar arasında karşılıklı sayısız tartışma yürütüldü.

Gelecek uluslararası gençlik kamplarında bu çeşit t artışmalara daha fazla yer ve olanak tanınması zorunlu olacaktır.

Aynı zamanda, Marksist-Leninist gençlik birlikleri ve partiler arasındaki birliğin, hiç te boş bir lafazanlık olmadığı, herkes için açıkça görüldü. Kampta hazır bulunan örgütlerin tümü, özellikle son sene içinde Marksizm-Leninizm düşmanı Mao Zedung düşüncesine karşı ve yoldaş Stalin'in savunulması için büyük bir ideolojik savaş yürüttüler.

Bu mücadele - sovyet revizyonizminin maskesinin düşürülmesinden bu yana üçüncü büyük savaşım - örgütleri birbirine daha da sıkı yaklaştırdı.

Rote Garde, son olarak 4.Enternasyonal Gençlik Kampının Almanya'da yapılacağını belirtiyor. Rote Garde bu konuda şunları söylüyor:

"Rote Garde 4.Uluslararası Gençlik Kampının hazırlanması ve yürütülmesini üzerine aldı. Muhtemelen 1980 Temmuzunun sonuna doğru Güney Almanya'da yapılacak olan bu kamp,örgütümüz için büyük ve zor bir görev. Fakat bu görevin yerine getirilmesine iyimserlikle bakıyoruz. 3.Uluslararası Gençlik Kampında zengin tecrübeler edindik. Özellikle Uluslararası Gençlik Kampının geniş, anti-faşist anti-emperyalist niteliğini sağlamlaştıracak daha esaslı düzeltmelere gidilmesi gerekmektedir"

Rote Garde Merkez Komitesi Sekreterliği değerlendirmesini şu çağrıyla bitiriyor.

"Yoldaşlar, arkadaşlar, bu(görev)nu yüklenelim. 4.Uluslararası Gençlik Kampını,gençliğin faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinde büyük bir başarı haline getirelim !"

MENSUCAT SANTRAL

Baş.Ta.Sa.6'da

ması gerektiği ve DSM ve sınıf sendikacılığının ne olduğu üzerine tartışmalar yaptılar. Bu toplantılarda DSM gruplarını kurarak, DSM temsilcilerini seçtiler. Ayrıca bu toplantılarda işçiler taleplerini tespit ederek mücadeleyi nasıl yükselteceklerini tartıştılar.

İşçiler, grupsözleşmesinin iptal edilerek işyeri düzeyinde toplusözleşme imzalanması, Teksif ağalarının atadığı temsilcilerin tanınmaması ve işçilerin kendi temsilcilerini seçmesi, seçilen bu temsilcilerden 5'inin toplusözleşme görüşmelerini denetlemesi talepleri için mücadeleyi yükseltme kararı aldılar. Yükselen mücadele patronu ve sendika ağalarını korkuya kaptırdı. Bu arada patron mücadele içinde kararlılıkla yer alan bir işçiye para teklif etti. Fakat DSM temsilcisi olan bu işçi bunu reddederek, tüm işçilere açıkladı. Bunun üzerine patron bu işçiyi işten attı. Fakat işçiler taleplerine işten atılan arkadaşlarının işe alınması talebini de ekleyerek mücadeleyi yükselttiler.

21 Eylül günü 07-15 vardiyasında 2000'e yakın işçi işyeri temsilciliğini bastı. İşçilerden kaçan sendika ağası yakalanarak zorla getirildi. 2.5 saat süren toplantı sonucu işçiler kendi temsilcilerini seçtiler. Aynı eylem 15-23 vardiyasında da tekrarlandı. Sonuçta tüm fabrikada 12 DSM'li işçi, işçiler tarafından işyeri temsilcisi seçildiler. 24 Eylül günü ise 2 saat süreyle işi bırakma kararı alında.

25 Eylül'den itibaren önce 2 daha sonra 3'er saat işi bıraktılar. İyice telaşlanan patron fabrikaya yeni işçi alarak ve faşistleri doldurarak; direnişi kırmaya çalıştı. Fakat işçiler fabrikaya yeni giren işçilerle ilişki kurarak, patron ajanları ve faşistleri fabrikadan kovdular. Bu sırada direniş Mensucat-Santral Fabrikası'na bağlı Topkapı'daki fabrikaya sıçradı. Burada da işçiler kendi temsilcilerini seçerek 3 saat işi bıraktılar. Böylece mücadele yaklaşık 5000 işçiyi içine alarak gelişti. Bu arada işçiler kendi aralarında toplantılar yaparak, dersler çıkardılar. Provokasyon çabalarını boşa çıkarmak için, işçiler fabrika kapısında kimlik kontrolu yapmaya başladılar. Bu kontrollerde fabrikaya sızmaya çalışan bir polis ortaya çıkarıldı. Bunun üzerine polis 6 işçiyi gözaltına aldı. Fakat işçilerin kararlı direnişi ve genel müdürlük binasını basmasıyla geri bırakmak zorunda kaldılar.

1 Ekim günü DSM'nin çağrısı üzerine bir toplantı yapan işçiler, durumu tartışarak, sendika ağalarından hesap sormak üzere Teksif Yedikule Şubesi'ne gitme kararı aldılar. 2000 kadar işçi düzenli bir biçimde sloganlar haykırarak yürüyüşe geçti, Durumu haber alan sendika ağaları, sıkıyönetime haber salarak sendikadan kaçtılar. Sendika önüne gelen işçilere 500'e yakın jandarma ve polis saldırdı. İşçiler çatışarak direndiler. 20 kadar işçi yaralandı, 214 işçi gözaltına alındı. Fakat işçiler yılmadı. Fabrikaya dönen işçiler üretimi tamamen durdurarak fabrikayı işgal ettiler.

İşgalin 15.saatinde patron başta işyeri düzeyinde toplusözleşme olmak üzere, işçilerin bütün taleplerini kabul etti.

Bu arada Mensucat Santral işçileri kararlılıkla direnirken, Partizan, Vatan Partisi gibi oportünistler, D.Yol'u da peşine takarak grev kırıcılığına soyundular. İşçileri Teksif'ten çıkararak DİSK'e bağlı Tekstil'li sendika ağalarının kuyruğuna takmaya çalıştılar. DSM'ye saldırdılar. Fakat işçiler gerçekleri bir kez daha gördüler. DSM dağıttığı bildiriyle bunları da teşhir etti.

Proleter devrimci önderlik DSM etrafında birleşen Mensucat Santral işçileri, sandika ağaları ve patrona diz çökerterek, sıkıyönetimin saldırılarını boşa çıkararak, işçi sınıfının gücünü bir kez daha gösterdiler.

YENİ...

Baş.Ta.Sa9'da

dayanan böyle bir örgütlenme geliştirmek göreviyle karşı karşıyayız. Bu birim örgütlenmeleri, birime yönelik bir faaliyet yürütmelidirler. Ancak böyle gelişip güçlenebilirler. Sınıf ve okul temsilcileri okul kitlesinin ve sınıfın her türlü sorunlarıyla ilgilenmeli, çözümler getirmeli, buna uygun mücadeleler örgütlemelidirler. Kol faaliyeti de aynı şekilde, okul öğrencilerinden ve sorunlarından kopuk olarak sınırlı sayıda kişinin özel faaliyeti haline bürünmemelidir. Kollarda yürütülen faaliyet tüm öğrenci kitlesine yönelik ve açık olmalı, onların sorunlarını ele almalı, Demokratik Li mücadelesinin bir parçası haline gelmelidir.

Öte yandan bir şehirdeki tüm okul temsilcileri merkezi düzeyde de bir araya gelmelidir. Bunlar orta öğrenim gençliğinin sorunları ve çözümlerini tartışmalı birimlerdeki mücadeleyi nasıl merkezileştireceklerini kararlaştırmalıdır. Bunun da üzerinde yine demokratik bir tarzda seçilen Liseli Birliği yönetim kurulu yer almalıdır. Bu yönetim kurulu mücadelenin merkezi yürütücüsü olmalıdır.

Önümüzdeki dönem şehirlerde merkezi Liseli Birlikleri, birimlerde de yasal veya fiili olarak Öğrenci Birlikleri oluşturma faaliyetine büyük bir önem vermeliyiz.

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN-VELİ DAYANIŞMASINI GELİŞTİRELİM

Öğrenci-Veli-Öğretmen dayanışmasını gerçekleştirmek Demokratik Lise mücadelesinin güçlenmesine önemli katkıda bulunacaktır. Aynı eğitim sistemi tarafından ezilen öğrencilerin ve öğretmenlerin mücadelelerini birleştirmeleri ve sağlam bir dayanışma gerçekleştirmeleri gereklidir. Bu hem öğrencilerin hem de öğretmenlerin mücadelesine güç katacaktır. Bu dayanışma öğrenci ve öğretmenlerin birbirlerinin sorunlarına sahip çıkmaları ve karşılıklı mücadelelerine aktif bir şekilde omuz vermeleriyle gelişecektir.

Öte yandan, bugün öğrenci ailelerinin eğitim sistemi üzerinde hiçbir etkinlik ve denetimleri yoktur. Ailelerin de kendi çocuklarının geleceklerini karartan ve azgınca bir baskı altında tutan bu eğitim sistemine karşı mücadeleye çekilmeleri gerekir. Bunun mücadeleye olan katkıları geçmişte gerçekleştirilen çeşitli örneklerde açıkça görülmüştür.Örneğin okullardaki birçok haksız uygulama ve baskı böylece engellenmiştir. Öğrenci-Veli dayanışmasının yararlarını faşist işgalleri kırma mücadeleleri sırasında da gördük.

Bir bütün olarak halk hareketinin yükseldiği koşullarda, önümüzdeki dönem öğrenci-öğretmen-veli dayanışmasının gerçekleştirilmesi için hem daha uygun ortam çıkmakta hem de önemi artmaktadır. Bu konuda Okul Aile Birliklerinin amaca uygun olarak işletilmesinin önemli yararları olacaktır.

DAHA GÜÇLÜ VE BİRLEŞİK MÜCADELELER İÇİN İLERİ

Ortaöğrenim gençliği hayatını karartan bu düzene ve onun eğitim sistemine karşı mücadelesini daha da yükseltecektir. Peşpeşe gelen ekonomik ve siyasi saldırıları göğüslemenin, geriletmenin ve yok etmenin başka bir yolu yoktur.

Ortaöğrenim gençliği şimdiye kadarki şanlı mücadele geleneğini daha da geliştirmeli bağımsızlık, demokrasi ve ulusal demokratik halkçı eğitim için devrim yolundaki mücadelesini daha da yükseltmelidir. Ortaöğrenim gençliği kurtuluşu için verdiği bu mücadeleyi işçi sınıfı ve emekçi halkımızın mücadelesiyle birleştirmeli, mücadele içinde işçi sınıfımızın etrafında sıkıca kenetlenmelidir. İşçi sınıfının önderliğinden ve halkın mücadelesinden kopuk bir gençlik mücadelesi yolunu şaşırmaya ve yenilmeye mahkumdur.

Ortaöğrenim gençliği mücadelesini işçi sınıfı ve emekçi halkın gelişen mücadelesiyle birleştirmeli, güçlerini daha birleşik mücadeleler için hazırlamalıdır.

Yeni öğrenim döneminde mücadelemizi daha da yükseltmek için ileri!

HALK OY...

Baş.Ta.Sa.2'de

devrimci potansiyelini cinayet yuvalarına karşı, faşist diktatörlüğe karşı güçlü mücadelelere dönüştürmektir. Cinayet yuvalarından hesap sorulması ve bunların dağıtılmasının biricik yolu budur. Bu, en geniş kitlelerin, gençliğin çıkarlarına uygundur. Buna karşı cephe alan herkes, cinayet yuvalarının, MHP—ÜGD'nin suçortağı ve koruyucusudur.

Gençlik ve halk kitleleri bugün kendilerinden oy isteyen cinayet yuvası MHP'den hesap soruyor. Revizyonistlerin, reformistlerin mücadelelerini Anayasa sınırlarına hapsetme çabalarına rağmen gençlik, cinayet yuvalarının nasıl dağıtılacağını ve nasıl dağıtılması gerektiğini gösteriyor. İşte bunun örnekleri:

ARDEŞEN ilçesinde Erkan Eskiçırak adlı bir devrimci öğretmen Erol ve Secaattin Sütlüoğlu adlı faşistlerce katledildi. Ardeşen halkı ve gençliği faşist katilleri yakalamak için silahla kovaladı. Halka ve gençliğe engel olmaya çalışan polisler dövülünce, polisler karakola sığınmak zorunda kaldı. Topluluk, ÜGD'ye saldırarak kurşunladı.

Cenaze törenine 1000'in üzerinde bir kitle katıldı. Törenden sonra kapısında polis-jandarma beklemesine rağmen ÜGD yakılarak bombalandı. Bunun üzerine MHP—ÜGD'li faşist milisler tabelalarını alarak Ardeşen'den Çayeli'ne kaçtılar. Hâlâ Ardeşen'de olan birkaç faşist milis ise sokağa çıkmamakta, alışverişlerini kadınlara yaptırmaktadır.

İSKENDERUN, Hatay'a gitmek için İskenderun'dan geçen MHP konvoyu, proleter devrimcilerin, devrimci, demokratların önderlik ettiği, kitlelerin direnişiyle karşılaştı. Faşist diktatörlüğün ordu ve polisi, tankıyla, topuyla, panzeriyle ve otomatik silahlarıyla, cinayet yuvası MHP'ye siper oldu. Cinayet yuvası MHP'nin dağıtılmasını ve ondan hesap sorulmasını isteyen protestocu kitleler, saatlerce polis ve jandarmayla da çatışmak zorunda kaldı. Bu, bir kez daha faşist diktatörlüğün MHP'yi beslediği ve koruduğunu ortaya koydu.

MHP konvoyu polis-jandarma koruyuculuğuna rağmen, Hatay'a girinceye kadar birçok yerde protestolarla karşılaştı. Bu ara MHP Seçim otobüsü de tahrip edildi.

BALIKESİR, MHP'nin düzenlediği mitin çeşitli biçimlerde protesto edildi. Miting öncesinde ve sonrasında çıkan olaylarda faşist milisler yaralandı.

ESKİŞEHİR, MHP'nin Kütahya mitingi için güç toplamaya çalışan faşist milislerin otobüsü tahrip edildi.

EREĞLİ, Konya ve çevresinde de bu cinayet yuvasına gösterilen tepki kendisini çeşitli biçimlerde gösterdi. Çıkan olaylarda MHP'li caniler yaralandı.

Bunlar son birkaç örnektir. Ve ülke düzeyinde daha bunun birçok örneği vardır. Bu mücadelenin en önünde proleter devrimciler, devrimci, demokratlar yer almaktadır, bundan böyle de alacaklardır. Çünkü MHP'yi dağıtmanın, hesap sormanın yolu budur. Cinayet yuvası MHP'den hesap soralım.

SIKIYÖNETİM

Baş.Ta.Sa.4'de

Halka ve gençliğe karşı kör bir alet gibi kullanmak için bütün bu uygulamalara tabi tutulanların seçkin bir bölümü bugün birçok il ve ilçede, özellikle de sıkıyönetimin ilan edilmiş olduğu illerde sokaklara, mahallelere, fabrikalara ve okullara doldurulmuş durumdadır. Sıkıyönetim paşaları bu alanlara doldurdukları askerlerin halkla, gençlikle yüz yüze gelmesinden, konuşmasından bile tedirginlik duymaktadırlar. İşte bu konuda İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı da tedirginlik duymuş olacak ki, bir bildiri yayınlayarak halkın ve gençliğin askerlere yaklaşmamasını ve konuşmamasını buyurdu. Sıkıyönetim paşaları, askerlerin bir robot gibi hareket etmesini, bir put gibi sessiz kalmasını istemektedirler. "Vatan, millet borcunu ödeme" demagojisiyle askere alınan ve "askeri üniforma" giydirilen işçi, köylü, emekçi yığınlarına yaptırılmak istenen de budur.

D. Sol

Baş. Ta. 11'de

lukla suçladıklarını hatırlatalım.

Bizim tutumumuz kısaca şöyledir: Kitleler henüz genel olarak parlamentodan umut kesmemişlerdir. Fakat derinleşen buhran şartlarında ağır, çekilmez ekonomik ve siyasi sorunlarla karşı karşıyadırlar. Üzerlerindeki baskı ve sömürü gün geçtikçe daha çok artmaktadır. Sıkyönetimin bunu daha da ağırlaştırdığını her gün daha iyi görmektedirler. Kitlelerin önemli bir bölümünde bugünkü şartlarda mevcut burjuva partilerin bu sorunlara çözüm getireceği inancı çok zayıf. Bu durum kitlelerin ileri kesimlerinde sandık başına gitmeme eğilimine yol açmaktadır. Komünistlerin ve devrimcilerin görevi bu eğilimi desteklemek ona bilinçli bir muhteva kazandırmak ve önemlisi, onu aktif mücadeleye dönüştürmektir.

Bu seçimlerin sorunlarına çare ve çözüm getirmeyeceği inancını şu veya bu ölçüde taşıyan kitlelere çare ve çözüm halkın kendi birliğinden ve aktif mücadelesinden devrim mücadelesinden geçer inancını aşılamaktır.

Açıktır ki, burada parlamentonun siyasi olarak ömrünü doldurduğu iddiası yoktur. Somut bir tutum vardır ve bu tutum, kitlelerin ileri kesimlerinin devrimci eğilimi ile birleşmekte, devrimci mücadelenin daha geniş kitleleri içerisine alarak genişlemesine hizmet etmektedir. Seçimleri boykot şeklindeki bu devrimci taktiğin karşısına Devrimci Sol nasıl bir taktikle çıkıyor? 14 Ekim seçimlerine katılmak gerekir! 14 Ekim seçimlerine katılmamak, onu boykot etmek solculuktur! Fakat bizim "şu andaki objektif ve subjektif şartlarımız bağımsız adaylar -Kurtuluş'un diliyle söylersek devrimci alternatif- çıkarmaya uygun değil" Zaten "kitleler yine ehven-i şer mantığıyla CHP'ye oylarını verecek" vb. Sonra? *Sonrasını D. Sol şöyle tamamlıyor: "Seçimlerde* temel görevimiz düzen partilerine oy yok, Tek Yol Devrim perspektifinde halk kitlelerine gerçekleri açıklamakyız! Fakat hiçbir burjuva partisine oy vermemeliyiz. Devrimci Sol bunları söylüyor. Görüldüğü gibi burada da bir kafa karışıklığı var. Hem kitleleri 14 Ekim seçimlerine katılmaya çağıracaksın, hem de oy vermeyin diyeceksin, Peki bu durumda kitleleri açıkça sandık başına gitmemeye ve mücadeleye çağırmakdaha doğru değil mi?

Hemen belirtelim ki, bu söylediklerimizden aslında D. Sol'un da seçimleri boykot ettiği sanılmasın. Hayır yukarıdaki durum sadece onun çıkmazını ve içinde bulunduğu kafa karışıklığını gösteriyor. Gerçekte, o, kitleleri seçimlere çağırıyor. Açıkça CHP'ye oy verin demese bile kitlelerin bilinçinde ehven-i şer mantığını güçlendiren bir tema izliyor. Yani gerçekte kitleleri CHP've oy vermek durumunda bırakan bir taktik izliyor.

Bu taktiği 14 Ekim seçimlerini boykot taktiği ile karşılaştırın. Biri kitlelerin ileri kesimlerinin devrimci eğilimi ile birleşiyor ve onu güçlendiriyor, mücadeleye yöneltiyor. Diğeri ise kitlelerin bir kesimindeki ehven-i şer mantığıyla birleşiyor onu güçlendiriyor ve kitleleri seçim sandığına yöneltiyor.

14 Ekim seçimleri karşısında birinci taktik devrimcidir. Proleter devrimciler ve Devrimci Yol tarafından izleniyor. İkincisi ise reformisttir ve D. Sol, Kurtuluş vb. tarafından izleniyor.

Son bir nokta: D. Sol yazıda sık sık şu aşağıdaki şeyleri söylüyor: "Geçmişte gerek devrimcilerin örgütlülüğü ve dağınıklığından, gerekse de kuyrukçu geleneksel düşüncelerin hâlâ etkin olmasından ötürü CHP'ye gerekli devrimci tavır alınmadı".

D. Sol burada "sol" içinde kendini ve her türlü revizyonist akımı sayıyor.

Bizim bu CHP kuyrukçusu tutumun hep dışında kaldığımızı, aksine proleter devrimci hareketin bu tutumu acımasızca teşhir ettiğini kısaca hatırlatalım Devrimci Sol, Halkın Kurtuluşu'nun o zamanki sayılarına bakarsa, bunu görebilir. Örneğin Halkın Kurtuluşu'nun 58. sayısındaki her türlü revizyonistin ve Devrimci Yol'un seçim taktiği eleştirisine. Yine Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik'in 6. sayısında DGDF'nin seçim taktiği eleştirisine...

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK – 15 Günlük
Siyasi Gazete – Sahibi: Ahmet Sami Belek
Sorumlu Müdür: İbrahim Sarıoğuz –
Yönetim Yeri: Hürriyet Cad. No 107 Gültepe
/ İZMİR ▲ Baskı S.S.Tükel
Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı,
No 18 - İZMİR, **Baskı Tarihi 13 Ekim 1979**

Parti Bayrağı Kültür ve Sanat Alanındaki Mücadelemize Işık Tutuyor

PARTİ BAYRAĞI
AYLIK SİYASİ DERGİ
19. sayı çıktı

PARTİ BAYRAĞI dergisi Eylül-79 sayısında "Kültür ve Devrim" üzerine kapsamlı bir yazı yayınladı. Yazı Kültür ve Sanat alanındaki birçok temel soruna teorik ve pratik olarak açıklamalar getirmektedir. Marksizmin ustaları Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bu konudaki düşünceleri üzerinde yükselen yazı aynı zamanda bu alandaki revizyonist çarpıtma ve yozlaştırma çabalarını da geniş bir şekilde teşhir etmektedir. Gençlik kültür ve sanat alanındaki faaliyetlerine ışık tutan, sanatın nasıl devrim mücadelesinde güçlü bir silah olarak kullanılacağını açıklayan PARTİ BAYRAĞI'nı okumalı ve kavramalıdır.

Parti Bayrağı yazının girişinde devrimci bir program ve taktiğe, sağlam bir siyasi çizgiye ve örgütlenme planına sahip olan ve kitleleri seferber etmek ve yönlendirmekte etkin bir konuma ulaşmış bulunan Proleter Devrimci Hareketimizin, bu alandaki mücadele ve faaliyetin sağlam temeller üzerinde inşa edilebilmesine, muhteva ve biçim bakımından gelişmiş devrimci ürünlerin doğmasına, gerici, yoz, küçük-burjuva anlayışların altedilmesine, devrimci kitle örgütlerinde uç vermeye başlamış olan ve yüksek bir potansiyele işaret eden kültür ve sanat faaliyetlerine, kitleleri içinde, feodal-faşist kültürel etkinliğin sınırlandırılması ve geriletilmesi yolunda bir eleştiri ve yaratma faaliyetinin geliştirilmesine önderlik edebilecek ön koşullara sahip olduğu gerçeğine işaret ediyor.

Yazı esas olarak iki bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde"Kavram Olarak Kültür" konusu ele alınarak, bu alandaki birçok konu teorik olarak açıklanıyor. Kültürün tanımlanması ve ele alınması konusundaki revizyonist ve küçük burjuva anlayışlar Marksizm-Leninizmin teorilerine dayanılarak eleştiriliyor. İkinci bölümde ise "Kültür ve Devrim" başlığı altında Kültür ve Sanat faaliyetinin devrim mücadelesindeki yeri ve bu açıdan nasıl ele alınması gerektiği anlatılıyor.

Yazı birinci bölümde ilk olarak, bir "Marksist kültür teorisi" bulunmadığını öne sürerek bu işi başarmanın kendilerine kaldığını savunanları teşhir ederek "Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin sistemli bir incelenmesinin, böyle bir "teori" yaratmayı gereksiz kılacak açık bir kavrayışı yaratmaya yeteceğini" belirtiyor.

KÜLTÜR BİR ÜSTYAPI KURUMUDUR

Parti Bayrağı kültürü insanın ruhsal faaliyetinin bir ürünü ve alanı olarak sınırlayan ve bugünkü kültürü kültürün doruk noktası olarak değerlendirerek kapitalizmin yıkılmasını kültürün yıkılması olarak değerlendiren burjuva anlayışı eleştiriyor. Kültürün "maddi hayatın üretimi ve yeniden üretimi sürecinde insanın doğayı ve bu arada kendisini değiştirmesi faaliyetinin unsuru olarak" doğduğunu ve bir üstyapı kurumu olduğunu açıklıyor. Daha sonra bu anlayış temelinde maddi ve manevi kültür kavramlarına açıklık getiriyor: *"Kültürü, maddi ve manevi kültür olarak ayırmak, insanın bilinçli etkinliğini gerçeklik kazandığı üretim alanları bakımından sınıflandırmak demektir.* Böylece *doğrudan doğruya, maddi üretime ilişkin* bilgi, bilimsel faaliyet ve basit emeği vasıflı emek haline getiren diğer manevi unsurlar maddi kültür kavramının kapsamına; genel olarak ideoloji üretimi denilen alandaki zihinsel faaliyet ve bunun sonuçları da, manevi kültür kavramının kapsamına dahil edilmiş olurlar" (age. s.13)

Birinci bölümde bundan sonra bir üstyapı kurumu olarak kültür sorusu ele alınıyor. Burada üstyapı ve temel kavramları ve bunlar arasındaki ilişkiler kapsamlı bir şekilde açıklanıyor ve kültürün bir üstyapı kurumu olduğunu reddeden revizyonist, burjuva görüşler eleştiriliyor. Bu arada kültürün sürekliliği sorunu açıklanıyor: "Kültür'de, *kendisi olarak*, ilk niteliklerini koruyarak, değeri ve anlamı aynı kalarak sürekli olan hiçbir şey yoktur.

"Elbette bundan dolayı, kültür esas olarak yaratıldığı temelin yaşayıp faaliyette bulunduğu devrim mahsulüdür. Bu bakımdan, örneğin dil gibi uzun ömürlü değildir. Fakat bazı diğer üstyapı kurumlarından farklı olarak temelin tasfiyesi ve ortadan kalkmasıyla *hemen* ortadan kalkmaz. 'Gelenek yoluyla veya atalet gücüyle' kendisini koruyan bir takım unsurlara da sahiptir ve bir toplumsal aşamadan ötekine geçer. Ama, ilelebet, ya da o yeni aşamanın sonuna kadar yine kendisi olarak kalamaz. O, yeni üretim ilişkileri tarafından yeniden anlamlandırılır ve biçimlendirilir." (agd. s.20) Bu kavrayış geçmiş kültür mirasından yararlanma konusundaki kavrayışımıza da ışık tutmaktadır: Örneğin; "Sosyalizmde de halk oyunları yaşayacak, Üç Ayak, Zeybek, Erzurum Barı, başka türlü oynanmayacak, ama anlamı, daha açık bir deyişle temele karşı göreviyle bağlantılı olarak ideolojik ve pratik işlevi elbette değişecek ve o, kendisi olarak sürmeyecektir artık. İçinde faaliyette bulunduğu temel, onu kendisine tabi kılacaktır"

KÜLTÜREL FAALİYETİN ELE ALINIŞI

Kültürün bir üstyapı kurumu olması onun belirli bir ekonomik temelin ürünü olması ve onun üzerinde şekillenmesi demektir. Dolayısıyla ekonomik temeli olmaksızın proletarya kültürü de tam anlamıyla gerçekleşemez. 'Bir sınıfın kültürü, sınıfın kendisinin egemen sınıf olarak örgütlenmesiyle unsurları tamamlanmış bir kültür haline gelebilir. Proletarya kültürü, sosyalist devrimle mümkündür" (s. 30). Fakat bu, mevcut emperyalist, burjuva ve burjuva-feodal kültüre karşı mücadelenin yalnızca bir eleştiri ve direnmeden ibaret olduğu anlamına gelmez. Çünkü Lenin'in belirttiği gibi;

"*Her* ulusal kültür, gelişmiş olmasa bile, demokratik ve sosyalist bir kültürün *unsurlarını* içerir, çünkü her ulusta, yaşam koşulları zorunlu olarak demokratik ve sosyalist ideolojiyi doğuran, sömürülen bir emekçi yığını vardır. Ama *her* ulusta aynı zamanda (çoğunlukla aşırı gerici ve yobaz nitelikte olan) bir burjuva kültürü de vardır; ve bu, ulusal kültürün 'bir unsuru' olarak kalmaz, *egemen kültür biçimine* bürünür. Böylelikle 'ulusal kültür', genel olarak büyük toprak sahiplerinin, papazların ve burjuvazinin kültürüdür"

Mevcut kültür içerisinde demokratik ve sosyalist kültürün unsurlarının bulunması ve bulunabilmesi, burjuva, burjuva-feodal ve emperyalist kültüre karşı mücadelenin bir yaratma faaliyetini de içermesi gerektiği demektir.

Parti Bayrağı bütün bunların sonucunda kültürel faaliyetin proletaryanın bakış açısıyla nasıl ele alınması gerektiğini açıklığa kavuşturuyor:

"Toparlarsak, biz kültürel faaliyeti *ilk önce* çağımızın temel niteliği ve proletaryanın sınıf olarak bu çağın merkezinde bulunan konumu açısından, devrimin çözümü gündeme gelmiş bir mesele olduğu somut çerçevede, subjektif koşulların geliştirilmesinde yardımcı bir etken olarak ele alıyor ve devrimci proletaryanın teorik mücadelesinin proleter devrimci eğitim, eleştiri ve yaratma faaliyetinin *bir* alanı olarak kavrıyoruz" (s.34)

KÜLTÜR VE DEVRİM

Yazının ikinci bölümünde devrim ve devrimci mücadele ile kültür arasındaki ilişkiler, kültür ve sanatın bu açıdan önemi ve nasıl mücadelenin bir parçası haline getirileceği konuları ele alınıyor. Sanatın proletarya partisinden bağımsız ve onun denetiminin dışında olması gerektiğini savunan anti-parti ruhlu küçük burjuva bireyci aydın anlayışları teşhir ediyor. Partinin denetimi dışında (ve tabii ki önderliğinden de yoksun olarak) sanatı "özgürce" geliştireceklerini, sanatın da zaten ancak böyle bir "özgürlük" içinde gelişebileceğini savunanların gerçekte kapitalizmin paraya bağlı düzenine bağlılığı savunduklarını ve hizmet ettiklerini açıklıyor.

Leninist sanatta partizanlık ilkesini savunarak bunun Partiye bağlı olmak anlamına geldiğini açıklıyor. Sanat alanındaki faaliyet devrim mücadelesinin, işçi sınıfının davasının ve Parti faaliyetinin bir parçası olmalıdır.

"Kahrolsun partisiz edebiyatçılar; kahrolsun edebiyatın üstün insanları. Edebiyat işçi sınıfının genel davasının bir *kısmı* haline gelmeli, bütün işçi sınıfının bütün öncüleri tarafındanharekete geçirilen o tek ve bölünmez büyük sosyal demokrat mekanizmada 'küçük bir çark, küçük bir vida' olmalıdır. Edebiyat, sosyal demokrat partinin örgütlü, yöntemli ve birleştirilmiş çalışması içinde bütünleyici nitelikte bir parça olmalıdır" (Lenin)

DEVRİMCİ MÜCADELENİN KÜLTÜR ALANINDAKİ BOYUTLARI

Parti Bayrağı kültür ve sanat faaliyetinin devrimci mücadele açısından büyük bir önem taşıdığına işaret ediyor. Bunu belirtirken devrimci mücadelenin her alanında olduğu gibi, bu alanda da gençliğin en önde yer aldığını belirtiyor. gençliğin ve gençlik örgütlerinin bu mücadeledeki önemini belirtiyor: "Proleter Devrimci Siyaset'in güçlü etkisi altında bulunan kitle örgütlerinin, özellikle gençlik örgütlerinin şimdi çok genç ve siyasal içerik bakımından oldukça yetkin, fakat sanatsal biçim bakımından nispeten yetersiz bu faaliyeti bile, işçi sınıfı ve halk kitleleri tarafından büyük ilgi ile karşılanıp değerlendiriliyor" (s.35) Öte yandan ülke gençliği, militanlığı ve mücadeleciliğinin yanısıra, sanat ve kültür konularına az bulunan ilgisi ile de öne çıkıyor. İşçi gençliğin günden güne etkisini arttırdığı Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri'nin aynı zamanda kültürel faaliyetlere de artan bir ilgi göstermesi rastlantı değildir" (s 56)

Parti Bayrağı kültür ve sanatın hem devrimci militanın yetiştirilmesi açısından, hem de kitleleri eğitme ve harekete geçirmedeki etkinliği açısından önemine işaret ediyor. Bir devrimci komünist, hem iyi bir ajitatör ve propagandacı olabilmek için, hem de geleceğin toplumunun "yüksek kültürlü insanların örgütlü topluluğu"-nun -komünist toplumun- günümüzdeki temsilcisi olarak kültür düzeyini yükseltmek zorundadır. Bu açıdan devrimci militanın yetiştirilmesinde kültürel eğitimin önemli bir yeri vardır. Fakat bu yalnızca kültür konusunda bilgili olmakla gerçekleşebilecek birşey değildir. Aynı zamanda bu bilgiler Devrimci Komünist Partisi'nin ilkeleri, siyasi deneyleri ve tezleri, işçi sınıfının ideolojisi açısından elenmeli, yoğrulmalı ve biçimlendirilmelidir.

Kültür ve sanat kitleleri eğitme ve harekete geçirmede de etkilidir. Kitlelere ulaşabilmek ve onlara gerçekleri açıklamakta sanat önemli ve gerekli bir araçtır. Bu nedenle; "Burjuvazinin kültürü nasıl pratik siyasi hedeflere hizmet ediyorsa, bizim ona karşı mücadelemiz de siyasi mücadelemizin bir parçası halinde şekillenmelidir." (s 55) Bu açıdan "Bizim sanatımız, apaçık taraflı politik ve propagandacı bir sanattır. İşçi sınıfının tarafında, onun politik mücadelesinin hizmetinde ve onun yüce hedeflerinin çeşitli yollarla anlatılması, açıklanması ve yaygınlaştırılması anlamında propagandacı bir sanattır." (s.57) Sanatın bu işlevi gereği gibi yerine getirebilmesi için o, biçim yönünden de yetkin olmalıdır. Biçim yönünden yetkin olması onun etkisini genişletecektir. Bunu başarabilmek de bir bilgi işidir ve sistemli bir öğrenme çabasını gerekli kılar.

Parti Bayrağı kitle hareketinin yükselmesinin kültür sanat faaliyetini bir ihtiyaç olarak daha fazla öne çıkaracağına dikkat çekiyor.

Parti Bayrağı bu konuda son olarak, "sanatsal yaratmada Marksist-Leninist ideolojiye dayanma ve Marksist-Leninist siyaseti uygulamanın gerçekten devrimci ürünler vermenin ilk koşulu olduğu gözönüne alınınca, siyasi çizgimizin önemi bir kez daha belirir" diyerek proleter devrimci siyasetimizi kültür ve sanat alanında bir silah olarak kullanmamız gerektiğini vurguluyor. Toplumun mevcut durumu ve gelişimi doğru olarak tahlil edilmedi mi, mevcut kültür de doğru değerlendirilemez ve ona karşı sağlıklı bir mücadele verilemez. Ayrıca ne toplumsal olaylar, ne de bireysel planda olagelen çalkantılar, dönüşümler ve duygular doğru bir şekilde yansıtılabilir.

Yazı daha sonra içerik ve biçim arasındaki ilişkiyi inceleyerek "sosyalist gerçekçilik", "devrimci romantizm" ve "olumlu kahraman" kavramlarını açıklayarak, bu konudaki Marksist-Leninist bakışı ortaya koyuyor.

Parti Bayrağı son olarak kültür devriminin teori ve pratiği konusuna değiniyor. Sosyalist inşanın ilerletilmesi için eski toplumun kültürüne karşı bir savaşın verilmesi, "yeni insanlar, yeni zamanlar, yeni teknik normlar" yaratmak, kısacası bir kültür devriminin yapılması gerektiğini açıklıyor. Sosyalizmi bir üretim tarzı olmaktan çıkarıp, bir kültür sorunu olmaya indirgeyen ideolojilerin ve fikirlerin temel üzerindeki etkisini, adeta temeli doğuracak tarzda büyüten, ideolojik baskı ile sosyalizmin inşasının gerçekleşeceğini savunan Maocu, burjuva anlayışları ve pratiği teşhir ediyor.

ARNAVUTLUK GENÇLİĞİNİN SEVGİLİ ÖNDERİ, AEP MERKEZ KOMİTESİ SEKRETERİ

HÜSNÜ KAPO YOLDAŞI KAYBETTİK

AEP MK Siyasal Büro üyesi ve sekreteri, Savunma Kurulu üyesi, ASHC Halk Meclisi milletvekili ve Arnavutluk Demokratik Cephesi Genel Kurulu Üyesi Hüsnü Kapo yoldaş, 23 Eylül 1979 günü Paris'te tedavi edilmekte olduğu hastanede kanser hastalığından kurtarılamayarak öldü.

Arnavutluk halkı ve gençliği bütün yaşamını devrim ve kurtuluş davasına, sosyalizmin inşası yüce davasına adayan, sosyalizmin yiğit ve kararlı bir savaşçısını, Arnavutluk devriminin ve halkının değerli bir önderini kaybetti. Emperyalizme sosyal emperyalizme karşı devrimin yiğit bir savunucusu, her renkten revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin kararlı bir savunucusu ve gerçek bir enternasyonalist olan Hüsnü Kapo yoldaşın ölümü yalnızca Arnavutluk gençliği için değil, tüm dünya komünistleri ve gençliği için de büyük bir kayıptır.

1915 yılında bir köylü ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Hüsnü Kapo yoldaş, AKP kurulmadan önce daha genç yaşta komünist hareket içinde yer aldı 1941'de AKP'nin kuruluşuyla birlikte parti saflarında yerini aldı. Ve o zamandan bu yana her zaman Marksizm Leninizm ışığında partinin öğretilerinin kararlı bir savunucusu ve uygulayıcısı oldu. Hüsnü Kapo yoldaş faşist işgalcilere karşı Ulusal Kurtuluş Savaşına da değerli katkılarda bulundu. Önderlik etti. AKP'nin kuruluşu ve 1.Ülke Konferansını toplamasıyla birlikte Merkez Komitesi üyeliğine, 3.Kogreden itibaren de MK sekreterliğine seçildi. Ve bu görevi bugüne kadar sürdürdü.

Hüsnü Kapo yoldaş 1960'larda gerçek Marksist-Leninistlerin modern revizyonizme karşı verdikleri mücadelenin önderler grubu içinde yer alıyordu. Hüsnü Kapo bugün Çin revizyonizmine, revizyonist "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadelenin başını çeken AEP'nin önderleri arasında bu mücadelenin de en önünde yer alıyordu. Hüsnü Kapo yoldaş revizyonizmin Titocu, Kruşçevci, Avrupa Komünisti, Maocu her türüne karşı yılmaz bir savaşçı, Marksizm Leninizmin sarsılmaz bir savunucusuydu.

Arnavutluk gençliği bugün mutlu bir hayat yaşamasında hayatını ülkenin kurtarılmasına ve sosyalizmin inşasına adayan Hüsnü Kapo yoldaşa çok şey borçludur. Bütün dünya gençliği, her türden saldırıya ve ablukaya rağmen Arnavutluk'un yüce ülküleri, büyük özlemleri olan sosyalizmin parıldayan bir güneşi olmasında büyük katkıları olan Hüsnü Kapo yaldaşa mücadelelerinde çok şey borçludurlar.

Türkiye gençliği, Arnavutluk gençliğinin ve halkının sevgili önderlerini kaybetmekten duydukları derin üzüntüyü yürekten paylaşmaktadır. Hüsnü Kapo yoldaşın ölümü bütün gerçek devrimciler için büyük bir acıdır.

Arnavutluk gençliği, acıyı kuvvete dönüştürecek: AEP ve Enver Hoca yoldaşın önderliğinde sosyalizm yolunda kararlılıkla yürümeye devam edecektir.

Arnavutluk'ta yeni öğrenim yılı başladı

Bugün Arnavutluk'un bütün okul kategorilerinde yeni öğrenim yılı başladı.

1 Eylül, her yıl bütün halk için bir bayram günü haline gelmiştir. Nüfusun üçte biri okula devam etmektedir. Eğitim parasızdır. 8 yıllık eğitim (ilkokul - çev) zorunlu iken, orta öğrenim yığınsal bir nitelik kazanmıştır Yüksek öğrenim de büyük bir gelişme kaydetmiştir. Bugün, savaş öncesinde tüm Arnavutluk'un sahip olduğu ve birçok yıl boyunca yetiştirilmiş yüksek öğrenimli kadro sayısının birkaç kat fazla kadro her yıl mezun olmaktadır.

Bugün, 1979-80 yeni öğrenim yılı başlamadan önce, öğretmenler ve öğrenciler kendilerine seslenen Eğitim ve Kültür Bakanı, Tefta Cami'nin mesajını Dinledi. Gazete beşsayfalarında yer alan bu mesajda diğer şeylerin yanısarı şunlar söylenmektedir.

"Bu yıl okul deslerine, halkımızın, planın her alandaki görkemli görevlerini gerçekleştirmek için vargüçleriyle çalıştıkları ve Parti ve Enver Hoca yoldaş'ın etrafında çelikten birlik halinde, devrimci onur ve iyimserlikle anayurdun kurtuluşu ve halk devriminin zaferinin 35. yıldönümünü, seçkin Marksist-Leninist J.V.Stalin'in doğumunun yüzüncü yıldönümünü kutlamaya hızarlandıkları ve 15 Nisan depreminin zararlarının tümüyle yok edilmesi büyük eyleminin başarıyla sonuçlanması için çalışmaların ilerlediği bir zamanda başlıyor.

Tefte Cami şöyle devam ediyor: "yeni okulumuz, yoluna anti-faşist Ulusal Kurtuluş Savaşında başladı. Eski günlerden bu yana, Parti ve Enver Hoca yoldaş bunu yönlendirdi ve halkın önemli bir sorunu haline getirerek, proletarya diktatörlüğünün güçlü bir silahı ve aracı haline getirerek, yeni sosyalist ulusal okulun yaratılması ve güçlendirilmesi için sürekli bir ilgi gösterdi. Okul, halk düşmanı rejimlreden devralınan yüzyıllar boyu geriliği ortadan kaldırmada aktif bir rol oynamıştır, ülkemizdeki genç kuşağın ve bütün emekçi kitlelerin ideolojik ve bilimsel düzeylerinin yükseltilmesine, bilim, teknoloji, kültür, ekonominin gelişmesine, anayurt savunması potansiyelinin güçlendirilmesine dolaysız olarak katkıda bulunmuştur.

Parti'nin ideolojisi ve Enver Hoca yoldaşın öğretileri tarafından önderlik edilen Tefta Cami yoldaş, şunu vurgulayarak devam ediyor: "Okulumuz, genç kuşağa çok yönlü ideolojik, bilimsel, politeknik eğitim ve devrimci eğitim sağlayan üç ana unsur - ders, çalışma, fiziksel ve askeri eğitim - temelinde kurulmuştur. O, Parti'nin ve Enver Hoca yoldaşın en görkemli eylemlerinden biridir. Ulusal kişilikte devrimci bir sosyalist okul olarak güçlendirilmesi ve sağlamlaştırılması mücadelesinde o, ülkemizin siyasi, ekonomik ve sosyal gelişmesinin yanıbaşında yürümüştür.

Okulumuz. genç kuşağın komünist eğitiminin güçlü bir ocağı olarak, ulusumuzun birçok seçkin düşünür ve yurtseverinin uğruna savaştığı ve fedakarlıklar yaptığı Arnavutluk halkının ve okulunun en olumlu yurtsever ve devrimci gelenek ve değerlerinin mirasçısıdır...

Parti halkın bu yurtsever ve devrimci geleneklerini daha yüksek bir dereceye ulaştırdı.

Tefte Cami, bu öğrenim yılındaki görevler üzerine daha da devam ederek diğer şeylerin yanısıra şunları söyledi:

"Bu öğrenim yılında büyük görevlerle karşı karşıyayız. Elimizde Parti'nin önemli belgeleri, Enver Hoca yoldaşın, aralarında yeni eserleri "Emperyalizm ve Devrim", ve "Çin Üzerine Düşünceler"de bulunan eserleri var, ki bunların düşünceleri okulumuzun bütün eğitim süreci boyunca yansıtılacaktır.

O, sonuç olarak bütün öğretmenlere, öğrencilere ve velilere, bu öğrenim yılını, anayurdun kurtuluşunun 35. yıldönümünün şanlı jübilesini yeni zaferlerle karşılamak için parti'nin 7.Kongresinin koyduğu görevleri gerçekleştirmede yeni başarılar yılına dönüştürmek için tüm zihinsel ve fiziksel güçlerini seferber etmeye çağırdı.

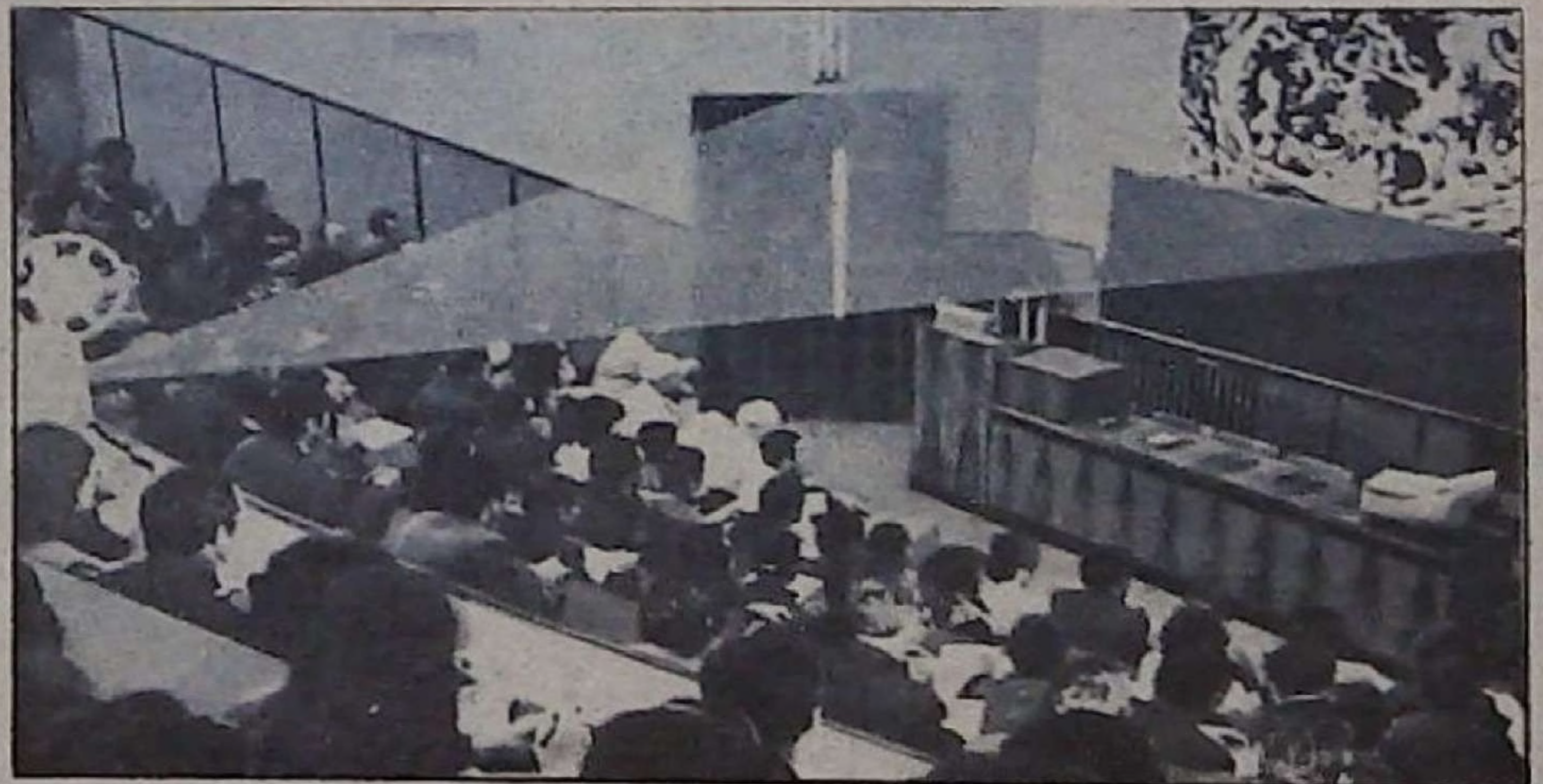
VENEZÜELLA

Venezuella'da patlak veren geniş öğrenci hareketleri sürmektedir. 30 bin üniversite öğrencisinin eylemleri sürüyor. Bandera Roha partisi, üniversite öğrencilerinin bu mücadelesine önem veriyor. Onu proletaryanın mücadelesiyle birleştirmek için çaba harcıyor. Öğrenci hareketinin yükselmesinin bunun için büyük bir adım olduğunu ve uygun koşullar yarattığını tespit ediyor. Fakat yine de bunu sağlamanın Marksist bir önderliği gerektirdiğini düşünüyor.

Üniversite öğrencileri saflarında, öğrencilerin devrimci gençlik hareketini sabote etmeye çalışan reformistlerin sınıf uzlaşmacılığı ruhuna karşı parti militanları aracılığıyla ideolojik mücadele teşvik ediliyor.

FİLİPİNLER

Filipinler'de emekçiler ve diğer halk kitlelerinin yanısıra gençlik de Markos rejiminin uyguladığı baskıları protesto ediyorlar. Manila Üniversitesinde 2500 öğrenci, öğretmen ve emekçi bir gösteri düzenlediler. Toplantıları yasaklayan yasayı protesto ettiler. Bu gösteri, Markos'un 7 yıl önce olağanüstü durum ilan ettiğinden beri devlet üniversitesinde düzenlenen en büyük gösteridir.

Arnavutluk'ta eğitimin niteliği sürekli güçlendiriliyor. Eğitim üretici faaliyetle birleştirilmesinin yanısıra eğitimde en modern ders araçları ve laboratuarlar kullanılıyor.